

que s'imaginen del teatre...Els hi demano que escolleixin una obra que, generalment, resulta ser molt típica i topica, perquè a l'escola i a l'ambient no hi ha educació teatral. Sairebé tots no venen per convertir-se en professionals. Són joves d'un barri o de molts que es troben perquè tenen una manera de pensar i una sensibilitat comuna. Per desgracia, però, no disposen de cap local per esbragar. Alguns, i cada vegada n'hi hauran més, estan molt influenciats per la tele i pel·lícules com Fama. Volen ser famosos, artistes, estrelles! I creuen que així és fàcil! Molts, però, venen perquè creuen, amb el teatre, sentir-se més ells mateixos, fer un teatre de gurp..., i no els preocupa ni volen l'èxit abstracte. Jo sóc d'aquests.

- Muntsa, tú, que pots portar una carrera de diva...

- Considero que és una estúpidesa. El que s'ha de fer es treballar professionalment. Mira, i si vaig acceptar molt de gust fer cursets de teatre per barris, es per ètica. Penso que els professionals hem de dedicar una part del nostre temps a la dinamització, a donar de teatre a la gent més jove que nosaltres. Això es fer futur. Perquè jo tinc ganes que la gent que puja sigui millor que nosaltres: millors espectadors i millors actors. Des que han vingut els Tallers que he donat, alguns volen matricular-se a escoles de teatre. Però la majoria fa teatre, després, en les escoles i centres on van fent servir el que han après per dinamitzar grups i entitats... Alguns em truquen perquè els hi dongui un cop de mà a una obra amb la que s'han embolicat i no saben com sortir-s'en del garbuix...

- Com vues, tú que has estat en les Mostres de Teatre per a Grups de Joves, el teatre dels joves de Barcelona.

- Els trobo tendres. Pensen coses ingenues, dins una situació global absolutament underground i extranya. N'hi ha que volen triomfar immediatament: volen ser actors/actrius! I de molt de nom. Després hi ha un típs de gent molt interessant, que intenata posar en escena coses que passen en el seu barri. Uns altres agafen una obra de teatre difícil, per sobre les seves possibilitats, perquè creuen que la cultura és teatre i la cultrua i el teatre han de ser complicadíssimament enrebassats. Jo m'agrada molt el teatre que fan, fresc, sobre **tics del seu entorn**, amb clau de farsa ingenua. Potenciar aquestes coses, em sembla que es fer feina ben feta.

En Ramón Teixidor ha entrat a escena com ha de fer un bon actor que vol passar desapercbut i, ara, li toca recitar -perdó, interpretar-, el seu personatge de Ramón Teixidor, mestre tallarista de teatre i actor.

- Estan redescobrint el teatre popular, que cal anar fent sempre. És la base. Emplemen amb la Comedie del Arte, amb un teatre que surt del poble, de baix. Un teatre que no té una anàlisi profund, però és molt vivencial. No té, en la majoria dels casos, cap pretensió culturalista. Tots els que posen per sobre el fer teatre i el voler fer cultrua, oboquen al sac de neures i ideologies varies en l'escena, i no hi ha manera d'entendre-ho ni de muntar-ho.

- Huntu. És parteix massa d'una idea prefabricada del que és

cultura, i es consideren massa executors de cultura...

- Ramón. Cal mirar i medir les forces personals per tirar endavant qualsevol expressió en grup. És com allò dels mags: mai et fan l'últim jove de mans que han après. El fan sempre el penúltim, perquè n'esten més segurs. I mai els falla.

- Vosaltres veniu del teatre independent. Aquest grups i tallers, poden ser una plataforma per un nou teatre d'aquest tipus?

- Tan el Ramón com jo veniem del teatre independent. El teatre que veiem, com a professional i en aquella època, era força dolent. Ens fàrem tenir de reinventar el teatre a Catalunya, especialment a Barcelona. Tenim, això sí i com aquests joves, moltes ganes de fer teatre, perquè teniem moltes coses per explicar-nos.

- Ramón. Nosaltres volíem dir coses. Actualment, penso, hi ha massa una tendència al Star System. Masses joves volen ser famosos ràpidament. Nosaltres, llavors, el que volíem era fer teatre. I prou. Avui no té tanta importància el que es diu i el que es fa, sinó qui: el famós o famosa que surt a escena.

- Muntsa. Sí, hi han grups. Si aquests grups noten que van tenint influència, saben que ha ha una població que els entèn, noten que tenen incidència pública..., pot sortir un fenomen de teatre independent, però diferent que el d'abans, que el nostre.

- Ramón. Mira, oja que aquests grups primarencs, prenguin consciència de que el teatre és un joc d'explicar coses, d'ensenyar coses i de denunciar coses. Una eina per fer moure a la gent. En el moment en que tinguin consciència que el teatre no es un fi, sinó un medi, començarà a haver-hi un nou teatre als barris, de grups, diguem-ne, independents. Hauran a prè que el teatre posa el dit a la llaga, que el teatre és un divertimento, és descobrir, remoura, posar en qüestió el seu entorn... A vegades venen joves hi em diuen: escolta, això d'actor, com es fa? Escolta, tú ets un instrument, però tú has de descobrir qué vols dir...

- Ramón, fem una feina a contra pel, te n'adones? El món no va així, la tele no ensenya això, fer teatre ja no és això...

- I qué penseu que hem de continuar fent els de l'Ajuntament?

- Muntar. Això. Precisament això. I cal, també, anar potenciant i ajudant a grups de teatre dels propis barris. Cal, facilitar monitors de teatre a les escoles perquè puguin fer un teatre ben fet. Una escola de B.U.P. pot muntar un bon Shakespeare. I pot muntar una obra que canalitzi i faci explotar energies, amb música, veu..., ben muntada.

- Ramón. Fa uns quants anys parlaven de que les arts tenien d'en rar a l'escola. Hi ha entrat la plàstica, força la música i, gairebé gens, el teatre. Ha d'entrar-hi des de que el nen comenci a començar fins que deixa la Universitat o la Formació Professional. Perque el teatre fa pensar, juga amb la imaginació..., i és un compendi de les arts: la literatura

del text, la pintura i l'arquitectura de l'escenografia, la música, el vestuari...

- Hi van els joves al teatre?

- Munt. Si i no. S'ha de dir i s'ha d'ensenyar que la cultura, la cultura com a producció, costa diners. I el teatre ben fet costa molts diners. Molts. Hi han joves que hi van, s'aprofiten dels preus per estudiants... D'altres, no. No en senten, per desgracia, la necessitat.

- Ramón. Es que això s'ha de mirar a la família i a l'escola. Oi que anem al cine amb els nanos? doncs, opa, anem-hi també al teatre i crearem hàbit, que hi ha bon teatre per xics i grans! I ja que sembla que això s'acaba, deixem dir que a mi m'agradaria que l'Administració es deixés estar d'operacions dubtosament prestigioses i estigui més a l'aguait del que els espectadors de teatre de Barcelona volem. Us, quan el teatre es bó, sempre hi lloga cadira.

L'escena no resta estàtica. Continua la conversa sobre teatre, les seves anècdotes, els projectes, els follons del teatre de Barcelona... El cassette, però, no ho ha ja enregistrat. Només ha imprès, tècnicament, un troç llarg de l'obra que la Luntsa i el Ramón han improvisat, professionalment, per aquesta Barcelona marxa, i que jo, com a recopilador textos el, ho titularia amb un respell molt del teatre català d'abans: El dit a la llaga!

Quan un, enamorat del teatre, contempla la passiva política

teatral en que ens movem, la poca qualitat del que s'ofereix - què magnífic el Cyrano de Flotats/Eru de Sala!-, els quatre directors que s'ho manegen tot amb un poc nivell que espanata, uns actors amb un tant per cent baix per manca de recursos de formació i reciclatge, unes programacions que responen a gustos personalíssims i nostàlgics dels que manen, una crítica d'enveges i favoritismes/resentiments..., pensa que el teatre està mort, a Barcelona.

I no. La Munt i el Ramón, obres aïllades, grups ja sòlids i grups que van apareixen, els que hi creiem contra tota esperança..., ens diuen, al seu costat, que el teatre continua siguent un fet social i viu que només -només!- necessita un canvi radical de política cultural.

Aufi s'atreveix?

2.18. SI ES TREBALLA BE, EL ROCK PETA.

Damià Garcia Puig, de Estudio 54 i Rock de Luxe.

Damià Garcia Puig, l'home del Rock Special, convertit ara en Rock de Luxe, abans del Vibraciones i Disco Espres. L'home del Studio 54. L'ome que, a Barcelona sap de rock i, ho podem descobrir aquí, l'home que hi toca, és sensible al que passa a la ciutat i, si teniu la sort de conèixer-lo, l'home que, sapiguent i fent molt, no s'ho creu: és un professional! En tot cas, Studio 54 i Rock de Luxe son dues institucions absolutament cabdals i europees/USA en la nostra Barcelona en marxa a solts i empenyes.

- La situació del rock a Barcelona es trista i no, precisament, per manca de grups bons. Crec, però, que l'autonomia ens ha afavorit en moltes coses: però en rock gens. Ens ha donat en aquest, i altres aspectes culturals, un tó de ruralisme que ha portat, a la majoria de grups, a un complexe d'inferioritat respecte a la modernitat urbana de Madrid. Hi ha hagut una regressió fortíssima respecte a l'explosió de la música laietana, de l'orquestra Flateria, el jazz, Dharma i tota la recuperació mediterrània..., que s'ha quedat en res.

- Malament anem. L'Ajuntament de Barcelona ha intentat fer alguna aportació...

- Les conec perquè sempre que se m'ha demanat hi he col·laborat. I algunes, val a dir-ho, han estat francament bé, com és l'exposició Barcelona Rock. Però d'altres, la majoria, han estat totalment desencaminades perquè no s'ha tingut clar que

el rock és showbussines, negoci. Els músics volen ser estrelles, volen sortir a revistes...I per fer això no es pot anar, ja, enfocant el rock des de la perspectiva de concursos. Fa cinc anys, molt bé. Avui, no. Als músics se els hi ha de donar alternatives reals. No n'hi ha prou en dir, anem a gravar un disc. Cal tenir molt lligat com es llença al mercat. El mercat és el que interessa. Els grups professionals, m'entens, no es poden interessar per això. Els bons grups de rock volen perspectives professionals. Volen vendre 200.000 elepes coma Alaska! El rock és espectacle. No és res més. Son vettes i portades de disc. Amb la millor de les intencions, no ho nego, s'ha pintat de gris -el gris Palau d'Esports, les grises votacions, les grises semifinals-, tot aquesta parafernalia. No hi ha color. Per qué? Perque no se li ha donat marxa, ni s'ha treballat, conjuntament, amb professionals del tema, tipus companyies de discos bones. Haurieu, per exemple, d'haver fet plantejaments com aquest: el grup que guanyi, te un disc, un contracte per cinc anys, una campanya de promoció i sortirà a tal lloc i tal altre. Homés així es te repercussió! I acompanyem-ho amb un bon concens de medis, en ràdio, premsa i tele. Que es així com es fa a tot arreu. A Madrid i a Londres. Si i ja se que l'Ajuntament no vol crear vanguardia inèdita i vol crear vase. Però es que jo penso que en rock la base la crea la vanguardia. Primer s'ha de muntar alguna cosa que cridi molt l'atenció. La base, després, ja alucina. Que el rock, eh, té les seves normes de funcionament i no es poden oblidar! Si nomes crees base, sense ningú que destaquí i sense ningú que brilli..., t'equivoques.

- Doncs caldria...

- Crear un nucli, donar suport a quatre o cinc grups i convertir-los en estrelles de veritat, que tinguin unes bones companyies discogràfiques, que facin gires per Catalunya. I això desperta! El públic de Barcelona tornarà a confiar en els seus músics de rock. Perque material n'hi ha. Barcelona marxa. Fuc directe 3 o 4 grups que poden arrasar Madrid i el que es presenti.

- Ah, sí? Hi ha tan bon material a Barcelona?

- Sí, grups molt divertits i molt bons. Ilegales, arrasen. Primera Línea, touquen igual o millor. Hombre de Pequín, fa una bona música i desenfadada. Los Rebeldes, com a banda de rock, funcionen de meravella, Morfi Grei que podria ser el **Miguel Rios de Catalunya**. L'Administració, si és vol ficar amb històries d'aquestes, ho ha de fer des d'una perspectiva d'empresa: "ens anem a ficar en això..., per no fer-hi negoci. Volem posar en marxa una història, cobrir més o menys uns gastats i volem promocionar Barcelona. Per això, el més important és que, primer, surtin grups i que la gent...".

- Escolta, perque canvia tant la gent en els grups de rock?

- La gent es cansa de tocar junts, s'enfaden, desapareixen, es remodelen, formen altres grups i s'escindeixen...

- Tornem a Barcelona.

- Per part de l'Administració Municipal i Autonòmica, ,eh-, no s'ha apoiat bé el rock, no s'ha enfocat bé el tema. En

general, com a ciutat, hi ha una mena de resaca. Barcelona va tenir el seu boom i, després, van començar a apretar fort els de Madrid. I la gent es va desmoralitzar. Però puc dir-te que, després d'aquest últim estiu, sembla ser que els grups han començat a recuperar experit, força. I comencen a haver-hi coses que mancaven, com es ara, gestió. Madrid va pujar per agències de gestió com Holl i sellos com Droz. Segurament que l'Administració hauria pogut donar un cop de mà en la gestió, potenciant agències de management de grups, perquè els grups necessiten control. Son descontroltas. Necessiten canya: heu d'assejar de tal hora a tal altre, aquests tio us farà d'assessor d'imatge... Falta orientació, sí. Això està funcionant millor des de fa mig any, i els grups venen més bolos. Actualment tenim a Barcelona, dues agències de management. I es noten. Hem arribat tard? Mira, l'any passat, el 84, s'en van acabar d'anar de Barcelona les companyies discogràfiques. Totes estan centralitzades a Madrid. Per això penso que cal crear un sello discogràfic que ofereixi perspectives professionals als grups de rock i als managers. Això és el que hem de fomentar. No montar, si us plau, més cursos de rock com si demanesiu perdó a la gent: mira ho hem fet..., perquè no ens treieu a la ràdio...! Res, el rock és una altre cosa! Cal, en definitiva, promoció. Molta promoció!

-

- Si es treballa bé, si s'ofereix imatge, si els grups continuent sonant com sonen, si es ven agrupant en agències..., aquí hi pot haver un petardo tan o més impresionant que el rock de Madrid. I mira que Radio Futura ven gales a un milió

..., amb 80 o 90 gales a l'estiu...!

- Ha passat l'interès, fortíssim, que hi havia pel rock?

- Gens. Mira, si la gent li interessa una cosa, paga. Nina Hagen, a dos mil peles l'entrada, plé. Ve Alaska i esgota localitats. A l'Estudio, un diumenge a la tarda, ple, amb dos mil joves/joves, poses Alaska, treus el volúm, i la gent continua cantant. Això passa aquí i a tots els països. El rock no decreix: creix! El públic creix amb rock. Cada públic i cada trama d'edat té, això sí, el seu artista. Alaska es per 16/20 anys, Nina Hagen per 22/30, Tina Turner per 25/35... Cada producte, avui, té el seu públic, que s'enganxa als 16 anys i dura fins els 40 o tota la vida.

- Molt jove el rotllo, oi? I, molta moda?

- A l'Estudio, el dimenge a la tarda, és un fenomen sociològic. El 80% de la gent va vestida igual: totes les ties van d'Alaska, negres, i amb els cabells de punta. Els tios, amb jaqueta negra, comisa blanca, pantalons un pel curts perquè es vegin els mitjons blancs... La moda és molt forta en el rotllo!. En la gent jove i no tan jove. Mira, abans podies vendre samarretes amb el logotip d'Estudio. Ara, cap. I així camises. Ara mateix Loyd George, de Cultura Club, sortia l'any passat amb una cinta al cabell amb plan nena. Aquest any, totes les nenes, van amb cinteta i llac. A Studio passen al mes, 40.000 joves entre 14 i 30 anys: es un bon observatori.

- 40.000!

- Sí, sí. I, mira, un digumenge vaig repartir 6.000 encuestes d'opinió sobre grups, perquè venien... Boncs, aguanta't, m'en van contestar 4.000. Ara se per en va el públic i li ofereixo allò que vol.

- Escolta, i la gent s'informa sobre el món del rock? Llegeix?

- Mira, la gent vol canvi d'imatge, que això també és rock. Ara hem canviat Rock Especial per Rock de Luxe, després d'inventar Vibraciones i Disco Expres. Venem més que mai. I es cara, eh! Estem, però, a una mitja de 34.000 revistes mensuals, amb un tipus de revista que ha canviat molt, Ara la gent, el que vol, és informació general del que passa en la història del rock, en tota la música rock. Tot està molt barrejat, els estils i tot el rotllo. Un es pot comprar un disc de Vangelis i un altre d'Alaska. En el fons, hi ha més cultura rock!

- I els discos, com van?

- La C.B.S. no treia un disc si no preveia que en podia vendre 20.000 exemplars, Aveui en té prou amb 1.000! L'any punta va ser el 77. Després ha anat baixant fins l'any passat que, sembla, s'estabilitza. Ara, però, les companyies discogràfiques inverteixen en vídeo clips.

- Finalment...

- Sí, dir-te que els professionals estan disposats a apoiar allò que es faci si es fa professionalment ben fet. Estan, es cert, amb un fort excepcionisme a sobre perquè s'ha demostrat força incompetent. Però volen tirar Barcelona endavant. I se l'Administració fa propostes, per nosaltres no quedarà.

M'adono que no tinc 16 anys, vui vaig negre, amb camisa blanca, els pantalons un pel curts i uns mitjons blancs...I al fons, per la claraboia de la casa, el rock, a les 9,30 h., d'un matí qualsevol.

Juan en els discursos polítics, les converses i conferències de les associacions..., posen el rock com a espai on intervenir, com camp on hem fet coses i ens serveix de patet de modernitat..., claudria anar tenint present tot aquest altre discurs i aquesta altra conversa d'un Damià. Tot plegat, a Barcelona, ell, com pocs, està en l'eix del Rock!

2.19. BARCELONA ESTÀ DE MODA.

Joves que passeigen, miren i treballen.

La moda, avui, un se la crea. Una ciutat, avui, se la fan els seus ciutadans més inquiets. Barcelona, com espai simbòlic de referència i com a espai de cultura pròpia i mediterrània, l'hem de crear als barcelonins, aquests urbanistes un pel massa desenganyats i amb tics de suïssos. Però malgrat encara ens costi, com a ciutat, emprassar-nos que Barcelona és creació, Barcelona està de moda en l'entorn estatal i europeu. Perque com a ciutat activa, és moda!

Pels més descreguts, per aquells que us lleveu amb Hamlet a l'espatlla i aneu a dormir desmaiats, us presento un recorregut urbà, una tarda/captard qualsevol, per alguns temes i espais que, valgui la redundància, són moda. Un recorregut turistic, si voleu, pel que només es demana el preu d'una orella oberta, genes d'intercancar punts de vista i un pelet d'imaginació urbana/metropolitana.

15 h. Plaça dels Països Catalans. La ciutat, en el seu conjunt està experimentant una nova ordenació i disseny a partir, especialment, dels seus elements més públics, tipus places, parcs..., amb una repercussió important en l'opinió pública i en medis polítics, professionals i internacionals, tan per l'extensió de la tasca feta com pel valor innovador d'alguns dels seus millors plans, projectes i realitzacions.

A la Plaça dels Països Catalans, injustament criticada per aquells que veuen i viuen les places com en els temps vic-

torians de l'hortet anglès amb gaspa i el rossinyol, hom té la sensació que Barcelona ha optat pel futur.

- Escolta, em diu un jove de 19 anys estirat a un dels bancs de la plaça. Ja sé que aquesta plaça ha caigut malament a molts veïns que encara no s'han adonat que hem arribat a la lluna i que la caixa regala ordinadors. En tot cas aquesta és més plaça per el futur, per els nostres! jo i la meua colla ens hi trobem cada dia i està plena de gent. Ah, i molts turistes, quan surten de l'estació, al.lucinen: es pensen trobar la Barcelona modernista i es troben de nasos amb la Barcelona del XXI!

Amb temps, podriem arribar-nos al Moll de la Fusta, la plaça de la Palmera, la de la Mercé, les de Gràcia, la Plaça Reial ..., on el terra dur, -sí, de pedra!- ha convertit zones de la ciutat en sales d'estar públiques on fe-la petar, jugar, badar, enamorar-se, quedar, passar... En tot cas hem substituït l'hortet descuidat i terrós, per una pista de possibilitats urbanes. Ara, només ens falta usar-la i que els de l'Ajuntament vagin creant, el seu entron, zones peatonals i, tot cal dir-ho, gestionin l'urbanisme amb els propis veïns, que no costa res.

En tot cas, un home que es diu Bonus Hulten, director i fundador de museus tan innovadors com el d'Estocolm, centre Pompidou, el centre d'Art Contemporani de Los Angeles, i actualment director del discutit museu del Palazzo Grassi de Venècia, diu de Barcelona que "és impressionant l'optimisme urbanístic de la ciutat, la neteja, el crear..." I els barce-

lonins, cece!

16 h. Aparadors de Vinçon. Sempre hi ha de passar i parar-m'hi. Son una autentica provocació i, per mi, representen la Barcelona del **disseny**. Del disseny industrial de mobles, trastos per la casa, lampares, estapats... A milan estan inflats amb el Grup Memphis. Alguns dels seus dissenyadors, viuen a Barcelona! I, cal dir-ho, aquesta ciutat, a escala Europea, té bons dissenyadors. I el disseny, vom la moda, si hi hagués una bona política de promoció industrial des de la Generalitat, especialment, és un negoci rodó. I no cal fer, aquí, discursos.

-Miguel i Luci, uns 25 anys, sense connotacions sorprenents. Mira nosaltres venim aquí per veure coses. Volem nuntar-nos la casa i volem idees. Ara fa un temps que sortim molt, mirem i remenem. No volem una casa amb el paper a la pared, el mirall al rebedor... És cert que el disseny és car. ue s'ho fan pagar, carai! Però, hem fet no menos, i comprarem algunes peces que han tingut els premi d'A.D.I/F.A.D. De tant en tant, per 1.000 peles ens comprem alguna tonteria divertida. Sí, sí, Barcelona, en aquests moments té un sortit de productes molt ben acabats. Mira les grans revistes internacionals de disseny, que ara nes toca comprar, oi, i t'asseguro que aquí, de provincianisme, res. Si moltes coses son dissenyades a Barcelona!

17 h. Boulevard Rosa. Entrar en alguna de les noves gal.leries de botigues/moda del centre de la ciutat, final i asceig de Gràcia/Rambla de Catalunya és, a partir d'aquesta hora, .

una de les activitats preferides de moltes parelles, cascos i solitaris. Badar davant d'aparadors que exploten de moderat, ha esdevingut l'alternativa als quadres de les estrelles d'Holliwoos, propia dels pares. Avui, cada jove, vol ser una estrella propia, i en les boutiques hi troven el que els pot potenciar la imatge. Perque l'arruga de la moda es, el torbant dels vuitanta, més bella sobre els cossos!

- Jordi, estudiant de C.C.U., vestit de pell. Jo busco anar còmode i, a estones perdudes, m'agrada badar pels paradors. No per comprar, que a mí la roba amb dura molt. M'ho passo bé. Hi han formes, colors, textures,..., que em serveixen per fer creixer el meu pòsit estètic. Si m'agrada anar ben vestit, dius? Escolta, es que a algú no li agrada? Ho es un problema de ben o mal vestit, és un problema de gust, de viure i sentir amb la modernitat el que s'ha de plantejar cada tio/tia.

- Cati, sense feina, tota negra i amb una arrecada immense. Barcelona m'agrada perque pots anar som vulguis. Avui en veus de negre, de dol per tot el que ahir no vaig poder fer a la nit. Demà puc anar amb uns jeans gastats. D'aquesta nit, si surto, igual em poso una mica més tonta. No, no, jo no soc del centre. Visc a Sant Andreu, però un dia a la setmana vinc a donar un col per aquí. Si tinc peles per fer tot això, vols saber? Escolta, tú coneixes a molts joves que inguin peles? Mira, estimo unes peles de la mare, de tant en tant faig alguna feina mal pagada..., i m'ho gasto en roba, alguna copa..., per anar tirant!

10 h. Metrònom. Ja era hora que algú, finalment, s'hagi decidit per trencar motlles, i obrir una sala d'art on tot fa pensar que serà un espai de perennitació per els qui ens va el video, la documentació, la creació tal com s'està fent, calenta...I Metrònom, que és el final d'una aventura d'un grup d'aficionats/professionals de l'art és i serà tot això, a l'entorn del Forn. Serà un signe d'un nou model de galeries i sales d'art/cultura. L'exposició d'haigues que hi ha i la revista que editen, ho fa pensar.

- Jonhi, 22 anys, pinta d'extranges. No, no, la mare és nordica però jo soc barceloní de l'Eixample. El que passa és que m'agrada tot això de l'art modern, quan és molt modern, eh, i passejant he baixat fins aquí. M'ho havien dit uns companys de facultat, però no em pensava que fos un espai tan intel·ligentment reordenat, ni que el que s'ofereix, i la pinta que té, fos de tanta qualitat. Amb tres espais més com aquest, Barcelona fa un hot fort. Molt em temo, però, que, com tú dius, Metrònom sigui l'excepció. Ah, tú estàs en l'Ajuntament? Doncs escolta, a veure si us desperteu i potencieu coses com aquestes, que esteu una mica adormits.

A la revista Metrònom hi ha les fotos d'un pas de models de Joan Aregall. Aprofite que no és lluny i, sense haigues, passo per el Forn, injustament desaprofitat per manca d'una política cultural a l'estil, també d'un Jonhi, i aparco rera el Parc de la Ciutadella.

19 h. Joan Aregall, moda. Sobre la taula, evident, Metrònom i revistes de moda: Diagonal, els eternals Vogue... Pantalló

gris i jersei blanc. Pot serio.

- El vestit ens serveix per manifestar-nos. És expressió que hem tornat a recuperar. Cadaú mostrem, una mica, el que som, com ens trobem... Moda és el que ens marca i el que tú marques. Estem en una ciutat canviant on ara estem aquí i després allà, perque ens interessa. Ens volem noure. Ho necessitem. I en aquesta moguda et trobes gent i situacions que t'impresionen, et marquen, imites... Vas agafant aires i maneres d'aquests o d'aquells altres perque t'hi sents bé, t'hi trobes... Passeges per Barcelona i veus edificis moderns i antics, exposicions, dissenys, cartells..., i tot això et va marcant, et va influint en el que fas i en el com et vesteixes.

- Tú t'importa molt aquest passeig per Barcelona en la teva creació?

- Molt. A mí m'ha marcat i em marca molt aquesta ciutat. I quan faig moda, quan creo, la manifesto en teixit, color i textures sobre perones que em tenen confiança i venen aquí, al meu taller. Mira, actualment, Barcelona m'influeix molt més. Aquestes façanes netes i pintades que et fan descobrir una arquitectura emagada, la llum... Veig Barcelona com més ciutat, més femenina. I, serà per això, que del pase que vaig fer a Metrònom, la critica m'ha dit que la moda que jo presento per dones és, precisament, més femenina, intel·ligent, gens instrument, amb formes molt precises..., que ha nascut en arquitectura de la ciutat.

- Com veus la situació dels creadors de moda, a Barcelona?
- Mira, hi ha un moviment molt fort i molt seriós. Molta gent que treballa i investiga. Que busquen un caràcter d'aquí, una identitat. Una manera d'entendre el fenomen moda.
- Però anant pel metro o una nit boiga a Barcelona, t'adones que hi ha molta moda/consum.
- És veritat. Hi ha molt dictat de moda. I què? Mira, cada dia, però, la gent vesteix millor. Busca el que li va. Allò que li sembla pot donar un aire. La moda és un fenomen de masses. I no es podem quedar ni en la moda de grans magatzems, ni en la de la gent que estem fent un treball més d'investigació. Les dues es complementen i s'influencien.

La conversa va ser llarga. En Joan em va explicar que aquí és el lloc ideal per la moda perquè, ei, aquí hi han els teixits. Tenim encara viva tota la tradició de teixits de Terrassa i Sabadell. I em deia, no entenc massa això del boum de la moda gallega. És una gent que ha d'anar i venir de Barcelona perquè la moda és teixit, i el teixit és Barcelona. El que passa és que tenen una bona companya d'imatge. Que és, també moda. I es negoci. Aquí, tenim teixits, però estem deixats de la ma del deu/promoció institucional que a Galícia, amb tres o quatre anys ha creat 20.000 llocs de treball, 50.000 milions de peles en facturació: una carta projecció interna, vale?

21 h. Edificis Trade, Diagonal/Mitre. És l'altre nucli de

ciutat. Ens està sortint un segon espai d'espectacle urbà que, en aquests moments, és una replana, moderna, a la Plaça de Catalunya/Barri Vell. El privat, lleguixis Corte Inglés: Caixa de Pensions, ho tenien clar des de fa molts anys, i hi han construït els seus edificis. Quan es va obrir el Corte Inglés Diagonal, molts varem veure en l'edifici, el símbol del desgavell. Avui, l'àrea configura un espai de passeig i trobada que és una prolongació/substitució de la zona Plaça Francesc Macià/Pau Casals. Un amic meu em diu, inclús, que el Corte Inglés de Diagonal és el centre cultural de joves més important de Barcelona per la quantitat de gent que el fa punt de trobada, per la zona discos/video/posters/llibreria/tebeos...

He arribat tard a la cita. Gairebé una hora. Don, aquestes, coses que passen a Barcelona! Si hi ha sort, la cabina de telèfon em servirà de nou contacte.

23 h. Barcelona, nitgran. M'he quedat sense anar a algú d'aquests restaurants que no saps si menjar-te el disseny de parets i mobiliari o el menjar. M'hi han per a tots els gustos. Pense, a vegades, que m'agradaria sereguir, en sopars, la història del disseny i l'arquitectura, des d'el vuitcents, als postmoderns, la nit, siuen, es jove! I començo el teconegut de modernitat, prenent-me en algú dels establiments que han significat un canvi important en algunes zones de Barcelona, i representen realitzacions singulars de qualitat formal.

L'Enric Franck, dissenyador industrial i professor de l'escola de disseny Elissava, s'ho té molt estudiat, i n'és un bona analista. Intentarà experimentar el que ell ha analitzat des d'un Cultura/Pais d'un dimenge de febrer.

El primer subgrup que podem destacar el formen els locals - antics tallers o petits magatzems- disseminats pels barris de la Ribera, Gràcia i darrerament també per l'Eixample.

Són espais arranjats amb un respecte i una admiració quasi naif, envers l'arquitectura anterior, de la qual en resten molts vestigis. Es presenten nets i ordenats amb un ordre que es reconeix molt bé. Plens d'objectes recuperats dels avís o dels encants: calaixeres, bancs, butaques i cadires; procedents de pisos de l'Eixample, o de cases pairals de la burgesia mitjana.

Reprodueixen alguns trets propis de l'ambient domèstic, i, encara que es presenten amb poca unitat formal, manifesten una gran coherència, deguda, potser, a la intervenció personal d'una persona que té allò que s'anomena "bon gust".

Connecten amb la sensibilitat d'un nombre considerable de gent -que forma l'ampli ventall que fa des de grups excursionistes fins a ateneïstes, agrupacions culturals i naturistes, més o menys populars- i també amb l'estètica que aporten els moviments **alternatius** nordamericans i europeus.

Són locals on es retroba la memòria del passat immediat, allò que fou quotidianà, com alguns de les cançons de visa.

Són locals on s'ha viscut -i per viure-hi- melindrosament i relaxadament. No acostuma a haver-hi música, i la gent s'hi reuneix per parlar i trobar-s'hi bé, en una actitud distant, però d'accés fàcil i comunicativa. S'hi veuen texans i corbates, gent jove i de més gran, tendint a la lagreja.

Primera copa, uns suc's naturals, oi? No s'ha equivocat.

Un altre conjunt, potser més reduït, el formen un seguit de locals que es troben principalment al barri de la Ribera, al de Gràcia i també a les àrees de la perifèria barcelonina. Són el resultat de l'ocupació estricta d'un espai donat, amb intervencions puntuals amb ajut simplement del sentit comú, per solucionar qüestions ineludibles de funcionament.

Aquí, vell i nou s'hi barreja, i ressalten en el conjunt alguns elements on s'han produït intervencions que poden recordar algunes solucions pròximes al Pop Art.

Els objectes que freqüentment omplen aquests locals són, simplement, trobats, i només tenen l'interès formal propi d'aquells objectes que peñ fet de tenir-los tan vistos deixen de manifestar-se pres ents.

Hi domina una barreja de vulgaritat amb do-it-yourself, significativa per la seva capacitat de connectar amb un món pròxim a El Bollo Enmascarado i als fanzines.

Representen valentament el desig d'indpendència i d'autoafirmament, buscat en un col·lectiu diferent, però que fa la

sensació d'estar limitat per no haver creat les naus del tot.

Connecten amb les propostes estètiques de les actituds marginals o pseudomarginals. La iconografia que s'hi troba és una barreja de roc, punk, underground i boy scouts. Són més pròxims, però, al pis antic del barri vell que no al bar desmanegat i brut, de fòrmica, terres de ceràmica i tubs fluorescents dels barris de la perifèria obrera, i ara amb atur, de la ciutat.

Música a tot drap, rock amb k, heavy, punck i tota la tradició d'allò que sigui dur. En ells la música esdevé el principal aglutinador del personal, s'hi veu cervesa i "cubetes", i tot sovint s'ensune en l'ambient algun porro.

Segona copa, una cervesa, plis, exacte.

Per últim, ens hem de referir a aquells locals que comunament, i amb lleuger somriure, s'anomenen, moderns. Es despleguen principalment al voltant del carrer de Santaló, però s'estenen per l'àmplia zona de la Venedova i ara, ailladament, també a d'altres barris.

Són espais fortament manipulats, formen una arquitectura nova. Si bé en la majoria no es pot parlar d'un respecte a l'estructura de l'ús anterior, en alguns casos s'hi utilitzen elements preexistents, tot manipulant-los i adquirint significats absolutament nous.

Fan la impressió de molt ordenats, amb un ordre abstracte, geomètric, distant i molt rígid, condicionat al mobiliari i als elements que no constitueixen l'arquitectura física.

L'univers d'objectes que els omplen ha estat acuradament seleccionat entre l'ampli catàleg que ofereixen les botiques i els fabricants més avantguardistes. La major part són obra d'autor dels qual cal retenir el seu nom

L'estètica que proposen té reminiscències dels anys cinquanta o s'aproxima a les avantguardes formalistes dels anys vint, principalment constructivisme i/o neoplasticisme. En alguns casos també es poden referir a l'estil funcionalista.

Hi domina però, un eclecticisme "culte", "modern" i "elegent" com la música de Frankie goes to Hollywood.

Desguarnits i buits, i fets per a ser vistos a les pàgines de les revistes especialitzades, ofereixen un espai com una vitrina. No són per seure-hi i xerrar-hi, són sobretot perquè els clients s'hi mostren. Són com aparadors ideals per a autopresentadors de posats i vestits. D'aquesta manera el local i la gent tendeixen a formar una simbiosi total

Tercera copa, whisky, si us plau. L'íntic en sap un ou!

No hi ha dubte, doncs que Barcelona presenta en aquests moments, si més no en aquest àmbit, una oferta atractiva, rica i estimulnt. Cal veure-la, però al marge de la desproporcionada, atenció que presten alguns cronistes i crítics de

la ciutat envers una certa part del fenomen. No perden la possibilitat que ofereix el fenomen per comprendre les particularitats de la cultura urbana d'aquests anys.

Caldria, des de les diferències, veure el detall, descobrir les entitats i relacions que, en cada grup, tenen un paper realment significatiu, per projectar-les dialècticament en el conjunt de la dinàmica social.

- Gràcies i bona nit! M'he trobat amb tanta gent i els hi feia tanta gràcia que, fais una, en faré un safari/antropològic/treball de camp!

03. Taxi, gràcies. Cansat, estic molt segur que aquesta és una Barcelona. La Barcelona que està de moda. Demà, segurament, caminaré per una altre, molt diferent, on la Cultura de la Moda queda questionada per la Cultura de la Pobresa. Una ciutat, és així. I és molt més encara. És un entrepà de pisos tan alt com el Banc Atlàntic o la Torre d'Urquinaona: és Barcelona on, tan **si sona la' bosa com si no sona**, diuen que és bona!

2.20. HEM INICIAT UNS VIATGES I UNES VACANCES DIFERENTS.

Rosa dels vents.S.I.P.A.J., i Xema de l'Àrea de Joventut.

L'aventura, a la cantonada! Aquest pot ser un bon eslogan per la monotonia urbana de molts joves que esperen el temps de vacancer per **creuar la cantonada** de l'escola, l'atur, l'oci perquè no hi ha res millor, la feina d'oficina i taller... El viatge i les vacances van ser un bon moment i una aportació del moviment juvenil, especialment del sector hippie que els hi interessava molt el bon ritme i la pausa. Els temps han fet no un canvi, sinó un crec. Però els joves de Barcelona continuen buscant, ni que sigui d'una altra manera, vacances i viatges.

En Xema, de l'Àrea de Joventut, Rosa dels Vents, i S.I.P.A.J., ens vàrem trobar un marí, per parlar-ne, desmfadadament. Aquí teniu un resúm, com aquell que fa un reportatge sobre un decorat de palmeres, mar i **montanya**: el paisatge del somni!

- Xema. Per tallar el gel i congrecar-nos, els de l'Àrea pensem que encara hi ha una manera mínima i diferent d'usar el temps lliure durant les vacances p dels joves.

!Rosa dels Vents. Cert, tú els nostres viatges hi vé, en segons quines rutes, una gent molt jove que no vol un viatge programat amb hotel i tal. En d'altres venen grups d'ocis, parelles de joves...Com ve saben, Rosa dels Vents és una agència de viatges per a joves. I funciona. Funciona, vull dir, com empresa, tenir un sostre d'uns sis mil

l'any. Usem molt el camping i hi hem uns punts d'atenció, pels més joves, clars: París, Roma i Lisboa.

- Xema. Hi ha un interès per conèixer l'àrea mediterrànea. Volem començar per aquí. Volem conèixer, culturalment, aquests nuclis, en certa manera, propis i, es clar, més econòmics. Per què? Doncs perquè avui són punts de referència en pel·lícules, converses...

-Xema, podries dir-nos que feu, des d'el Departament de vacances de l'Àrea?

- Xema, sempre s'ha volgut donar recursos per el temps lliure, i el temps de vacances és el temps lliure per excel·lència! Bé, doncs aquí hi hem invertit més recursos, amb camps i estades per tota Catalunya. Paral·lelament es va començar a explorar el turisme juvenil. I ens varem adonar que els joves volien un estil diferent que, semblava que la cosa anava per aquí: amb pocs diners, volen una llarga aventura amb gent com nosaltres!

- S.I.P.A.J. Nosaltres fem una distinció, per que fa a viatges i vacances, entre joves de 14 a 18 i de 18 en amunt. Per el primer grup, el viatge no es massa important. El que compte es anar amb la colla d'amics, de viatge o vacances. La vivència, el lio a mitja nit, les escapades a la ciutat, les normes que es trenquen...Els de 18 volen un viatge d'aventura, de risc. Venen i et diuen: jo vull anar a visitar tal país. què tinc de fer? Volem planificar-se, saber albergs, condicions... I cada dia n'hi ha més perquè hi han menys...

barreres lingüístiques, tenim més informació de l'extranger i informació adreçada als joves...Espanya, en general, interessa ben poc. Ara hi ha tendència als països nordics, l'Àfrica...També molta gent busca camps de treball i intercanvis familiars per aprendre anglès. L'any passat, el 84, van sortir a Anglaterra per aprendre-hi anglès, 3.000 adolescents!

- Rosa dels Vents. A l'agència s'apunten a partir dels 16 anys. Més jovenets venen amb viatges d'estudis, que cada dia s'en fan més.

- Ei, parlem dels que marxen. I els que venen?

- Xema. Barcelona encara li manca infraestructura turística, per mi que hi hagin tres albergs no massa grans, moltes pensions....I manca, també, l'oferta cultural. I ens manca, encara, un planell per joves, específic, que els pisti en les possibilitats de tipus més per a joves que hi ha a la ciutat. O, si més no, que els aculli amb un tó desenfadat. Per exemple, on anar a menjar xocolata amb surros a les dues i mitja de la matinada?

- Trobeu que l'oferta es imaginativa?

- S.I.P.A.J. Ens ha agradat això dels Autocars Blancs per la neu. Però falta molt per explorar.

- Xema. Cert. Nosaltres estem contents de moltes coses, d'iniciatives que han resultat pioneres i, una vegada assumides per la població, hem deixat de fer perquè ja hi ha qui se

n'ocupa. Per exemple, el viatge llanpec al Carnaval de Venècia, el Festival de Jazz de Sant Sebastià...

- Rosa dels Vents. I les agències ho han recollit i es poden fer molts viatges i a uns preus molt competitiu i interessants.

La conversa, la tirallonga d'exemples, els dats tècnics, s'allarguen. Tollo.

- Ep, engrescats, com pensem que caldria optimitzar les iniciatives, francament interessants, que s'ofereixen des de l'Administració i el privat, en aquest tema?

- S.I.F.A.J. Primer i bàsic: cal disposar de molta informació. Els joves avui volen estar molt i molt informats. Ells pensen a vegades que fent una guia, ja està! Doncs, no. Un 80% dels joves que venen no saben, per exemple, que hi ha un bitllet Inter-rail. Molta informació, se pre! Perque la gent que creix no passa la informació a la del seu darrera. Segon: cal pensar més situacions de vacances a la ciutat, perque hi ha molts joves que es queden aquí, estiu inclòs. Quenten uns quants dies, però estan a Barcelona, sempre. Per això cal recuperar el mar.

- Xema. Si potser es pot muntar algun creuer, no és massa car. T.I.V.E., ho va fer l'any passat, i no pujava més de 29.000 peles. I cal potenciar més estades marítimes als entorns de Barcelona. I direu, tant de bó la Societat Civil fos tan farta que l'Administració no hagués de fer res de tot això! Però

de moment, s'ha de fer.

- Rosa dels Vents. El Privat mira que siguin les coses rentables. I així han de ser, i sense cap vergonya! Ha de cobrir, com a mínim, gastos. Dit això, el Privat -molt Privat- fa costat a l'Administració per programes conjunts. S'han fet experiències, i hi han resultat exitoses. Les agències els hi interessa, i els interessarà **cada més perquè**, si més no, pot ser un puntet més que les ajudi a anar tirant, a no deixar la pell en la crisi econòmica que cada dia en tanca més.

- S.I.P.A.J. I el jove a més, paga trinco, trinco!

Més exemples, més tècnica, més possibilitats...Torno a tallar.

- M'interessa tot el que sigui vacances a la ciutat.

- S.I.P.A.J. Doncs molt bé. Mira, a l'estiu, amb conveni amb una agència de management, un dia a la setmana, rock a la Monumental. I molta platja!

- Xema. Hi ha, aquí una qüestió. No podem caure en muntar activitats paral·leles per joves. M'explico. Jo ho veig un Grec paral·lel i alternatiu. Veig un molt bon Grec cultural on el que, si cas, hi ha rock i verbena. Però hi ha, per a joves i grans -i nens!- els millors espectacles de l'any internacional a nivell teatre, dansa, concert. Una altra cosa és que, segurament, cal repensar els punts Grecs. com a proposta de participació per zones de ciutat, però a nivell de barris, i han de deixar de ser un pilot d'espectacles de

sexta fila. Si volem i cal un off Grec, que sigui també Grec, amb molts grups d'aquí, amb una estètica pròpia, amb un espai adequat..., però les activitats de zona, caldria que fosin més de participació, muntades per entitats, molt esportives i de realció..., amb una sortida cada setmana a la muntanya o a la platja de l'Empordà... Cal tenir molt clar que el problema cultural d'aquesta ciutat, no és un problema específic de joves: es un problema de tota la ciutat que li cal, d'una vegada, convertir-se en un centre cultural internacional. I no vull ser catastrofista. Penseu, de totes maneres que caldria, a l'estiu, pensar a partir de les propostes de grans actes que s'han fet a la Plaça de la Catedral amb en Llach, la Caballé..., o per a Montjuïc. Son una bona pista, i punt de referència. També es pistador el recital de Miguel Rios a l'Abinguda Maria Cristina...

- S.I.P.A.J. Segurament l'eu cada any no es pot fer tot, Caldria, potser, anar per temes monogràfics. Que se ja! Per exemple: un any amb la pintura, l'altre amb la dansa... Amb aportacions importants i d'aquí. Això crearia clima, que és el que interessa.

- Rosa dels Vents. Es que el problema, ja ho veieu, té un refons molt cultural.

- S.I.P.A.J. Segurament que caldria potenciar, com a element d'un estiu amb molta festa i propostes, les Festes Majors dels diferents barris. Cal que cada barri vagi trobant la seva especificitat, com Gràcia, que t'hi passes una setmana sencera de carrer en carrer!

- Xema. El que falta, em sembla, es molta, molta informació.

- S.I.P.A.J. Cal obrir centres d'Informació molt bons, i centres d'informació als districtes. Cal donar informació als diaris, amb pàgines especials. Cal fer anuncis a la ràdio. I a la Tele, es clar!

- Xema. El problema, però, es que en el món cultural, i especialment en el món juvenil, tot es fa tant ràpid, improvisat i correm-hi tots, que es impossible donar-ho a conèixer....

Nous exemples. Pilots de propostes. Llistats de possibles muntatges... Queden en les agendes i els dossiers de treball.

A Barcelona merxa en tenim prou amb la constatació que s'han fet i es fan aportacions innovadores en molts nivells.

I, a part d'això, a on vas i que fas en les pròximes vacances?

2.21. LA BARCELONA QUE PINTA.

Toni Estrany, tècnic i manager de pintura.

Barceló, amb Amat, són dos pintors que marquen pautes aquí i a l'estrange. Dos pintors més enllà de la pintura/ciutat. Barceló, s'ha mogut per Barcelona, amb en Laticcal i tota aquesta gent del nou disseny i la innovació de l'art. L'Amat és de Barcelona i fa quelcom tant senzill com difícil: pintar. Aquí i a Nova York, és igual. La seva deriva és la pintura.

Barceló, cap a finals del 84 feia aquesta declaració sobre la pintura: "Em sembla lamentable que l'aconteixement victòric de l'any a Espanya hagi sigut el funeral de Miró, l'accident i la convalescència de Dalí. Això ens don idea de la manca de tradició col·lectiva en la pintura espanyola i de la preponderància de figures aïllades. El panorama aquí es ensorrador per els qui comencen. En ocasions, a l'hora d'exposar sembla com si privés l'escalafó sobre el criteri."

Toni Estrany és l'home que comença, tècnicament, amb l'Amat, en Barceló i d'altres, el que ens ha fet veure pintura a la Galeria Oca al Set i el Que, calia, a Barcelona marxa, tenir com a ciutadà que coneix estudis i pintors: la Barcelona que pinta!

- s'ha d'escoltar, des d'el Poder, les situacions. De s'entrenqués a escoltar seria tot molt diferent. Perque a Barcelona hi ha una preocupació per la pintura, hi han pintors com a Milan o París i Nova York. Què han fet, però, aquesta gent?

Ho han sapigut canalitzar i la pintura té, avui i en aquestes ciutats, un caire més popular. Aquí no escoltem. Ho tenim tot teoritzat i quadriculat i deim, que és el que s'ha de fer, qué fa bonic avui en dia? I es buca gent entre els que més es belluguen i estàn més a prop dels còrrecs públics. I s'emporten, uns quants, la teta! Sense anar més lluny, la política de beques de la Generalitat és familiar: la dona del que està en la comissió que és... Això no vol dir que no sigui merescuda. Vol dir, en tot cas, que tot és massa casolà i no es valoren altres criteris que podria ser molt més importants per Barcelona i aquest país. A qui s'ha de donar suport? A gent que tenen un bon curriculum viu i plè de possibilitats. Que és dinàmica i farà moltes coses. Aquesta gent se l'ha de cuidar. I no hem de donar medalles, amb beques o exposicions, a gent pel que represente, sinó per que fan, pel que pinten.

- Tú coneixes bé els estudis de molts pintors de la ciutat i la seva pintura. Qué hi veus? Com està?

- Barcelona ha tingut, en la seva tradició, bona pintura. I bons pintors, es clar. Mira, el que jo no sé, en pintura, és filar prim entre bé i dolent. Jo només defenso el que a mí m'agrada! Veig una obra en un estudi que m'emociona. Doncs, bé, intento transmetre als altres l'emoció que m'ha produït. I puc ben dir-te que, a Barcelona, vui, hi han bons pintors. I en quantitat. Et demanen constantment que vagis a veure la seva obra. I hi vas i tots et diuen el mateix: estes frustrats perquè no existeixen canals per exposar el fet pictòric.

- I les galeries?

- Les grans galeries els costa molt -dic molt- d'agafar a un jove i donar-li un espai al costat dels grans professionals. No es donen masses oportunitats. I qui en vulgui una, ha d'estar predisposat a recórrer un procés llarguissim, pel que es necessiten molts .

- I tú, qué fas?

- Jo no tinc galeria. El que passa és que sóc un bon rastrejador i hi han galeries que em tenen confiança perquè canalitzo situacions pictòriques i c'hec que es què en la pintura de la ciutat, ben sovint abans de que sigui famós. L'imatge va sortir fa deu anys. Ja era bó! I ningú em feia cas. Al Barceló, famosíssim ara, jo l'estic seguint des d'el 77. Madrid, avui, s'el vol fer seu. I és igual! Cal saber veure quan un pintor pot aportar quelcom de noi i d'interessant en el món plàstic. I apoiar-lo. I d'aquests, com aquests, n'hi han molts més. T'ho asseguro.

- Els coneixes.

- Sí. El que hi ha d'haver son altres persones, altres promotors, altres managers..., que s'interessin per processos d'artistes. Jo tinc uns gustos. Un altre persona en tindrà altres de diferents. T'ho dic perquè a vegades et sents, una mica, com un papa. Mira, et venen pintors joves amb una obra molt bona, però resulta que tú no t'hi sents vinculat, no hi vibres. No et va aquell treball. I, fredament, veus que

està molt bé. Però no et va ni et motiva. El pintor, doncs, deu pensar, o jo soc dolent o aquest tio és un cabronàs. Res de tot això! És que et donen una responsabilitat que tú no vols. Hi ha gent. i molta. I n'hi continuarà havent, encara que només sigui per donar continuïtat a la tradició que tenim. I gent boníssima, t'ho repeteixo.

- Però no s'els protegeix!

- És això. No tenim cinema, i es vol potenciar el cinema. Hi han pintors, i es passa. Ens quedem amb els quatre noms consagrats. No val, això! Mira, jo amb els pintors que ens hem fet mutua confiança he organitzat moltes exposicions per tot Europa, sortint amb autobús i d'estranquis perquè no et pots passar dies i dies amb tramitacions superburocràtiques. Tinc altre feina! I no perquè vulgui camuflar res. És que no dones l'abast! Has de treure, et dic, les exposicions enrotllades cap a Brusel·les, cap a Milà, cap a Suïssa... No hi ha, institucionalment, cap tipus d'ajuda perquè no es vol veure ni entendre on aquí està fent un treball real i professional.

- Des de l'Administració, Toni, que és pot fer per millorar tota aquesta catàstrofe pictòcio/administrativa?

- Mira, l'Administració, amb tot el que està relacionat amb la pintura, el que vol es posar-se medalles. I així no anirem enlloc. A vegades, inclús, amb molt mala pata. Resulta que una exposició que anaves preparant tú, amb molt d'esforç i pocs mitjans, bé l'Administració, te la fot i la fá! Jo no vull medalles. Vull que s'ens reconegui el treball que fem.

que s'ens deixi treballar i que s'ens faci treballar. Jo soc dels que sempre he optat per un treball subterrani que, a la llarga, és el que dona resultats. D'aquesta política de medalles i d'aborderar projectes, la Generalitat, en el seu departament d'exposicions, en sap molt. Aquí i a fora, que no es manem el dit! Mentres no treballem conjuntament els que fem treball de subterrani i els que fan treball d'imatge pública, això de la pintura no anirà. Perque muntar exposicions, per triar, per donar beques..., cal conèixer els estudis, cal conèixer l'abecedari de cada artista, com construeix el seu llenguatge... Si no fas això, com pots interpretar i optar per la pintura que estem fent aquí? Per això es necessita una feina de base, d'anar a entendre. No podem anar per model i guitas pels que remenen la cua!

- Passa només a l'Administració?

- Desgraciadament, ni els crítics, ni els galeristes van als estudis dels pintors. Per això tot es controla i es fa des d'un punt de vista sociològic, extern, de moda... Tot va igual! I, es clar, sempre anem a remolc. postmodern?
Doncs, busquem-ne!

- A Barcelona aquesta feina de base la fa poca gent, doncs?

- Penso que sóc sol. I m'ho passo molt bé! A la resta de l'Estat no hi ha ningú que ho faci, eh? Però, mira, la manca d'aquest treball de rastreig, és substituït per gent intel·ligent que des de museus i instal·lacions o galeries, lliencen situacions, temes, jugades..., que s'imposen. I, immediata-

ment, tothom copia. Cal anar per aquí, oi? I quan no hi ha situació nova, es recorre als de sempre, Miró, Dalí, Tàpies ... Mira, a les Setmanes de Cultura que es fan a Alemanya, hi havia el projecte de muntar una bona exposició de pintors joves. Demanda el mínim: transports i catàleg. Bé en va dir que hi havia coses molt més importants. I va acabar amb els gravats de Dalí, escultures de Miró i el Tàpies íntim! I tot el muntatge, més car. Molt més.

- No es fan bé les coses, oi?

- Gens. Mira, les institucions sempre surten amb el mateix plor: no hi han peles! Però, de cop i volta, com per art d'encantament, s'edita un catàleg que és un luxe. El Galó de Tardor, hi han artistes dins de la comissió que fa la selecció: Això no es seriós! En tot cas el Galó hauria de fer una mostra de la pintura dels joves, molt bona, que e cara no tenen canals per exposar. Així estaria molt millor. I encara podem continuar amb la crítica. Necessitem una crítica que no sigui descriptiva i comparativa amb un altre artista internacionalment conegut. No veuràs que hi hagi mai una investigació sobre el treball de qualsevol pintor. I ai busquen la persona del pintor.

- Què proposes, doncs?

- Ui, és molt difícil. Drec que hi hauria d'haver, a nivell de ciutat, un Comité d'Activitats Culturals que fos públic, amb noms i cognoms, que s'interessés pel que es fa a la ciutat i no es fii de quatre o cent mossiers. Et puc expli-

cor un cas curiós: un tio va pensar una manera de sorprendre el jurat. Va presentar un dossier que, en el moment que l'obrires, tot el que hi havia s'en anava a terra. Pum! Li van donar el premi per original. Per sort, el tio era, també novíssim! També penso que s'han d'incrementar les grans nostres de pintura que cada vegada en venen manys i pitjors. Perque Barcelona no es Filà? Vas a Filà, i et cau la baba. Cal fer exposicions bones. I cal deixar-se de gastar tres o quatre milions en els catàlegs! Gastem-los en construir, tècnicament, millor l'exposició! Tot és massa imatge, massa medalleta. O es que falta gent creativa a l'Administració?

Non comment. Però ha donat en la diana!

- Quants fa que treballes des de baix?

- quinze. I us dic, procureu, si més no, facilitar estructures de molta qualitat **perque** la pintura dels joves, es conegui. I fem-ho professionalment. Sense buscar medalles, sense favoritismes.

Si hem començat amb un text de Lluís Barceló, ara a París treballant a partir de quadres del Museu del Louvre i de bodgons perillosos on tot cau, amb el suport dels dos més grans marxants del món, Leo Castelli de Nova York i Bruno Bischoffberg de Múirch, tancuen, també, aquesta conversa/quadre -paraules diexades sobre papers col·locades i col·locant d'una manera determinada- amb un altre afirmació seva: "la paraonia és aquesta, que el pintor s'ha convertit en una especie d'estrella pop. Avui els xicots que els 15 anys ve-

lien ser guitarristes, ara volen ser pintor."

Ara..., volen ser pintors!

2.22. ESPORT PER A TOTS ELS JUVES.

Equip anonim de carrer/Escoles d'Iniciació esportiva.

Cada matí, quan surto de casa cap a l'Ajuntament, amb creu-ho amb algun jove que corre per General Llitre, que ja es ganes de fer esport urbà! Pim,pam, pim,pam..., amb xandal ell fa salut urbana. Ah, i a la botiga del costat de casa, aquesta temporada impera el xandal unisex i xandal/esport. Per si fos poc, agafó el metro Puntxet/Catalunya, miro al terra, i tot són vambes d'esport. I hi he acostumat, evidentment, però, malgrat la meua poca traca esportiva, em sento més àgil en una ciutat on tot res ira esport i on, molt em sembla, poc s'én practica.

Per trencar el cirtne de la conversa de tirallonga, donat que l'esport és tot cosa d'equip, he preguntat a 11 esportistes 11 qüestions sobre l'esport. Merxerem gol?

- Jugades número 1: Joan, 28 anys, xandal kaku. No es pot analitzar el fenomen esportiu sense analitzar l'entorn social, professional, educatiu, ... En altres cercles, i d'una manera més senzilla, la practice esportiva verbal.lala: a la cultura que els grups socials generen. Esport i cultura van intimament lligats.

- Jugador número 2: Judit, 21 anys, família esportiva. En el moment en que un jove acaba l'etapa escolar, hi ha una necessitat cultural d'afirmar-se enfront del món dels adults i els seus valors. També vol allunyar-se de tot el que signifiqui escola. I, molt sovint, això és translluix amb accions de

rebuig. Cal tenir clar això, perquè els joves, o pels 16 anys, passen de l'esport. I passen perquè hi veuen la competició, els valors dels adults. I un altre, a vegades, a l'escola. Prefereixen la disco, els jocs entre amics, fumen, parden's per la ciutat amb la colla...

- Jugador número 3: Marta, 24 anys, pantalons de xandall i jersey. La família compte molt. Si els pares i germans fan esport, els joves en fan. Si els de casa son d'algún club, es donen importància al cos -això del cos és important tenir-ho molt en compte- el jove practica esport. Iria, normalment hi ha més pràctica esportiva entre la classe mitjana que en la baixa. Per què? Doncs perquè el cos és, en la mitja, un objecte d'ús: el més important! I el cuiden!

-Jugador número 4: Barga, 19 anys: vestit negre i cueta blanca. Escolta, no podem jugar a les places, no podem caminar pels parcs perquè no n'hi han, si les ramblas són excasíssimes, les voravies estretes, anar al tibi-d'ho o a l'entjuïc és una peripècia..., perquè no hi han més equipaments esportius als barris de la ciutat? Ja aniria cada dia a fer piscina i a un gimnàs. Però no en tinc cap de públic al costat de casa, ni als voltants. Iria, anar a un de privat no m'interessa. I aixo. I prefereixo gastar-me els diners amb classes de saxo.

- Jugador número 5: Mike, 25 anys: americana a quadres i pantalons blouet. Jo vaig al privat. I si m'agrades et diré el perquè: vull un edifici agradable, personalitzat, amb gent especialitzada en educació física... Jo no tinc canies.

Si les instal·lacions públiques milloren, i sembla ser que algunes ho han fet, me n'hi vaig. O es que els nordics no ho tenen molt clar tot això?

- Jugador número 6: Maties, 21 anys: pinta de mili. Jo, seps, ha viatjat bastant i coneix bé el rotllo de l'esport. A mi m'agradaria que no es facin equipaments esportius per a joves. Estic d'aquesta segregació fins el nas! Però sí que m'agradaria que, dins d'aquests equipaments, s'hi poguïn muntar grups específics d'esports per els joves que ho vulguin, que ens poguem muntar les coses una mica al nostre aire.

- Jugador número 7: Montserrat, 20 anys: jeans i warbes. Tios, us ho heu de muntar més bé. Cada vegada que algú s'enrotlla amb aquest tema, teoritza molt. Mira, aquí el que necessitem, en el nostre barri, és espais per fer esport recreatiu, per passar-nos-ho bé. Que passa que tot és impossible? Que els joves no podem fer ni esport? A mi no em vinguis si això de l'esport és cultura o una altra cosa. Per mi es cuina! Ens calen espais, entrenadors, material... I no em vinguis en que m'apunti a un club! A veure, en el meu barri, a quin? Això és una bona excusa per no posar al barri un equipament esportiu com cal a Barcelona. Que així és Barcelona, tio! Tan Barcelona com la montanyeta olímpica de Montjuïc!

- Jugador número 8: Pere, 26 anys: ulleres. Jo no faig esport. Passo. Jo estudio, mira la tele i, als vespres, surto a passejar el meu gos. Dic que em fa correr més que els jugadors de San Barça.

- Jugador número 9: Mercé, 22 anys: xandal xispejat. Ah, l'esport! Jo entenc, saps. Tinc el títol de l'I.N.E.F. Penso que, fins ara, l'esport es basava en programes en els que el que volien era mantenir-te en forma. I feiem molta gimnàstica i molts entrenaments propis de competidors de diversos esports, aplicats a amateurs. Però ara ha canviat. Ara s'imposa el que s'en diu l'esport recreatiu, que busca la diversió, l'esbarjo, fomenta la interrelació i potencia això que els antesos diuen del ludic i, es clar, físicament et manté bé, perquè fas més exercici que abans i d'una manera, no et pensis, coherent. Per això serien els entrenadors/animadors.

- Jugador número 10: Ton: anorak. Jo esquio a l'hivern, a l'estiu faig windsurfing i a la primavera i tardor, descanso. Pels meus esports, Barcelona no em serveix gaire, a no ser que ompliu de neu el Tibidabo. Seria una bona idea pel Projecte Jove.

- Jugador número 11: Marcel, 27 anys; moto (faig trampa i l'he deixat pel final i, tot seguit ho veureu) Escolta, no val perquè ja em coneixes i saps que m'encanta que pugui parlar del tema. Però, se s que et dic, que callo i et recomano que transcrivis, per mi, un troç del Seminari sobre l'Esport per els joves que acaben l'ensenyament mitjà d'Estocolm. Si no el tens, ja t'el farà arribar. I ara, anem al cine.

Ho va fer, i amb ell us deixo, guardant-me per mi l'indentitat de cada ún dels jugadors que, com a enquesta de carrer, prefereixen guardar-se el seu cognom en el D.N.I. És igual:

L'equip, en esport, és el que compta.

Accions que cal emprendre per tal de facilitar l'esport i les activitats físiques en l'etapa post-escolar.

A. MESURES GENERALS

i. Mesures Socials.

1. Un dels problemes que es presenten en el cas dels joves que deixen l'escola, no realitzen activitats físiques i no formen part de cap club, és que s'aparten de la vida esportiva i no tenen cap contacte amb cap animador. Cal, doncs, que l'esport es dirigeixi a ells.
2. Els contactes no poden ser de curta durada, sinó que cal preveure mesures permanents o de durada llarga.
3. L'esport i les activitats físiques tenen lloc en la vida social i el fet de participar-hi té importants implicacions socials que cal reconèixer. Això demana temps lliure, i la col·lectivitat ha de procurar eliminar els obstacles culturals o socials que impedeixen la pràctica de l'esport. Un d'aquests obstacles és l'atur, el qual, quan esdevé una perspectiva sense final a llarg termini, pot empenyer els joves a viure al marge de la societat.

ii. L'escola.

4. L'escola té una responsabilitat especial de cara a l'expansió de l'esport, tant per mitjà de les activitats obligatòries com de les voluntàries. Ha d'inculcar als alumnes el

gust per l'esport i inspirar-los el desig de practicar-lo
tota la vida. Per això cal dur a la pràctica les resolucions
adptades als seminaris de París, Nîça i Luxemburg.

A. MESURES FINANCERES, ADMINISTRATIVES I ORGANITZATIVES.

1. Es essencial desenvolupar les activitats lligades a l'edu-
cació física escolar (clubs esportius escolars, activitats
lliures) els objectius i els mètodes dels quals poden dife-
rir dels de l'esport escolar obligatori i de l'esport lliu-
re. Cal una vinculació més estreta entre escola i clubs es-
portius a fi d'assegurar als escolars possibilitats creixents
de practicar diverses activitats físiques, tant a l'interior
com a fora de l'escola. Els clubs esportius poden igualment
adoptar una informació sobre l'interés de l'esport.

2. Es pot accedir a l'esport potescolar per dues vies prin-
cipals:

a) La de les federacions i clubs esportius clàssics, que de
vegades són una mica tancats. Es recomana que aquests clubs
considerin noves regles i formes d'inscripció de cara a ofe-
rir condicions menys restrictives que puguin ser més adequa-
des a les necessitats i interessos diversos dels joves que
han acabat l'escolaritat.

b) La de l'esport no organitzat: els poders públics de tots
els nivells i els clubs haurien de procurar de facilitar la
participació de totes les categories socials.

3. Caldria difondre una informació completa sobre les possibilitats ofertes per aquestes dues vies, i també caldria vigilar que arribés als destinataris. Caldria treure profit de les entitats socials existents (el lloc de treball, centres socials, etc) i caldria adoptar disposicions especials per als qui no tenen res, com els parats.

4. Els poders (centrals o locals) i els serveis públics haurien d'acordar una ajuda financera suplementaria als organismes esportius privats que estimulin la participació dels joves que abandonen l'escola en activitats físiques, i també haurien d'estimular de manera general la participació ocasional, independent dels clubs. Els poders públics, però, no han d'intervenir en la gestió dels clubs ni en l'organització de les seves activitats.

C. INSTAL·LACIONS

1. S'ha de fer tot el que calgui perquè les instal·lacions públiques o privades siguin utilitzades a ple rendiment; això s'ha d'aconseguir especialment en el cas de les instal·lacions escolars.

2. Cal proporcionar un nombre suficient d'instal·lacions, comoditats, camps d'esport, etc., a l'altura de la col·lectivitat i del barri, que responguin a les necessitats de tots els esports i diversions per al conjunt de la població, i cal acordar també una ajuda financera per a les despeses corrents.

D. ANIMADORS.

1. Una pràctica permanent dels esports depèn àmpliament de la qualitat i el nombre dels animadors. Els organismes privats i els poders públics hauran de contractar més personal a jornada completa o bé a hores, i també cercar ajudants voluntaris.

2. Els organismes que s'ocupen de l'esport han de contractar animadors que hagin fet cursos especials, els quals s'encarregaran de l'esport postescolar. Aquests hauran de comprendre les necessitats i els estils de vida dels joves que han acabat l'escolaritat, i la solució més eficaç consistirà, potser, a formar un nou tipus d'auxiliar esportiu. D'altres òrgans (protecció de joventut) han de procurar que la formació del seu personal permeti comprendre la utilitat de l'esport la diversió per a la realització dels seus objectius i el seu paper en el desenvolupament de la persona.

F. INVESTIGACIÓ.

1. Cal continuar la investigació, en particular en forma d'estudis seguits, per determinar: a) les raons que empenyen tant als joves entre els 12 i els 20 anys a abandonar les activitats esportives; b) els factors que influeixen en la seva actitud pel que fa a activitats recreatives, i la seva elecció o rebuig.

2. Els efectes de l'aplicació de les proposicions que hem exposat han de ser seguides atentament mitjançant un programa de recerca sistemàtica.

2.23. CULTURA LOCAL EN UNA CULTURA MUNDANA.

2.24. LA CULTURA DE L'ÀREA DE CULTURA.

Fep Subirós, Coordinador de Serveis de l'Àrea de Cultura.

Algún dia el cassette/metropolità m'havia de crear problemes. No podria ser que tecnologia i conversa funcionessin sense cap picabaralla. I el dia fatídic, de l'averia, va ser un matí de Barcelona plom, a l'Àrea de Cultura: la veu d'en Fep Subirós resta lluny en com xiuxiucix pausat i mesurat. Encara no s'ha inventat, amb l'home tecnològic, un cassette que passi de l'estat de les piles. I si els japonesos ho han fet, a la Barcelona dels electrodomestics/periodístics, no ens ha arribat la novetat. És, n'esteu aviaats.

I mira que m'havia llegit i rellegit les Vites i raons de la Modernitat que va publicar en Fep Subirós a la 62 de tota la vida! Tinc, a l'abast de la mà, el llibret escrit amb rotulador fosfor cent verd.

- "...si ens antussedim a reduir la cultura a Catalunya a la cultura catalana, la cultura catalana a la cultura en català, i la cultura en català a l'exposi i exaltació de la nostra identitat nacional, així portarà camí d'esdevenir en uns quants anys un museu vivent d'antropologia cultural, o la ppinera de les cultures pomii"

- "I la identitat no es mai una herència closa, sinó un projecte obert, és la transformació de l'herència en projecte. Quin és el projecte i amb qui voleu dur-lo a terme? Aquesta és la qüestió."

son dos fragments del capitol dedicat a l'ites i reptes de la cultura catalana. Ja compreneu que van molt i molt bé per situar una conversa, informal i d'amics, sobre la cultura a Barcelona des de l'Àrea de Juirua, per més que en fop jubirós sap donar, a tot el que diu, un té personal, de pensador sobre la marxa, amb un pòsit de reflexió de nous modernes, passat, de corredor de fons.

El tema, el primer cop, es inevitable: l'alcalde Maragall, a l'epicentre del Club Siglo XXI de Madrid, va dir que Barcelona, culturalment és un submarí. L'imatge ha causat impacte en la roduga madrilenya més granada.

- Barcelona és un submarí, un submarí cultural. La imatge és molt bona perquè inverteix els termes de la polèmica: el Titànic és un transatlàntic fort però que s'enfonsa davant d'un escull. El submarí, molt més maneja, va funcionant sempre. A Barcelona ha sigut i es així. Ha, a la ciutat, una forta tradició associativa i cultural que ha anat funcionant i funciona sota rigues ben hostils i ha anat mantenint una cultura difícil, sovint, propia. De totes maneres, com bona imatge, la del submarí, té els seus enganys: vol dir que la cultura oficial es sempre dolenta i que la cultura de la societat civil, tan inflada avui, és sempre bona? La Societat Civil entesa com a capacitat social d'autoorganitzar-se està, també avui, malparada. Per què? Per la crisi dels mites de la modernitat... En tot cas Barcelona, com a submarí, és un submarí precari, un Ictineo més que un Polaris. De totes maneres jo crec que a Barcelona, malgrat no poguem parlar, culturalment, d''espectacularitats, hi han les persones i les

idees, els grups i les institucions..., perquè s'estigui produint, per tant, torni a apareixer a mar obert, una cultura vigorosa. Hi han, avui, iniciatives importants, tan en el privat com en el públic.

L'alcalde ho recordava, també, a l'altre ribe de Madrid, explicant que els millors arquitectes del món, Vittorio Gregotti i Arata Isozaki treballen, ja, en les instal·lacions olímpiques de Montjuïc. Richard Meier, autor d'un celebrat museu a Frankfurt i una mena de nobel en arquitectura, es ben possible que intervingui en la remodelació i museu de la Casa de la Caritat. Gal Aulenti, italiana, salvarà el Palau Nacional de Montjuïc on, vindrà la gran col·lecció d'Art Romànic, s'hi instal·larà la d'Art Modern... S'està començant a monumentalitzar la perifèria, seguint la teoria d'Uriol Bohigas, amb exemples ben significatius com la col·locació de l'antiga estatueta de la República del llapis de fesseig de Gràcia a la plaça de Lluçmajor de nou Barris; s'aplanarà la Fundació Miró... Antoni Tàpies vol obrir una fundació proposta a l'edifici de la antiga editorial Fontaner i Simón, obra de Domenech i Fontaner, o l'Eixample. Metrònom és una nova sala d'art que està marcant una reconversió en les nostres de les arts... El llistat de missils llençats per el submarí, ocuparia espai. Missils privats i missils públics. Però, es clar, estaven tan acostunats a viatjar en Titànic..., amb l'esplendor felínesc i autocomplaent de "E la neve va", que costa adaptar-nos a un nou mitja més raiejable, repit i no tan pompós.

- Pep. parloves del privat i del públic. Des de l'àrea de Cultura, cap on aneu? Com un plantejeu la cultura? Miba, no cal que filem prim. Voldria, en tot cas, que assenyalis un parell o res de realitzacions que pistin. Més que pensament, a Cultura i Temps lliure del Projecte Jove, i dins l'ànec de material Barcelona marxa, ens va la narració de les realitzacions practiques.

- S'ha aprovat una idea/projecte, a l'Ajuntament, que immediatament comencarem a posar en practica per fases. Una concretització, ja força definida i viable, pot estar enllestida d'aquí uns tres anys. L'idea la va proposar en Jordi Carrió i es fruit d'un estudi que s'ha fet sobre els equipaments culturals a la ciutat. Sobre el mapa de Barcelona es veu d'una manera clara que els equipaments culturals estan en el sector sud: Liceu, Palau, museus, zona esportiva de Montjuïc, Llorc, Casa de la Caritat, sales d'exposicions... Els equipaments que, quant més el que s'hi fa, potencien un tipus de cultura artistica, humanista, lligada a les belles arts i a tota la gran tradició cultural de segle passat, amb tot el respecte que hi sento i amb tota l'assiduitat amb que l'uso. Però es així. El sector nord, com separat per una frontera, és un desert. No hi han equipaments públics ni equipaments privats. Hau Carris, Guinardó, Horta, Sant Andreu, malgrat algunes intervencions programades, representen l'altre costat d'abuit de Barcelona. I es, precisament en aquest sector nord, on volem instal.lar i equipar un gran centre, dignes-ne de contrapés, que dinamitzi no només el sector, sinó tota la ciutat, amb un concepte més actual d'equipaments i proposta cultural que, per entendre'ns, podriem anomenar tecnologic.

Hi ha, avui, una expressió, una comunicació, una manera de fer i de pensar que no té per substrat l'humanisme artístic, sinó el que s'en diu ciència. I el centre que es planifica, lluny de volguer contraposar ciència i art, vol buscar un equilibri de balança entre els sud més lleuger o les arts i un noird que vol decantar-se més cap a la tecnologia, però interrelacionats. Per exemple, el mateix teatre, la pintura, la dansa, la música..., quan s'utilitzen des de suports tecnològics, prenen una nova dimensió. I, es clar, en aquest centre hi entrarà tot el que sigui divulgació/experimentació científica que tingui a veure amb la potenciació de la qualitat de vida cultural i social de la ciutat. Per això pensem que la Universitat Politècnica de Barcelona ha d'esser un dels puntals on ha de vestir-se el nou equipament.

Es, en tot cas, un bon missil que caldria enar seguint d'a prop perquè pot portar, en la complexitat i el canvi de temps que suposo, una empenta tan considerable a la ciutat com ho van fer el Palau o el Liceru. El Tema, en Pep Subirós, l'he agafat amb molt d'interés diu, en matí plom, que es dels projectes que estan en un lloc difícil com es el seu, hom li dona empenta, il·lusió i...focina!

- No oblidem, però, tot el que cal fer perquè, en cultura, la territorialització i la descentralització sigui un fet real i de qualitat. En aquests moments s'està ultimant un pla de descentralització cultural amb els Districtes de la ciutat, perquè la música, el teatre, la tecnologia..., no tinguin un únic centre de consum cultural, sinó que cada zona de Barcelona trobi els seus espais, els seus ritmes i la manera

de satisfer les seves necessitats locals. Araf, també, hem optat per obrir el ventall de l'oferta cultural clàssica, i serà la Univestitat Politecnica qui organitzarà uns Tallers de Tecnologia als Districtes.

Un centre innovador, la descentralització cultural...Tenim temps per un altre projecte. I quan dic temps, no dic en relació a la cinta que corre i grava rapidament i del temps d'en Pep Subirós que, com tot temps municipal, es terriblement escàs.

- Un altre projecte que pot optimitzar la situació cultural de la ciutat. Estic, en aquests moments, estudiant la manera com comensem a crear un Banc de Recursos Culturals que cada dia es fa més necessari. I poso un exemple que tinc sobre la taula. Ara hi ha una gent que organitza Sant Ponç. Gó, els manca, m'han dit, adreces per poder convocar una exposició de pintura. Si aquí, ara, tinguéssim no només una llista de cinc cents artistes plàstics i, encara, una llista de possibles sponsors, estaríem en un punt d'infraestructura cultural i d'optimització del que fem que encara no hem aconseguit.

En Pep Subirós havia estat al Viejo Topo quan jo portava Ajoblanco. Ara, tots dos, estem treballant per el Municipi en feines lligades a la dinamització cultural de la ciutat. Tots dos, des de postures complementaries, ens feia molta piques tot el que fes olor d'Esta, Municipi...

- Continuo pensat i creguent que no havien d'haver-hi Ministeris ni Àrees de Cultura. Però son, encara, necessaries!

En tot cas el que des d'una Àrea de Cultura cal fer avui, és anar vehiculant i donant suport a tot allò que va apareguent en la societat civil de Barcelona. L'exemple de la Universitat en els dos projectes que t'he comentat, és ben clar. L'Àrea de Cultura ha d'intentar no produir res. És una estructura que, bàsicament, ha de crear infraestructures i ha de facilitar el que gent i entitats que e tan fent i projectant propostes culturals realment interessants, puguin realitzar-les dins una visió pragmàtica i pactada de ciutat. Agafem, si vols, el tema ecnòmic, Mira, jo penso que aquí, com a model, hem d'anar cap a una altra fórmula de financiació de tot el que es cultura. La cultura és cara. I hemien de tenir, per això, propostes més àgils i adequades al moment present. Hi ha un exemple que interessa especialment. A l'Administració Nixon, com a tota bona administració conservadora, es van fer concessions, i una d'especialment interessant: es va crear una cadena de televisió -al nom no s'enten en el tracto/cassete- en la que el capital és mixto: una quarta part li posa l'Administració, la resta, empreses privades i gent, com tú i com jo, que donen cada any uns diners perquè hi estan suscrits. Aquest model cal, em sembla, retorni-lo perquè a Barcelona necessitem que hi ha i cada dia més empreses, més privat que facin d'sponsors. És una bona manera de pactar, col·laborar i programar. És clar que, per fer això, necessitem un canvi en tot el que es la declaració de renda, que costarà: Hisenda ho ha d'entendre!

Comparteixo el seu criteri. I, per que sembla, el rellotge del seu despatx, que toca quarts i hores amb una notada enganyosa de rellotge suís de carred, fa el mateix: els quatre

quarts i les deu cartellades van comportant un recorregut i
parsimoniós lento per un rellotge sol i la veu d'un Coordi-
nador de Cultura en cassette/escrui, que es l'enveja de
qualsevol músic electrònic/dodecafònic amb res d'experimen-
talisme casolà. Això m' anima per continuar fent d'Indiana Jo-
nes a la recerca de la paraula perduda. Ara la seqüència va
per l'estat de la cultura. quin és el punt de mira **deis** que
es dediquen a la investigació del fet cultural? Què s'en ex-
plica de la cultura que anem fent?

- No t'auria d'agafar la pregunta. És massa complexe i no
m'agrada fer d'entès. Fins ara passeven molt de natura: de
tot l'esforç que l'home havia fet i per conèixer i usar l'en-
torn, per tornar-lo cultural. Aquí podem dir que la producció
de signes culturals ha d'anar per apripier-nos de la natura
cultural: vivim en un univers de signes de tot tipus -morals,
objectius, tecnològics, artístics, socials...- que ens en-
volta i que, ben i massa sovient, ens marca una manera de
viure consumista imposada i gens personal : nostra. Ens cal,
urgentment, produir nous signes, apripier-nos d'aquest uni-
vers cultural, digerir-lo.....per anar evolucionant en l'auto-
organització i autogestió de la nostra vida i de la de la
nostra societat.

Dins la mar picada de mil esforços per arribar al clic/cinc
final i engegar cinta i cassette a un recó de calaix, hi ha
estat a creixent un model de submarí Ictineu que surxa. Ho
m'estranyeria que fos un **Ictineu** amb motor de iolaris!

2.25. OBRIR BE ELS ULLS SOBRE LA CIUTAT.

Manel Esclusa, fotògraf.

La fotografia és quelcom senzill, que qualsevol jove pot intentar. Clic, i queda la foto enregistrada. Només falta, com diu David Hockney, "obrir bé els ulls". O, per dir-ho més ben dir "El que conte és adquirir un punt de vista personal. I això arriba amb els anys."

Manel Esclusa és un fotògraf de Barcelona: del port de Barcelona, ha sigut la seva última exposició. I el seu port, el nostre oblidat, s'ens mostra com a quelcom que ens pertany, quelcom del nostre temps. Manel Esclusa a nostra mirada en un fragment de temps, clic, i un espai blanc i negre.

- Manel hi han bons fotògrafs a Barcelona?

- Gent jove que estigui avui fent fotografia i que vulgui realment la pena, n'hi han poquíssimes aquí i en tot l'Estat. Per què? Perque no hi han suficients canals que els permetin emergir ioure's. També a Barcelona, cada vegada i hi menys fotògrafs autodidactes, com els que hi havia fa un temps. Gent es clar, que investigui i treballi. Hi ha, aixó sí, gent que està estudiant fotografia i prenet.

- Barcelona no té fotògrafs?

- Si per fotografia o fotofras entenem un hobby per retedir imatges de la família o dels amics, hi han molts i molts fotògrafs. Les vendes de màquines, de carrets, de laboratoris....,

ens diuen que hi ha molta fotografia. Per això quan es parla de fotografia cal parlar de fotografia aplicada comercialment a la publicitat, a la moda, un estudi de carrer, la fotografia de carnet, noces i batejos...I, és clar, una fotografia més personal. I la dels aficionats. De totes maneres, a un nivell molt jove, hi ha una generació latent molt bona.

- Tú et decantes per la fotografia personal.

- Jo em dedico a la personal: a la comercial, de publicitat, on la gent no es massa jove i ja hi porten anys. Jo ara tinc trenta anys i soc d'una generació que, en fotografia, es pot considerar nova perquè es ara quan es enenem fent un espai per la nostra estètica i manera de treballar. Donc pocs, no et creguis!

- I no et fa por la competència?

- Al contrari. Quan més fotògrafs hi hagi, quanta més competició, quan millors siguin les condicions de treball..., t'obligarà a exigir-te més, a contemplar el que estan fent els altres i, ostres, aprens i et motiva.! L'autoexigència sempre va molt bé.

- La fotografia de Barcelona pertocina de les corrents internacionals?

- Avui la fotografia té influències de tot arreu, principalment de la fotografia nordamericana. No hi ha, actualment, però, una tendència marcada. Potser es podria parlar de

l'emergència d'una més forta sensualitat que vindria a posar
fi a un cert tipus de fotografia més conceptual. Anem, ara,
cap a les sensacions, les emocions, els sentiments...I, al
costat d'això, hi ha un corrent documentalista, una fotogra-
fia de document. A França, per exemple, s'està documentant
fotogràficament tots els monuments, l'arquitectura, l'urba-
nisme..., a partir d'encàrregos a fotografar perquè hi donquin
la seva òptica personal, amb fotografies amb esquemes, doncs,
molt concrets pel que fa a la llibertat de visió. Alguns han
fet la zona industrial, altres els Pirineus...Ah, i res de
fotografia turística!

- Barcelona sent la fotografia?

- Em sembla que sí. La Primavera última que es va fer dona
constància que la gent ve a veure les exposicions. Una Pri-
mavera, cal dir-ho, que va rebre només 15.000 pessetes de
subvenció de la Generalitat i l'edició del catàleg. Problemes
pressupostaris i de subvenció a part, la gent de Barcelona li
va la imatge, si més no perquè la imatge ho domina tot. El
problema en tot cas, caldria situar-lo en que aquesta imatge
no està en uns nivells de comprensió i crítica com caldria
per problemes pedagògics que arrossequem des d'el nivellari.
Aquí, a nivell més de manipulació, hem fet un salt de la foto-
grafia d'aficionat al vídeo, sense passar per una comprensió
de la fotografia -de la imatge- en majúscules. El vídeo,
així, es va introduint a les escoles que encara no s'han
plantejat la lectura i la utilització de la imatge fixe. I
et trobes amb escoles que usen el vídeo com a imatge fixe ,
perquè no es coneix el llenguatge filmic i el llenguatge, en-

terior, de la imatge fixe. D'ha de conèixer els mecanismes dels enquadres, la llum...

- Manquen escoles d'imatge, doncs?

- En manquen d'un nivell elevat. Tenim, com a excepció, l'Institut d'Estudis Fotogràfics de Catalunya que es de la Diu-tació i te uns quatre cents i pico d'alumnes, amb cinc anys d'aprenentatge amb temenys tècnics, d'història fotografia, de llenguatge... Un fotògraf avui hauria d'esser més un humanista de la imatge que un fotògraf/i/prou! L'escola francesa d'Arlès, en això té molt bona perspectiva, i caldria avançar per aquest tipus d'escola més de tipus humanisme/imatge.

Perque, al que no potser, es que facultats com la de Ciències de la I, formació no ensenyin gairebé fotografia als perio-distes. Sense una comprensió profunda de la iconografia con-temporània, com poden ser de reporters per el món? Continuem, es clar, amb la paraula escrita, amb el difunt Gutenberg!

En l'anel viu davant de l'Hospital Clínic i té una camera on tot es blanc i negre, com les seves fotos. I ell, per no desentona-r amb l'entorn que és la seva prolongació en imatge, va de negre rigorós. És a primeres hores de la tarde, sona música molt moderna i tinc la impressió de viure dins el marc d'una foto descuidada, on els objectes han anat ocupant l'espai que els hi agrada, amb ull estètic.

- Fotògraf, t'agrada el video?

- Molt. Però té un doble fil, com l'espasa. En experiència és

molt fàcil. Creus i tens la imatge instantàniament. Pots
corregir, repetir... Però si vols fer qualsevol cosa de vídeo
més enllà del simple enregistrament documental, has de dis-
posar d'uns mitjans que, actualment, resulten més molt i
molt cars. Per sort, el vídeo comença a ser cada dia més sen-
zill, més simplificat. Però cosa. Costa perquè hi han inte-
ressos comercials al darrera que han d'amortitzar models i
sistemes. Jo en vull fer, de vídeo. Però en vull fer amb mit-
jans adequats i bons. Si no hi son, prefereixo fer fotografia.

- Una fotografia que et defineix molt.

- No ho sé. Si t'ú ho dius! A nivell de composició hi han unes
marques: **continues que sempre es destaquen amb geometries...**

Hi han uns blancs i negres, unes ombres, una manera de bus-
car la llum en la nit, un buscar el paisatge industrial o
inquieta, un interès per el gran format...

- Hanel, d'una generació latent...

- Sortirà entre dos i tres anys i amb consistència, perquè hi
ha gent jove que s'agafa la fotografia molt seriosament i
treballa amb bons plantejaments, els desenvolupa... Barcelona
té planter que sortirà, de la llarga tradició fotogràfica
que té la ciutat.

- I, tallant la conversa, que s'hauria de fer des de l'ajun-
tament per la causa fotogràfica?

- Cal que es doni a conèixer Barcelona a través de la fotografia. Perquè no feu com els francesos i encarreguem a una colla de fotògrafs joves una visió general de la ciutat? I quedaria una bona mostra de fotografia de document, que podria concretitzar-se en una exposició, l'edició d'un llibre ... A un altre nivell, els que deixen de posar tanta impediments posen per usar la ciutat per fotografia de moda i publicitat. A París no has de demanar permís a ningú per usar el Canal Fotografier Barcelona com a fons, es fer-ne publicitat indirecta! Enc o n'vé internacionalment.

- De Barcelona, com a fotògraf, que t'agrada especialment?

- Gaudi, Gaudi és molt bé fotogràficament. M'agrada la monumentalitat del Parc Guell. M'agrada el port, per més que la gent de Barcelona li giri l'esquena. Moltes vespres hi vaig a passejar, inclús sense càmera fotogràfica. El port de Barcelona és molt sorprenent! M'agrada el Tibidabo, l'Eixample, l'Ontuic no ten... Però, especialment, a mi m'agrada la Barcelona industrial, la deloble Nou, la de la Zona Franca... amb les seves fabricues i magatzems,, els passos subterranis, els cinturons de ronda... M'agrada la Barcelona absolutament urbana. M'agrada agafar una barqueta, a primeres hores del matí, i per 500 peles la hora d'itja hora, no ho recordo, anar fins a la Barceloneta, i preparar-te els vixells... Cal reindicar, sense destruir, la Barceloneta i d'una manera ràpida. Si no ho fem, no hi arribarem a temps.

- Tú has participat en les Mostres de fotografia i cartellisme de l'Àrea de Javantut. Cal noticiar-les? No?...

- Hi ha, sempre, una diferència sorprenent i de qualitat entre els cartells i les fotografies. Els cartells són bons, les fotografies no geire. Per què? Mira, la gent de la fotografia no vol anar ja a concursos. Si en continuen fent, tingurusho present. I si doneu premis, oferir beques per estudiar fotografia. També caldria buscar mecanismes per potenciar fotògrafs joves a partir de presentar un portafoli de 10 o 20 fotografies. E els que siguin interessants, encarregar-los hi un treball temàtic i fer-ne una edició, una exposició. ...La gent de la fotografia, avui, vol treballar, vol formar-se i vol veure com el que fan, si més no, té una utilitat social i cultural.

La conversa segueix disparant i fixant temes mitg encetats i trepitjats per d'altres, ràpidament: els nous materials, les revistes fotogràfiques, les nul.les ajudes de les multinacionals fotogràfiques, l' de que s'ingai donat a en Català Roca el Premi Nacional de les Arts Plàstiques, la fotografia els museus, les exposicions, l'Escola Municipal d'Audiovisuals ERAF....., de les que en conservo una imatge blanc i negre, un pel horrosa, però suggerent. En tot cas, la Barcelona fotogràfica, la Barcelona de la imatge, té la sev propia marxa en els professionals que s'hi dediquen i en l' generació desconeguda que apreta.

Si amb el flash de la vostre imaginació feu, era mateix, una foto personal a la Barcelona del vostre entorn cultural i social, com l'enquadrarieu, quina llum hi veieu, quina composició...? Preveu-ho. Ara mateix, és un petit fev. I es tota una gran i instintiva imatge.

2.26 L'ÀREA DE JOVENTUT, SIS ANYS DE SERVEIS.

Enric Truño, regidor de Joventut i Esports.

Amb l'Enric Truño hi he treballat des de que va venir-me a casa al maig del 79. Tenia un atac de ronyó. I, sense recuperar-me, amb un Ajuntament democràtic estrenat feia dos dies - amb sabates noves!- he estat amb ell, a les verdes i a les madures. Hem treballat molt. Amb il·lusion, cert. Però, a vegades, també, a les fosques. Que sis anys, son molts anys, eh!

Per això, en el moment d'iniciar la conversa, m'he tret de la butxaca allà que s'en diu la professió de periodista i, coneixent la casa per dins, he volgut tenir una conversa tranquil·la que expliqui el que s'ha fet. I on som. Jo, ja ho sabeu, dels que penso que l'Àrea de Joventut és no només una aportació innovadora i important en la política de joventut d'aquest país, sinó que, inclús, es significativa en aquesta Europa cada dia més pròxima. Se que està malament que ho digui perquè sóc part interessada. Però volia posar-ho de lema en el frontis d'aquesta conversa, per mí, especial.

- Fa sis anys quan em van nomenar vaig començar a cridar a alguns amics per dir-los si volien començar a tirar endavant un projecte de política juvenil a Barcelona. Basicament tenia dues ó tres intuïcions, i para de contar. Hi havia l'intuïció de que ens havíem d'adreçar a tots els joves de la ciutat. I això feu tenir una actitud oberta i una orella atenta. L'altre intuïció era que la política juvenil la feiem pas a pas, d'una forma imaginativa..., o no trovaríem el nostre espai.

Per això no varem escriure grans projectes sinó que, des d'el primer moment, ens varem disposar a fer un aprenentatge per l'acció, sense tenir cap por de haver de **reconèixer**, si ens ens equivocavem, que calia tornar enrera. Un discurs acabat, d'entrada, no el podem tenir perquè la gent que ens aproprem a l'Ajuntament per fer política de joventut no havíem pensat la ciutat com un tot. Agafar aquesta optica ha sigut, per mi, una experiència personal molt enriquidora. Hrem gent que coneixien bé un moviment, un barri, una entitat, una experiència de festa major o setmana cultural..., però no havíem fet mai l'experiència de pensar la ciutat a partir dels seus 50 barris naturals, els seus 1.300 centres d'ensenyament, dels 250 centres de temps lliure infantil, de la realitat juvenil global...

- Quan s'ha arribat a aquesta consciència de ciutat?

- Fa un parell d'anys i ha sigut dels elements més enriquidors de l'Àrea de Joventut. No teníem, repeteixia, clar cap on volíem exactament anar. Teníem intuïcions que hem posat en pràctica. I la pròpia pràctica ens ha orientat. El seu context, però, sense ser l'Àrea un centre de debats i d'estudis, s'hi ha mantingut un alt nivell de discussió i reflexió. I és cert, també, s'hi ha mantingut un tan elevat i frenètic nivell de treball i de pràctica quotidiana que, en algunes ocasions, mancava debat per algunes propostes. Però l'experiència de sis anys ha sigut bona i hem après molt.

L'Àngel Trulló, quan posa la directa, xerra molt. És un regidor que s'explica. I per als joves, això, va molt bé. Avui,

la conversa florida, ve marcada i sintetitzada per el condensador natural que és un cassette en rova i una minúscula llumeta vermella que et diu que, eh, jo et provo! L'Enric Tiuó està en l'Equip de Govern de l'Ajuntament de Barcelona. La pregunta, doncs, es obligada: com es veuen els joves des de l'Equip de Govern de la ciutat?

- Uf! Quan vaig entrar a l'Ajuntament de Barcelona per l'abril del 79 no tenia consciència de pertanyer a un equip de govern. Jo era un bastió, un cavall de Troia que el moviment juvenil de la ciutat havia lograt posar dins de l'Administració Municipal. Em sentia una persona de fora destinada a dins per a fer política juvenil. I tenia el se sentit! Mira, cap de les persones que varem entrar a l'Ajuntament tenien, en aquell moment, cap experiència en l'Administració. Tenien experiència d'anar a la Plaça de Sant Jaume a cridar, precisament, contra l'Administració! De mica en mica, però, et vas adonant que per tirar endavant una política juvenil de ciutat has d'estar implicat en la política de personal, la política econòmica, amb la política cultural i d'ensenyament, la de serveis socials.... Aprens a pensar en la ciutat i a pensar en la globalitat de l'Ajuntament perquè no hi ha, aquí, possibles illes de llibertat, d'autonomia. Jo ho vaig començar a comprendre quan vaig estar de responsable el Districte de Sants i en ser regidor d'Esports. Ara em sento regidor de la ciutat de Barcelona, encarregat dels temes de joventut. I puc ben assegurar que l'Equip de Govern coneix la problemàtica dels joves de la ciutat. És la seva feina fer-els-hi saber i palpar, no? Pense, però, que se m'ha fet molta confiança personal en tot el que fa referència a propostes presentades i

riscos. Això ha portat, a vegades, a un cert allunyament, ... perquè l'equip de Govern està convenent que el regidor i la seva gent ja tiren endavant els temes. El Projecte Jove, de totes maneres, ha sigut un moment important de discussió i ha centrat -o centrarà amb poc temps- que cal una política juvenil global, coordinada, amb un projecte únic al voltant de diferents àrees. Projecte Jove que cal contemplar dins el conjunt de problemes extraordinaris que s'ha de plantejar Barcelona en aquest final de segle: Jocs Olímpics, una Fira comercialment interessant, la obertura de la ciutat al mar, la metropolinització... No podem su erar els problemes dels joves i sectorialitzar-los! Els problemes dels joves són els problemes econòmics de la ciutat, els problemes de la on volem participar i viure, els problemes de l'urbanisme... A vegades, es ben cert, els joves dins d'aquesta realitat urbana tenen unes dificultats fortes d'inseriment social i personal que cal treballar especialment per buscar-hi respostes particulars, però els problemes dels joves són els problemes de Barcelona ciutat.

- El Projecte Jove, com a projecte global de l'Ajuntament de Barcelona modificarà el funcionament de l'Àrea de Joventut? En quins termes? Ho esperes?

- Clar que ho espero! El Projecte Joves és encara un repte, car hem de fer propostes i aquestes depenen de nosaltres i de l'anàlisi de la realitat actual. S'han trucat moltes portes, s'ha parlat amb molta gent, s'ha estudiat d'una forma seriosa gairebé tots els ànàlisis de la realitat juvenil...I hi comencen a haver intuïcions. Primera, l'Àrea de Joventut es

pot convertir en un equip més petit, més deslliurat de la gestió diària i més atent a escoltar el veïner de la ciutat per canalitzar les propostes dels joves de la ciutat cap els canals que calgui. Aquesta. En l'Ajuntament del 79 l'Àrea de Joventut va triar tirar pel dret identificant-se en alguns camps que no li tocaven. L'Àrea de Joventut tenien, llavors, les dificultats de partir de zero i de ser molt pocs, però no tenien cap mena de lastre que ens impedís volar, com ara el cas d'altres àrees que, avui, s'han reciclat del tot. L'Àrea, doncs, no havia de fer cap mena de paper de suplència com s'ha fet en algunes temes de cultura, serveis socials o ensenyament. En tot cas havíem d'animar, proposar, burxar..., perquè en els seus programes hi hagi present els joves. Tercer; la descentralització de l'Àrea de Joventut en els diferents Districtes de la ciutat l'ú de gener del 86. I una descentralització efectiva. L'Àrea de Joventut, en definitiva i en una perspectiva del tombant vuitante, cal que sigui promotora. Cal que parli de tú a tú amb les altres Àrees Municipals, amb l'INEM, la Universitat, la Diputació, la Generalitat... Cal que sensibilitzi i proposi, arrosegui, pacti...

- El tema Generalitat ha estat un tema delicat, oi?

- El Projecte Jove no es cap supermar ni la varietat màgica que l'Ajuntament de Barcelona posa a les mans del veïner de Joventut per lograr coses que no s'han lograt amb 6 anys. En un luxe, avui, no treballar coordinadament tots els nivells de l'Administració. I, cal dir-ho, l'Àrea de Joventut s'ha adreçat en repetides ocasions, per escrit, amb memorandums...

a la Direcció General de Joventut de la Generalitat per treballar conjuntament, i perquè la Direcció General fes d'introducció d'embaixadors respecte a altres Departaments que tenen competències sectorials molt importants respecte a la realitat juvenil. No hem lograt una bona col.laboració. I no defalleixo, perquè no tenim més remei que intentar treballar conjuntament, com estem fent amb altres departaments de la Generalitat.

Comentaria moltes coses amb l'Enric Truño. Però el jurament de periodista imparcial i professional que he fet amb la ma esquerra sobre el cassette m'ho impedeix. Vull, però, sentir-li explicar que en pensa ell, regidor de Joventut i Esports, dels Jocs Olímpics.

- La història dels col·lectius humans necessiten projecte i fites per tirar endavant. En tres ocasions Barcelona ha fet, així, sots importants de qualitat empreses de construcció de la ciutat que han generat riquesa i treball. Perquè no intentar-ho una quarta vegada? Perquè els Jocs Olímpics no poden ampliar l'experiència de creixement i optimització de la ciutat que van representar les dues Exposicions Universals i el Congrés Eucarístic? Avui, els Jocs Olímpics tenen sentit a Barcelona perquè aquesta ciutat té ja una política urbanística i d'infraestructura, una política comercial, una política esportiva, un pla informàtic i de telecomunicacions indispensable per una ciutat amb futur...que es creixen amb els Jocs Olímpics. Tenim un model de ciutat. I aquest model de ciutat el voldríem acabar amb uns Jocs Olímpics. I, no ho li escaigui a ningú, que els Jocs Olímpics acceleren processos de

presa de decisió, de construcció efectiva de determinats equi-
paments... Moscú, Montreal, Los Angeles i, especialment,
Munic ens han explicat, i hem vist, l'impacte dels Jocs Olím-
pics en projectes que, sense joves, s'haguessin retrasat 15
anys. Ens podem picar els dits. Però estem molt segurs que
amb l'immobilisme no construirem una Barcelona de futur.

- Enric, va la última: la teva visió personal de Barcelona i
els seus joves i el que fa a cultura i temps lliure. Breu, eh?

- Una de les ventatges de Barcelona es que viu de plé una
cultura urbana i metropolitana que genera comportaments plu-
rals i una joventut molt heterodoxa. Això comporta que hi ha-
gi sectors de joves que ens interpelin, que no entenem...
Hem de lograr, però, que tot això sumi, que hi hagi diàleg
entre les diferents aportacions culturals i les vivències
de cada realitat. Aquesta és la riquesa de Barcelona! I aques-
ta és la tradició que hem de continuar, una Barcelona obert-
ta. A vegades ha estat una ciutat un pel tancada. Sé, però
no ha estat mai tancada! Per això ens cal continuar la bona
tradició de la ciutat en el pluralisme, l'obertura, el dià-
leg entre realitats diferents..., base de qualsevol creació
personal i de tot coneixement personal significatiu. I això
no es gens de fàcil. No ho es perquè s'ha d'apoiar amb dota-
cions econòmiques, d'infraestructura, amb un canvi de mental-
litats dels que estàn pels models únics i exclusivistes...
Aquest és el repte: una Barcelona on que hi capiguem tots,
joves i grans. I aquesta és la línia del nostre treball.

L'Enric, en carxer i després d'algunes recomanacions ja ri-

tuals, m'entrega el nou Pla de Museus de Barcelona i ens entre-
trem revisant algunes publicacions: feresies i últimes so-
bre joventut. Des d'el seu despatx es veu arquitectura gòti-
ca, de l'Ajuntament del Consell de Cent. Al seu costat, sen-
se interrupció, hi contemplo un poster pag`del Projecte Jo-
ve. Es, aquesta, una Barcelona que marca en la tradició i
en la novetat dels seus joves.

I, des de fa sis anys, amb un de serveis dins de l'ad-
ministració municipal!

POLITICA CULTURAL: PER UN NOU PACTE ENTRE JOVES I ADMINISTRACIO
Jordi Font, coordinador de Cultura de la Dipuació de Barcelona.

Interacció 84, celebrada a Barcelona al Setembre del 84, amb 800 participants de tot l'Estat Espanyol, va significar un moment fort de coordinació i treball per a tot els que ens movem dins l'àmbit de l'intervenció sociocultural. En Jordi Font, com a Coordinador de Cultura de la Diputació de Barcelona, n'era el gestor, el que llibava tots els cordills. Es un home que pensa i gestiona, cosa difícil avui en dia. Es un home tècnic en cultura i, cal dir-ho, culte. I és polític. Per això, quan em vagi plantejar que calia parlar, a Barcelona Marxa el tema de la política cultural, el dit va marcar el seu telèfon i la conversa, davant de dues tasses de cafè, transcorregué al Paraigues, modernista i a l'onra de l'Ajuntament.

- No es que el tema de joventut no m'interessi. Tinc l'impressió, però que fa a cultura, que el destinatari jove no deixa d'esser un més dels múltiples destinataris de la política cultural. Mai, si vols que digui la veritat, he entès com es menja un tractament específic des del punt de vista de política cultural, del fet jove. Trobo, però, molt interessant experiències com el Projecte Jove perquè d'una manera interdisciplinària, s'intenta intervenir sobre la problemàtica juvenil, anant més enllà de la política cultural: es vol implicar-hi polítiques d'ocupació, assistencials, sanitàries, escolars...I, evident, culturals. Em sembla que s'ha d'anar per aquí, per una política integral, posant l'accent en el tema, avui, ocupacional. Un altre cosa seria, i això si

que es doncs parlar i treballar en els fets culturals que socialment tendim a tipificar com de joves, com el rock. De totes maneres, i inclús així, a mí em sembla que aquests fets culturals joves, no han de ser objecte d'una política específica, sinó d'una política cultural seria i global.

En Jordi Font, quan un tema li va, intenta, sempre plantejar-lo clarament per no perdre temps, analitzar-lo i anar per feina. Per seguir en aquest marc i avivar un xic més la conversa, animada de per si, hi introduceixo un parell de paraules molt usades, però que exciten molts fonatsmes i que, mal que a alguns els hi cagui molt, representen dues concepcions del fet cultural molt diferents: dretes i esquerres!

- Des de la dreta o des d'una suposada esquerra, la política cultural com intervenció social, es planteja de la mateixa manera: la cultura es fa servir per mantenir els pols de domini. Des de la dreta i des d'una esquerra clàssica que ha combregat amb l'autoritarisme, tipus models de l'Est. El mateix "hombre nuevo" del castrisme no deixa de tenir una concepció instrumental de la cultura des d'el fet polític i partidista. Això és, per mí, la negació de la cultura. Perque, si alguna cosa és la cultura, és aq esta capacitat que tenim l'especie humana per intervenir en el context natural, modificar-lo, i poder intervenir, també, en qualsevol contexte que després es planteja. Si entenem la cultura com la capacitat de l'home per intervenir i modificar una política cultural democrática -que és l'única legitimable- com a política al servei de la persona, és la que tendeix a crear les condicions infraestructurals, ambientals...per ple exercici de

la llibertat. Una política cultural mp,és es pot plantejar, des d'una esquerra progressista, això. Tota la resta és adoc-trinament, imposició de models partidaris en front d'altres models...Es en aquest sentit que una política d'esquerres vol dir una política al servei del desenvolupament de la per-sona, de la promoció de les condicions per a la llibertat... Per això no es política d'esquerres -política cultural d'esquerres- tot allò que impliqui instrumentalització del fet cultural amb mobils polítics. S'ha de preservar, sempre, l'autonomia del fet cultural respecte del fet política par-tidari. I aquí pren, oi, tot el seu sentit el que en venim üient animació sociocultural, acció sociocultural o política sociocultural, que contempla, espedialment, la problemática del món present amb els grans mitjans de comunicació, els fe-nomenets transnacionals que tendeixen a la unificació dels ciutadans i a la massificació. Els analitza i intenta crear, a nivell domunitari, les condicions que permetin a la perso-na posar a punt el seu païdor perquè tot el que suposen els grans fluxes culturals transnacionals, la pluja d'imatges i missatges..., puguin ser assimilats, recreats i es pugi con-vertir en ienes de desenvolupament personal i comunitari. Pugui convertir-se, en definitiva, en creació que és l'opo-sat de consum i a l'unificació.

- GluB, glup, trguet de café!

- Finc la impressió que la política cultural hauria de ser, basicament una política de creació d'ingraestructures, de con-dicions i de marc legal més que d'intervenció directa en la creació cultural. I aquí hi ha un vici que s'arrosega:

la inflació de la política subvencionista, que ja en parlarem. Però, ho remarco, des de l'Administració hem de crear suports i estímuls de creació i participació. Hem de crear condicions materials idónees com poden ser els centres cívics, els casals de joves, els centres esportius, les infraestructures escèniques i musicals...

- Que no es poc i encara falta molt! Quenquem, però, el tema Administració, que queda situat, i anem a l'altre voravia: la Societat Civil, això que avui tant s'en parla i es fa servir per tot el que vulgui quedar bé.

- No s'ha d'amagar l'ocú. Estem en una època de crisi en que l'Administració ha de remodelar-se. Però, també, estem en una època de crisi de la Societat civil. Avui, no només hem de revisar les polítiques que s'han vingut fent, l'aparell administratiu, l'Estat clàssic, els partits... Cal revisar i re-situar en els models de la Societat Civil perquè els canvis socials han afectat a tots, a Administració i a administrats. La Societat Civil, oi, que en un passat havia estat dinàmica, capaç d'innovació i capaç de portar iniciatives, en aquests moments es troba en una certa bracerrota de models, procediments, i d'instruments. I això, que es un problema greu, a nivell de municipi, d'Administració Local, té un desllorigador a mig termini que passa per el diàleg i per la concertació permanent entre Administració i les diverses expressions de la Societat Civil a nivell local.

- I aquí surt, Jordi, la política de subvencions!

- En aquesta direcció sóc radicalment contrari perquè massa sovint, represa una política de repartir doncs per aconseguir a l'amic perquè és amic, i a l'enemic perquè és enemic. Aquesta política no promou iniciatives: ajuda a ben morir! En canvi hi ha un altre procés possible que es va implantant, sortosament, que comporta obrir una reflexió comuna entre Administració els especialistes que dissenyen les polítiques culturals, i els exponents més creatius i dinàmics de la Societat Civil, isguin entitats constituïdes, grups informals, o persones amb capacitat d'iniciativa en aquests temes. Cal, doncs, caminar cap a una reflexió sobre quina és la situació concreta de Barcelona, ja que m'ho preguntes tú, analitzar-la a fons, veure les seves necessitats, les seves frustracions i vocacions..., i estructurar models de futur que s'han de dissenyar des de l'iniciativa de la Societat Civil, la pròpia Administració, conjuntament... Per això cal diàleg. Perquè, després, amb aquests components, hem de ser capaços d'intervenir i realitzar-los. I jo crec que es a partir del posar-nos d'acord sobre uns models bàsics, que l'Administració ha d'anar establint polítiques de convenis amb els nuclis que a nivell de societat apareixen com a nuclis actius i capaços d'impulsar aquests models que s'han anat elaborant, de manera que el diner públic, aquell que l'Administració pot oferir amb espècies o amb infraestructures, corri com a recursos concrets per posar en marxa aquests models autònoms a nivell de societat.

- Pactar, aquest és el gran tema per fer ciutat.

- Sí, però quan parlem de pacte hi han molts equivocs. Pactar

no vol dir control polític. Mira, generalment la gent amb capacitat d'iniciativa -i en gent jove molt més-, és una gent que té la seva intensitat posada sobre un centre d'interès concret. I per tant, molt sovint, les seves propostes en brut coixelgen de gremialisme, o, simplement, son un centre d'interès molt focalitzat, sense elaborar massa. que pot generar activitat només en un sector de població molt concret. El tema del pacte és interessant per tot el diàleg previ que suposa, pel fet de formar en canvi valoracions diverses i experiències contrastades... Però, especialment, perquè l'Administració, en un treball d'elaboració d'un conveni, el que està fent és induir, des d'el centre d'interès, des de les entitats en diàleg, des de què sigui..., les propostes o els projectes cap a un ampli sector de població.

- Una política cultural que sigui el resultat d'un diàleg i un pacte entre Administració i Societat Civil en un país concret: Catalunya.

- A Catalunya hi ha, om a país, moltes expressions de Societat Civil. Algunes polítiques culturals només opten per un model i una expressió de Catalunya nostàlgica. Per una Catalunya ideal, inexistent en la realitat. I que mai ha existit! Catalunya mai ha estat un model essencialista. Sempre ha estat una terra plural. Vicens Vives ho diu molt bé: Catalunya és una terra de "Marca". Aquí, avui, hem de contemplar els fenòmens culturals procedents de la immigració. I si anem més enrera, Catalunya és la C.N.T., el Paral·lel... Catalunya està creada per fenòmens transnacionals importants. Hi ha, en aquest nostre país, una barreja permanent. Perquè Catalunya

és un país de pas. Un país capaç, com a societat, d'entendre, de pair, i de recrear el que calgui. El més greu que ens podia passar es que ens tanquesim, com a societat, sobre aquest model abstracte i absolut que ens encercaria i nega la cultura. En definitiva, és en aquest model, on creixen els germens de tots els feixismes i autoritarismes.

- Cultura i fer país: ens ha portat molt mals de cap, moltes justificacions i molta misèria cultural.

- En Joan Fuster en té una de molt bona: Diu que no es la cultura que fa al país, sinó el país qui fa la cultura. No es, doncs, una determinada concepció o model establert cultural que fa el país, i que el país ha d'adoptar. Es el país real, amb la seva pluralitat, amb totes les seves influències, qui fa la cultura. I el canvi de paraules és important, oi? Es a dir, l'afirmació nacional de Catalunya ha de passar per moltes coses, però no per un model cultural tancat, un model de referència. Es la pluralitat del país que ha de generar la cultura nacional. I la cultura nacional serà l'expressió de la pluralitat. Perque som un país i una societat plural.

Ja només resten un parell de gotes de café solidificades. Un parell. En una hi ha quedat gravat el rètol politica cultural i és grossa i ample com aquesta conversa. L'altre és més petita, però per sota va rajant café, i també té un rètol: cultura política, aquesta manera de fer dels joves i de la ciutat de Barcelona, una mica nostre i una mica de tothom, que ens porta a agrupar-nos, a fer teatre i video, a muntar cooperatives i corals, a inventar i estructurar impossibles.

...dins una Barcelona que, en l'Administració i en la So-
cietat Civil, malgrat travenquetes i desinflades, marxa.

3. PER UNA INTERVENCIÓ INTERDISCIPLINAR EN DE LA SOCIOCUL- TURA DELS JOVES.

Quins plantejaments avui poden estructurar una intervenció moderna i eficaç? Com tornar a fer propostes que optimitzin allò que hem fet a Barcelona per a la marxa dels joves? En un clima d'una certa crisi o final de carrer, com reempendre la bona marxa? Cultura, ciutat, temps lliure, i joves, pel que hem anat dient fins aquí, sembla que casen. Que Barcelona hi ha una cultura política, això és, unes ganes de participar, de crear, d'innovar des d'el teixit de la ciutat, i més en concret, en l'àmbit dels joves. Es mouen. I hi ha, també, una política cultural que ha entestat coordinar, sumar esforços, ha gestionat en els camps que eren més desconeguts o innovadors, ha obert una perspectiva -i ho dic sense pels a la llengua-, única en aquest nostre país i que pot mirar cara a cara polítiques europees amb més solera i més recursos.

Tots tenim, però, la sensació que hem arribat a un punt que cal un stop. Després de cinc anys llargs, molts d'els joves que varen posar-hi el cell, ha s'han fet grans i estan instal·lats en l'adulterat. N'han vingut de nous, diferents. Els que varem començar inciatives en la ciutat i en l'Administració, com diu el Mick Jagger de la nostre joventut rodolant com pedres insatisfetes, ens hem rotnat pragmatics. Ja ho voleim, ja. Però "el problema està en tornar-se massa pragmatic. Si, perque s'ha de poder seguint sent idealista...S'aprèn a ser-ho per obligació, per necessitat." Es l'altre mick, una mica més gran que el que va venir a Barcelona, a la plaça de toros dels nostres projectes.

Stop. Cap on anem? Pel dret, amb un dit a cada orella i repetint al vent que som els millors? Frenem perquè, deu n'hi dó on hem arribat? Pensem, perquè això dels joves estava molt bé al final dels setanta, però avui hi han problemes més urgents? Intentim, com a bons comerciants que sempre som els barcelonins, fer un balaç i redreçar el negoci?

A raig d'estirabots, que intentaré lligar amb la resta, a la manera del sastre que talla sobre patrons, després cus per parts i al final uneix i prova, voldria, ara, apuntar alguns grans criteris que resumeixen allò que he anat dient en aquestes últims anys i que són, si més no, una reflexió textual d'allò que he anat observant en la ciutat i els seus joves. I, oi, en els seus polítics, gestors, líders, animadors i managers.

3.1. NO ABARATIU EL SOMNI, CANTA EL LLACH.

Ho cantava el Llac davant de la Catedral, per la Merxé del 84, en una plaça plena de gom a gom. No fem rebaixes, encara que els temps s'hagin tornat durs i aspres!

Eorges deia que no hi ha com la mort per millor la gent. Avui la realitat ens diu que aquell moviment juvenil vigorós, alimentat pel iogourth i altres gustos, no té res de representatiu. És la generació de les multibotigues sense un duro a la butxaca que, ja es misteri, compren astil. Quin? Modern style, el que toca als vuitants de transnacionals, en un fi de segle amb cor socialdemocrata i amb xicots durs als aparells de gestió públics i privats, i uns adolescents/joves

que els voldrien disfressats de nosaltres, amb un pel/pelet de diferencia dialogant.

Perque aquest és el mapa: el moviment juvenil s'ha acabat i la intervenció en l'àmbit de la politica cultural, l'anem convertint en unes eternes rebaixes. Mentrestant, però, hi continuen havent joves que volen, necessiten, demanen i senten. Continuen havent-hi politics, tècnics i gestors que planifiquen, dissenyen i intervenen..., però cada vegada és més difícil, pel que sembla, que uns i altres arribin a trobar-se, a fer i construir ciutat.

Quedem-nos, car aquest és un text no d'anàlisi sobre la joventut de Barcelona, els seus valors i aportacions, les mancances i passivitats, en l'àmbit de la cultura politica i la politica cultural i, encara, aquí en l'anàlisi de la baixa frecuencia en la intervenció del Públic i el Privat.

Mireu, abans, els que ara manen i manem, ho teniem tot molt clar. Ara, parlem menys. I, ens diem que gestionem millor. Segurament. Abans parlavem i planificavem davant d'algun poster dels Xés, Maos, Marx, Trotski o Durruti, a la paret de les lamentacions i el futur. Se més no amb el Guernika o el Quart Poder que va popularitzar el Bertolucci del Novecento. Avui ho fem davant de piles d'expedients, contractes, convenis, balanços, programes..., sobre una taula d'oficina. A la paret, un poster discret de colors agradables i textura, això sí, d'art modern. Tots, oi, erem i som encara, una mica Maig Francès, seixantestes. D'aquell maig de l'Alain Tournaure deia que no tindria demà, pero tindria futur. Un futur de post-he-

gelians, postmarxistes, postsartrians, postfreudinas, postlacianians, postanarquistes i postsocialestes.

En la devallada del pensament crític, quan ens adonem que els mites de la Modernitat -allò de les Grans Majuscules tipus Progrés, Nació, Cultura, Marxisme, Joventut, Socialisme, Cultura Catalana...que tan ens havien enlluernat i per les que tan havíem i hem lluitat, fan figa, parlem i treballem de joves i entre els joves, amb la recança de que res es pot orientar gaire a un fi concret. Simplement, anem tirant.

Què fem? Qui som? Per què intervenim? En nom de quí i de què? Que hem fet? com ho hem fet? Quin projecte tenim? Massa sovint penso que són preguntes incontestables perquè no tenim gens clar el Projecte. Més encara, en l'ambient municipal i d'associacions i entitats especialitzades, penso que no ens en queda cap. I que la Generalitat de Catalunya, que havia de ser el marc i motor, encara l'ha de començar i, n'estic segur, és incapaç de dissenyar-lo. I si dic això, cruelment, ho faig perquè tinc davant Una acció de govern al servei dels joves de la Direcció General de la Joventut i de l'Institut Català de Serveis a la Joventut, i els que han dissenyat altres regions europees. I em sap molt ~~molt~~ de greu. Tots, però, Generalitat, Diputació, Municipi i Societat Civil, ens hem quedat en la petita glòria del que hem fet i anem fent, amb algunes estructures, i una terrible incertesa cap on hem de tirar, com ho hem de fer, i quins **recursos** necessitem i hem d'obtenir.

La gent del maig tenim avui, en l'Administració i la Societat

Civil, el poder a les mans. El poder polític i tècnic. El que tan esperavem. I cal anar-ho reconeixent, el somni l'hem anat abaratint tant, que fa pensar que ni tan sols en queda. Però, eh, ho sabem justificar molt bé! Llastima que en Joventut no valgui, perquè ells volen realitats ara, en aquest temps de jubilació postmoderna que els hi toca viure. En tot cas, la intervenció cultural no pot ser, en aquests moments -ni mai!- un arbre on enfialr-se per oblidar des de l'oci/temps lliure i la cultura, la impossibilitat de trobar feina o el fet postmodern de que son/som joves perquè estàn parats.

Cal, doncs, des d'aquest punt de mira, en un esforç de sinceritat i en la seguretat que contra mals presagis i predicafors de provincianismes catastrofistes Barcelona marxa, repasem el que hem fet i el que volem fer en l'intervenció cultural en el temps lliure. Que hem fet? Què fem? Què volem fer en els tres/quatre proxims anys?

Estem en un moment optim, per bé que un pel tard, per estructurar un Projecte Globalitzador i progressiu que corregeixi molts dels objectius antics que encara perseguim i que responen a la nostra joventut. No a la del tombant vuitante. Hem provat, experimentat, intervingut, batallat i barrallat, I tot això s'acostuma a pagar car. Però no hi havia un altre per començar a estructurar. No hi ha altre via per treballar/intervenir en la sociocultura dels joves. Hem fet coses. N'hem provat. Però, molt sovint, més que intentar realitzar un projecte hem parlat de moral. Hem predicat un projecte que s'ha concretitzat escasament. No hem tingut valor per realitzar

el projecte antisocial que volen sempre els joves. Un projec-
te que intenta i va pel canvi, la reforma, la conquesta i el
buscar contrasentit a la monotonia de la vida quotidiana ur-
bana.

No hem **sabut** fer marcar realitat tangible. Un dels mites que
sempre hem perseguit és de l'esquerra, preocupats per la cultu-
ra i l'entorn social que la produeix i digereix: el mite de
l'Imaginari Politic, que té uns valors molt característics.
No ens en hem sortit. I arguemntem, amb raó, que ens hem
cenyit excessivament en l'àmbit de la cultura i el temps
lliure entesos en el seu sentit més clàssic/seixanta, dina-
mitat per la crisi economica que no vàrem valorar ni calcular
en la seva cruesa a finals **dels** setante i, avui, ens ha en-
ganxat amb unes estructures noves/velles: serveixen ja poc.
No hem jugat bé l'estrategia sociopolítica i cultural que-ca-
lia!

Els joves, contra el que molts pensen i els hi interessa pen-
sar, viuen, en aquests moments, una mena de nostalgia de la
política. I estan decebutos perquè **res** no ha canviat. No hi
ha hagut cap gran projecte polític. Hi ha hagut molt bones
intencions, alguns projectes interessants, alguns grups sin-
gulars i amb dinamica propia. Però això no és el projecte
municipal i el nacional -cal no desvincular-los-, pel que
els joves aposten. I volen continuar apostant. Un gran pro-
jecte amb programes concrets, avaluable. Volem fets, accions,
serveis, continuïtat...I odien i passen de les grans causes
inflades de moralitat cultural i social.

Avui, a Barcelona, la intervenció política en l'àmbit dels joves, i de la mateixa ciutat i, inclús, la mateixa acció cultural i social dels grups estructurats, de les singularitats/pensants, dels crítics/anarquistes, dels programadors ..., és més moralitzant, més culturalitzant i més socialitzant en la perspectiva de l'anàlisi de Boudrillard. I ens manca, a Barcelona, una il·lusió estratègica; ens hem de tornar a obrir com a ciutat, a desafiar. Perque la insatisfacció que s'ha anat apoderant de l'ànim de tots plegats apareix, precisament, perque els joves/gestors/polítics..., no només viuen i volen viure del real dels Casals de Joves, els plans d'ocupació, el Romea i el Liceu, les activitats i els concerts, l'escola pública..., Es viu, creix i es nodreix precisament i també, de moltes altres aspiracions ja no no oferim.

Ens hem quedat, doncs, massa segurs i convençuts, en la quotidiana gestió del real, sempre escàs perque no tenim, avui a Barcelona, un objectiu col·lectiu que vagi més enllà de la conjuntura. I si hi és, no està explicitat com a ciutat: la ciutat no el té per cosa seva, com té el Barça, per exemple. Ens hem cregut un pel massa intel·logents i imaginatius. Potser ara ens toca, vuitanta avall, ser més irònics en el que fem i com ho fem, mentres obrim finestres, fem dissabte i tornem a treballar i programar per una Barcelona que volem, culturalment, Europa i no la pubilla de la Cançó d'amor i de guerra, en una absurda i desfasada Batalla de reines d'estar per casa.

3.2. UNA INTERVENCIÓ SOCIOCULTURAL PER L'ERA DEL JO.

El redescobrimient del Privat per part dels joves transmoderns, el conservador dels joves premoderns, la necessitat del triomf personal dels joves postmoderns, ens donen una clau cultural: estem en l'era del jo, que Tom Wolfe retula com Dècada de l'Ego. Els vuitanta, són oi! El grup de "tus" dels seixanta/setanta és ara llegit, comprès i usat a partir de l'òptica del jo. Que no és pas una il·lusió contemporània. Es llatí concís que ho fa girebé insultant: Et in Arcadia, ego.

Hi ha una empresa de marketing, la TIEMPO/BBDO, que va editar una guia per a vendre productes en amplis sectors de la població, de la cervesa als cotxes. Una guia que no té pèrdua per a qui vol, realment, intervenir: ser present, aportar... Si voleu, i pel broc gros: si vol vendre. Que, en definitiva, d'això es tracte. Volem vendre participació, progrés sociocultural i comunitat interrelacionada. I ho volem vendre perquè en la gran botiga de la joventut urbana de Barcelona aquests productes escassegen. N'hi ha, certament, molts en la botiga de la competència: passivitat, consum, individualisme, solitaris, neures a dojo, avorriment, dreta insípida o salvatge, nacionalisme "blandengue"...

En aquests moments, si tinguéssim un projecte de veritat, el que haurem de fer tots plegats és marketing sociocultural. Fot, però, no tenir un bon projecte, perquè molts, llavors, venen vent de garbí. I fa por! En tot cas el Projecte Jove és l'ocasió única i pintada per pendre opcions i arremanguem-nos les manigues per la feina.

Fer marketing, doncs, per tenir una presència o intervenir entre els grups de joves de Barcelona. Fer marketing perquè els Senyors Esteves s'han acabat en una ciutat. Fer marketing. Per això ens cal comprendre, als moderns de l'administració i la Societat Civil, que avui cal fer passar allò que sentíem nostre a allò que jo puc sentir-me meu. L'Era del Nosaltres i de les Revolucions populars passa a l'Era del jo i la Qualitat de vida personal. A l'Era del Meu, he d'aprofitar-ho tot si no vull quedar-me sense res! Tot plegat, ai, és la meva època! On em cal decidir. Perquè és la Meva Generació. Així de senzill. Tant com salvatge: qué hi ha per a mi en això que m'ofereix?

Aquesta és la qüestió. Els joves volen saber qué en poden treure de Pre, de Trans o de Post. Desmoralitzats, a casa, des d'el sofà, llegint una revista o a la disco, els joves es pregunten qué hi ha per a mi. Compto, jo, per què fan i decideixen la política juvenil? Passen de mi? No en puc treure res? Doncs, apa, aneu-vos-en a passeig! Prefereixo alinear-me amb tot allò que és Pre, és Trans o és Post! Si els polítics, els caps, els gestors, els tècnics, l'Ajuntament/Generalitat, les associacions..., no fan res per a mi, per qué he de fer jo quelcom per a la ciutat, el casal i l'associació?

Quin és el discurs cultural dels joves de Barcelona sobre el que intervenir, traduït a un llenguatge modern? Ens pot orientar i per això, malgrat soni a novel·la, en presento un que en tot cas cal llegir-lo dins l'òptica d'una literatura neo-realista urbana. "La confiança ha desaparegut. Les institu-

cions son un viver per a espavilats i oportunistes. L'honestat és un buf. Abans no. A l'Era del Josaltres, dels moderns -la vostra- tot era Societat. I opulència. Tot passava per a fi de bé! I us ho passavu pipa! Ara som més a la dreta. Estem més calmats. Escèptics. Cautelosos. Sense el treball promès. Amb ganes per anar a la Uni i investigar..., per fer de taxista-, escombriaire o oficinista, si tens sort! I el fantasme de la inflació..."

"Per què un estranya que em vulgui cuidar jo mateix? Ens vàreu prometre una Barcelona justa, neta i forta. Una Gran Barcelona. Un país i una ciutat pròsper. No ha estat massa així. M'ho diuen els quartos que desapareixen de la cartera volant -si n'hi ha!-, el meu treball inestable i la meva vida en la diana del provisional. M'importa el preu de la gasolina, l'entrada del cinema i el concert de música. L'adulteració de la cervesa. I el poc interès que, per mí, tenen els profes, "jefes" i adults. Sincerament, ara poso abans que res un "catinuito" que abans semblava repel.lent i que em recorda el que em deia la mare de petit. De reiet de la casa he passat, volgudament, a Jo primer com a actitud i valor".

I si m'apreteu, us diré que això del Meu, té molta corda i va més enllà que el petit jo. Hi ha els meus. Els del meu grup, classe, colla, equip i onda. Els meus, on jo em trobo, m'analitzo i em mostro. On em realitzo. Perquè el que vull és ser feliç: fer les coses que a mi m'agraden. Trobar-me, vaja! "

"T'estranya? Es que tú, també, modern i interventor, hauries

de fer allò que vols. Allò teu. T'has d'enfocar millor, titi! Que amb la prèdica del rotllo de que poden fer els de l'Ajuntament i l'assocaició per nosaltres, no anirem enlloc. Pregunte-vos qué podeu fer per vosaltres i farem coses junts. Sereu dels meus. Ja no canteu el "Tots junts vencerem"? Jo canto el "Jo venceré"!

Els joves, saps, volem viure aquest dia com si for l'últim. Per això qualsevol cosa que hagi de fer és una obligació. Un pes. Una càrrega. Vull l'èxit. I el vull sense massa esforç. L'èxit! Per què no? Pensar-hi em fa estar optimista. "Jo venceré," em dona confiança personal. Barcelona està malament, te problemes greus, direu. Però, per què no pregunteu als barcelonins com està?. Us diràn bé, perfecte, vaig tirant...L'optimisme i la confiança, no han desaparegut d'aquesta ciutat i dels seus joves! En tot cas, potser han desaparegut del vostre cercle!

"Sí, ja ho sé, som una colla de narcisistes. I qué? Mirem els altres per aprofitar-nos-en. Per saber quines de les meves necessitats satisfan. I això em dona benestar. Perque en tinc prou amb passar una bona estona. Narcisista, i amb una imatge que em preocupa, vull mostrar-me als altres com jo vull. Per això comporo moda, a la mar faig windsurf, als matins footing...Vull mostrar-me no el que jo sóx, sinó el que jo desitjo."

"Estic sol, ja ho sé. I quan visc en grup, visc en paral.lel. Mai no m'interessa interrelacionar-me massa. Viatjo amb altres, visc en un bloc d'un barri, estiv a l'institut, en paral.lel. Jo sempre sóc meu!"

"Ara, als viutanta, tot ha d'estar personalitzat. Tot ha de ser status: centrat en un mateix, amb les pròpies coses, la realització personal, l'actualització, l'interès..., i el status personal. El status no és un mal. Tot el contrari! M'agumenta la personalització. Perque tots pensem que allò que vull i em passa és diferent. I per això sóc diferent.

"Ah, i ens agrada fer les coses per nosaltres mateixos. Vull dir: ho he fet jo. No per la recompensa o la satisfacció. No pel plaer de fer-ho. Aquests sou vosaltres ! Res, vull "cumplidos". Per això, ho enteneu?, vull les coses fàcils. Perque necessito tenir èxit.

"Pel que fa als governs, dels petits als grans -i ja paro el rotllo- estic fins els nassos de recomanacions. De consells. De dictats sobre com he de viure, perque cada dia noto que és més petita la parcel.la de la meva pròpia vida que controlo. Si més no, sabue-ho, vull comprar la marca que a mi m'agrada o la que vull, ja que no puc fer allò que destijo."

Fer marketing ~~intervenir~~ per aquest gup de jos en paral.lel, per a tots els jos dels joves la Barcelona, segurament deu voler dir coses com aquestes:

3.2.1. Parlar al jo i que els joves parlin d'allò que oferim com a meu, com a propi. Cal que els programes, serveis, intervencions, instruments, instal.lacions...siguin presentats i viscuts com a solucionadors de problemes o elements per a millorar la qualitat/status de la vida personal i ~~evident-~~ment aquí està el quid-, el comunitari. Aquí rau el canvi del nostre marketing/intervenció,oi?

3.2.2. Cal que ens plantegem a qui ens dirigim. Aquí volem vendre el xampú/casals de joves o la cervesa/plans d'ocupació juvenil. Parlar a un grup de joves vol dir que ens dirigim a ells. Les abstraccions, les inconcrecions, han de desaparèixer.

3.2.3. Hem de presentar i construir projectes on els joves es puguin identificar d'una manera ràpida i sense l'etern "vull dir, però no dic", "vull fer, però no tinc mitjans"...Els joves volen identificar-se immediatament. I la marca -allò que és concret, usable i manejable-, és la identificació en el real.

3.2.4. Quan parlem de marketing, sovint hom pensa que cal posar quelcom d'especial en la marca que els joves volen, compren i usen. No. El que realment fa la publicitat és posar quelcom -l'imaginari sociopolític/cultura- en el cap dels joves. I són els joves qui, després, ho imprimeixen en la marca. Es, recordeu-ho, una subtil diferència. Però una diferència brutal.

3.2.5. Els nostres projectes, doncs, han de portar una identitat personal de marca. Penseu, així, si un casal de joves, un camp de vacances, un concert de música, un taller d'aprenentatge, una informació..., fos un jove, quin jove seria? Seria Post, Trans o Pre? Seria un doble nostre? I pensem-ho en el Liceu, el Palau, el Grec, el Centre Cívic, el Consell de joves i el Pla d'Ocupació.

3.2.6. Cal que recordeu, també, que els joves no consumeixen

serveis o actes. Els porten. Com diu l'inventor d'unes plomes de coloraines, Choefer, la gent porta plomes. I quan bevem Chivas, bevem etiqueta, carai! Per això, quan uso associació, informació, vacances, casal, informació, Barcelona..., porto associació, informació...i Barcelona!

3.2.7. Obtenir una bona identitat personal de marca, costa. No es fa amb les improvisions, els comrrem-hi tots, i els barrips/barraps amb que treballem en política juvenil. Amb aquest estil nostre, podem arribar a fer un foc de camp dolent o una política de petits gestos que s'esfumen. Cal, per fer una identitat personal de marca de Barcelona, discutir, tenir projectes i estratègies molt llans de començar a executar qualsevol activitat, pla o pressupost.

3.2.8. Perque si no arribem als joves de la Barcelona d'avui -i no ho fem!- de res no serveixen tants esforços com hem fet. I arribar als joves d'avui, en la seva variabilitat de necessitats i desigs, vol dir ajustar molt, saber-ne, ser un estratègia professional amb feeling i estil. Vol dir saber llegis. I anar al toro: anar a cada jo. El jove que ens parlava ens diria: Parleu-me a mi. Perque molt sovint pregunta a aquests que estem en institucions: Esteu realment parlant-me a mi?

Es que som, malgrat que als moderns ens clavi dues centes puntades a l'estòmac, a l'era del Mi. I nosaltres, fem intervenció, per l'Era del Nosaltres.

Un Projecte Jove pel que fa a Cultura i Temps lliure per Mi,

que reculli tot el que passa, ho estructuri, ho coordini,
ho llegeigi en les claus culturals i del temps lliure del
ara i del demà passat -no del abans d'ahir-, i s'arrisqui.
Només les ciutats que s'han arriscat molt, han fet futur i
son prosperes, si més no culturalment. Que ja es, oi, alguna
cosa.

3.3. UNA INTERVENCIÓ AMB ÒPTICA SOCIOCULTURAL VOL DIR, AVUI A BARCELONA.

Ni la cultura és pot llegir des d'el temps lliure, ni el temps lliure és pot llegir des de la cultura. El temps lliure forma una unitat, per bé i el dolent, amb el treball/ocupació. I la cultura se l'ha d'entendre com l'opció col·lectiva i personal amb que anem creant estructures, mites, models,..., de ciutat i vida que cristal·litzen, avui, en una Cultura Patrimonial i de Producció que té els seus pilars més forts en tot el que és Tradició i Patrimoni i les grans produccions en el camp de l'Arquitectura, la Pintura, el Cinema, la literatura, el Disseny, el teatre, la música..., amb uns treballadors culturals especialitzats i uns cercles concretitzats de producció i difusió, i una Cultura de Participació/sociocultural, que agrupa tot allò que els ciutadans/joves fan de creatiu a nivell personal i de grup, com a satisfacció personal i comunitària, com aportació per dinamitzar infraestructures, com a inversió de capital actiu en aprenentatges expressius que no forçosament han de transformar-nos en primeres figures del món de la música, la pintura o la dansa, però sí que enriqueixen tot el teixit social i cultural de Barcelona...I, la cultura, també, se l'ha d'entendre, doncs, en el seu camp més específic: en el social. En tot l'intricat social.

Avui quan parlem de canvi cultural ja no parlem, només, d'un canvi que ens ha de venir del canvi polític. Parlem d'un canvi més en profunditat: del canvi de paradigma que suposa una revolució científico/tecnològica, intel·lectual, episte-

mologica i teorico/practica. I no faig neidealisme. Deu m'en guardi! Un canvi **que, com ha mostrat Paul Watzlawick de l'escola de Fel Alt, l'entendem de dues maneres: Canviar dins d'un sistema o canviar al sistema.** En el primer modificariem l'ordenació de les idees i les intervencions culturals en el temps lliure que hem anat fent, sense alterar el marc de referencia. En el segon cas, modificariem el marc de referencia, perquè emergegi el realment nou. Això costa perquè vol dir **trencar inèrcies i actuar/intervenir amb una agilitat nova.** El més normal, actualment, en polítiques culturals, és no canviar; assumir, quan hi ha quelcom que contradia els nostres esquemes, allò com a l'excepció que confirma la regla. Mantenir, en definitiva, maneres d'intervenir refutades per els fets. La raó, per altre part, es senzilla : no hi han fets. Només hi han interpretacions dels fets.

Per canviar el paradigma de la intervenció cultural ens cal, com a primer punt, ser capaços de fer un treball interdisciplinari, globalitzador sobre la sociocultura dels joves de Barcelona i no, només, sobre el seu temps lliure. Per tant, comporta enterrar definitivament, una Àrea de Joventut que intervé, en la cultura dels joves, del seu temps lliure. Ha quedat . Ja no funciona. Funciona, però s'ha envellit. Eren per uns altres temps i uns altres joves

Difícil? Sí, però en la seva mateixa dificultat resideix i es troba la seva sol.lució. Es la tesi de Ilya Prigogina: a major quantitat d'interaccions i connexions -a major quantitat si volem d'ineestabilitat i antagonisme-, major capacitat de transformació. Tenim un sistema d'intervenció cultural en el

temps lliure. Ara l'hem d'agafar i situar-lo com a part per poder reorganitzar-nos en un sistema nou que avanci en espiral, perquè el canvi de paradigma demana una permanent reorganització de les nostres percepcions, dades, informacions, programes i resultats.

I cal que comencem per un punt fonamental: la mateixa observació dels joves de la ciutat: una observació centrada en la totalitat del seu sociocultural. Es, aquesta observació, un primer pas de transformació que ens fa implicar en l'intervenció i els seus resultats, perquè és una elecció participativa.

Com a segon punt bàsic, ens cal començar a usar la ja vella metodologia de l'animació/intervenció sociocultural, llegida i usada des d'una òptica urbana que, només per apuntar-ne alguns trets, destacaria:

3.3.1. Es una metodologia europea i moderna. És cert que sempre hi ha hagut en els grups i les col·lectivitats persones dinamitzadores del social i la creació cultural. Però és ben cert que el creixement desmesurat de les ciutats, la construcció de barris d'immigrants, la desarticulació de la vella ciutat burgesa..., ha portat a fer una Barcelona en la qual els joves d'un bloc de pisos, d'una escola, d'un equipament, d'un carrer o d'un barri, no es coneixen. No són, per tant, ciutat. Perquè la ciutat és agrupació, cooperació, interrelació, participació, associació, veïnatge...

De la necessitat de fer ciutat ha sorgit, des de fa més de

vint anys, la figura de l'animador socio-cultural i la metodologia de la intervenció socio-cultural de la animació que treballa en grups socials amplis i reduïts, a partir d'equipaments populars o de centres d'alta cultura, en la salut i l'urbanisme, la difusió cultural i les cooperatives..., posant l'accent no en les necessitats personals dels ciutadans, sinó en les necessitats públiques.

3.3.2. Facilitar procesos de grup. L'animació, com a intervenció a la ciutat de Barcelona, ofereix als joves un ventall d'activitats, relacions, mètodes d'organització, de planificació, de gestió i avaluació, de dinàmica de grups i equipaments..., amb l'únic objectiu d'intentar facilitar processos de participació i comunicació entre grups de ciutadans que s'autoorganitzen en l'anonimat barri/ciutat i en una dinàmica de societats/grups voluntaris, per donar resposta als seus interessos i necessitats personals i de grup, partint d'allò que volen i desitgen i de l'esforç cooperatiu per la construcció de la Barcelona dels anys vuitanta projectada al futur. Desigs i necessitats que, ben sovint i per l'allau d'informació mercantilista i consumista que ens ofega, la pressió d'alguns medis, certa educació anclada en el conservadurisme i l'ambient d'apatia general, no són explícits. Per això l'animació socio-cultural, facilitant el treball de grup i la motivació, és una eina per pendre consciència que som ciutadans, que som públics. Que vivim en una ciutat. I aquesta ciutat és Barcelona.

3.3.2. L'animació és democràcia. Democràcia vol dir participació, associació i cooperació. I l'animació, com a estruc-

tura fonamental i progressista, sorgida de l'àmbit de l'esquerra **més inquieta** i preocupada per l'evolució social i cultural, desterra qualsevol mètode autoritarista. La seva metodologia d'intervenció comporta, sistemàticament, discutir, debatre, escoltar, informar-se, expressar amb autenticitat, prendre decisions pactades i subjectes a control i avaluables. Reparteix tasques de responsabilitat entre els membres d'un grup/equipament... Per això l'animador no és líder. És, en tot cas, un dinamitzador, un coordinador, un cogestor... L'animació, doncs, com a pedagogia urbana, és un mètode modern per afiançar la democràcia a Barcelona. I una democràcia de base.

3.3.3. L'animació crea cultura popular urbana. Molts encara confonen l'animació socio-cultural amb les activitats socials i culturals que en són la seva forma. L'animació, així, treballa en el més profund: en el canvi de les mentalitats urbanes, individualistes i passives, en el substrat comú de la cultura entesa com a manera de viure i no com acumulació de sabers, en la institucionalització, des d'el barri, de nivells de participació..., per fer realitat una cultura urbana i contemporània que abraça tant el terreny de les arts com la literatura, el cinema, el vide, el teatre, les festes, la fotografia i la dansa; l'àmbit dels aprenentatges teòrics amb conferències, debats i estudis voluntaris; l'àrea de mitjans de relació social com la premsa, la ràdio, la tele comunitària i els punts d'informació i documentació; l'àmbit de les tècniques pràctiques com la cuina, i el cooperativisme, i el bricolage; l'àrea de tot el que és construcció de la ciutat com l'urbanisme, el transport i l'ensenyament; l'esport...

I tot fet viscut a nivell de grup, d'associació i de districte. De Barcelona que canta, balla, pensa, fa esport i és activa. Que fa cultura de carrer i cultura de producció. Tot integrant, acreixent i recreant les diverses tradicions culturals de la pròpia Barcelona, de tots aquells que n'han fet casa i d'aquells altres faranis que solquen Europa, procurant integrar-les no com a colonització, sinó digerides i com a enriquiment. Una cultura de participació i una cultura culta ens cal, a Barcelona, oberta i de qualitat, que sigui alimant de la pròpia ciutat i exponent de ciutat viva i creativa. Una cultura, en definitiva, on identificar-nos.

3.3.5. L'animació treballa amb estructures de l'Administració i del Privat. L'animació socio-cultural, com a metodologia d'intervenció, no és exclusiva de l'Administració ni del Privat. En aquests moments de canvi i de model de ciutat, l'animació, perquè és un mètode que treballa amb sistemes d'anàlisi de l'entorn, prepara dispositius d'intervenció des d'una perspectiva progressista i parcata, motiva, crea dinàmiques i avalua, és un mitjà útil i actual per treballar des de l'Administració, des de les Associacions o des de l'Empresa Privada. I, especialment, servei per unificar criteris i fer actuacions de ciutat, pactades: amb vocació de fer-nos tots més públics.

3.3.6. Una animació socio-cultural per a la ciutat de Barcelona. Cal treballar i avançar, experimentant, programant, contrastant i avaluant, en el buscar sortides a nivell de ciutat a la nova crisi urbana dels joves on ens trobem. I només es troben sortides intervenint. Fent. Sortides a la

crisi economica estructural que siguin significatives; maneres de donar serveis més eficients amb la participació de ciutadans; solucions a la jubilació i a tot el que siguin demandes socials i culturals de grup; ús eficaç, i des de la ciutat, de tot el que comporta la nova tecnologia comunicativa; retrobament d'una nova identitat ciutadana; nou impuls a moviments i associacions; utilització activa i ciutadana dels temps lliure dels joves i interedats... A partir de les limitacions que ens poguem trobar, estructurals, econòmiques i de personal. Però amb iniciativa. Sense ensorrar-nos. La ciutat ha de canviar i tot canvi vol dir treball, bons objectius i confiança.

3.3.7. L'animació ens proposa una ciutat oberta i europea.

La "Guide d'analyse d'Actions Significatives d'Animations culturelles" d'Estrasbourg del 79, defineix l'animació com a participació, descentralització i creativitat, i com a metodologia emprada per promoure canvis d'actituts i de conducta en les persones i les col.lectivitats. Canvi, en definitiva, de mentalitat més que programes d'activitats per a consumir i oplir el temps. En tot cas, com a ciutat, l'animació ens apropa a les metròpolis europees, a l'UNESCO, al Consell d'Europa..., que potencien programes d'intervenció perquè saven que, en l'Europa d'avui, cal tenir política cultural, social i econòmicament, i iniciativa.

3.4. LA INTERVENCIÓ SOCIOCULTURAL DES DE L'ADMINISTRACIÓ.

L'administració Municipal que es van trobar els d'esquerres a Barcelona, era, en jovent, nul·la. I hem fet moltes coses. Socialistes, comunistes i molta gent independent hem unit esforços durant aquests anys passats. Els resultats, ja ho he dit, són bons. No podem dir, si exceptuem algunes actuacions puntuals, el mateix del que ha fet la centre-dreta de la Generalitat que, després de sis-cents quilòmetres de carretera, ha quedat exhaurida quan la coordinació amb l'Ajuntament és un objecte de pur somni, en el quilòmetre sis cents u!

No vull entrar en anàlisis concretitzades peque, normalment, em surt una ironia que fa posar nerviosos a alguns. I tampoc aquest n'és l'espai. Però sí que vull aportar algunes intuïcions perquè, em sembla, que hem arribat a una època de vaques flaques: el desencant, el no saber on som i que hem de fer, el ~~cansament~~ i, perquè no, l'esgotament, desdibuixen un panorama que pensàvem més ric en possibilitats i corda. I penso que ens va bé que sigui així. Perquè, amb l'experiència feta, ja he dit, és un bon moment per assegurar-si volem fer del Projecte Jove quelcom més que un Castell de Focs artificials i protocolaris- per pedregar la política i la intervenció socio-cultural entre els joves de Barcelona.

3.4.1. Intervenir més enllà dels serveis personals.

Es respiren aires de conservadurisme. Quan la Federació de Municipis de Catalunya amenaça amb no donar Serveis Voluntaris o Personals des d'el Municipi i quedar-se amb allò que

pada per donar serveis en el temps lliure, quan els joves són temps lliure i són vivenda, sanitat, carrer, ocupació, treball, aprenentatges... Vol dir que els projectes de joventut, queden bé culturalment. I poca cosa més. Vol dir que l'àmbit cultura, ensenyament i joventut ha de tenir un altre tractament. A tots els nivells. O es tracta amb el mateix interès la cultura i els joves que l'urbanisme, la hisenda i, si parlem a nivell d'estat, l'exèrcit? Vull dir, doncs, que a Barcelona hem d'encarrilar esforços i necessitats no cap allò que és usual i manat, sinó cap a allò que els joves necessiten. I això varia amb el pas dels anys, amb els alts i baixos de l'economia, de l'Estat, del territori...

3.4.2. L'administració ens és inoperant.

L'Era de la Pedra, l'Era dels Nosaltres i l'Era del Jo. O, si voleu una terminologia menys rimbonbant, una Administració sense Reforma Administrativa, uns equips de gent amb tots els Mites de la Modernitat en crisi que la voldrien fer funcionar, i uns joves que han redescobert el Privat.

Sense reformes, i no crec que les facin en anys, la burocràcia es menja polítics, tècnics i tot interventor socio-cultural que ha fet la ximpleria de confondre gestió amb els sistemes de funcionament de l'Administració. I quan aquesta gestió es fa entre els crítics i impacients joves, o bé optes pels joves, o bé per l'Administració. En altres paraules: o es fa "trampa"-s'interpreta la llei- i es fa funcionar l'Administració a ritme d'allò que es necessita, o es fa administrativitis i es posa a la porta "torni vostè demà", que la màqui-

narria encara no ha pogut resoldre el seu expedient presentat fa tres, sis o nou mesos, encara que l'escena ens recordi un acudit de Cesc o de Perich.

D'aquí, i amb tot l'amor per una Administració democràtica per la que treballo en la feina i en el meu temps lliure, que m'uneixi a la contestació, cada dia més forta, a la burocràcia del poder.

Sense una reforma/ruptura o una adequació política de les lleis -ui, quina por, la nova llei de Règim Local!- l'Administració no pot adaptar-se als canvis i a la manera d'actuar del teixit juvenil urbà. Sempre anirà a remolc i frenarà. Michel Crozier, director del Centre de Sociologia de les Organitzacions de l'Institut d'Estudis Polítics de París, autor d'un llibre tan suggerent com "No se cambia la sociedad por decreto", diu que "el problema més gran de la societat on vivim és, precisament, la divisió que hi ha entre els objectius per realitzar i la realitat. L'irreal és un problema d'on les administracions no s'en surten. No toquen de peus a terra.."

Perque a l'Administració li falta entendre-poder entendre!- quins són els problemes de comunicació i de relació dels joves que li parlen. S'ha fet sorda. Per vella. I, ara, està en crisi perque amb l'arteriosclerosi socio-cultural, li és difícil d'adaptar-se a les accelerades i profundes transformacions que es donen en l'entorn social, especialment en l'àmbit dels joves.

Cal que l'Administració, per ser funcionaria i no ser un organ que vagi a la seva i autoritari, aprengui a conèixer i a

viure la realitat diària dels joves. que es faci quotidiana.
Només així podrà conèixer els problemes de la comunicació i
la realció que tenen els joves amb ella. Una administració
que és incapaç de fer front al creixement de la complexitat
social, molt més desenvolupada en certs aspectes que les pro-
pies tecnologies, funcionarà sempre malament. Per ser opera-
tiva -per ser servei i no control- l'Administració ha de fun-
cionar al rtime d'aquesta complexitat.

Avui, en definitiva, ens toca constatar aquesta manca d'en-
tesa que els primer ajuntament democràtic semblava que volien
esmenar amb uns Serveis, especialment, Personals. La realitat
em confirma que el camí que es vol emprendre és un altre. I,
estigues-ne segurs, s'iniciarà i coreixerà una forta contesta-
ció a la burocràcia del poder i al poder de la burocràcia,
perque els individus i els grups socials demanen la interven-
ció dels poders públics a molts camps de la vida quotidiana.

3.4.3. Intervenció moderna en una Administració burocratit- zada i per uns joves que no són ni moderns ni burocrates.

Què ens passa als moderns interventors? Passa que voldríem
adequar l'Administració, i l'Administració ens paralitza.
Passa que intervenim en l'àmbit d'uns joves que no són com
nosaltres. I passa que, ben sovint, ens decebem mentre fem
rebaixes.

Hem obtingut alguns resultats. Ningú pot negar que no s'han
endegat amb més o menys encert i amb més o menys fermesa mu-
nicipal, uns Serveis per a Joves que han passat per etapes

molt diferents.

En un principi, molts serveis eren gairebé gestionats pels propis joves. Després hem passat a la cogestió. Ara passem una etapa en què la gestió és gairebé municipal. I, si badem, aquests Serveis que varen fer creure als joves que quelcom es movia, es conbetiran en uns Serveis de manteniment i haurem petrificat la vida. Haurem arribat al que jo dic situació M.S.: mantenir serveis com estructures que poden durar in aeternum.

Sóc, doncs, d'aquells que proposen tornar a dissenyar com endeguem uns Serveis de Joventut en que els propis joves usuaris en siguin participes reals. Sé que això costa. Que no és massa brillant. Que sempre crea problemes. Que fa perdre molt de temps discutint i pactant. Però estic segur que la democràcia i la millora de la qualitat de vida dels joves de Barcelona, l'engrescament per a la participació en la construcció d'un hàbitat més socialitzat..., passa perquè els joves se sentin seu -cadascú s'ho senti "meu"- allò que es proposa, que es fa o que es projecta. Que se senti meva la Barcelona de tots.

I és responsabilitat dels moderns, dels que tenen en aquest moment a les mans el poder polític i tècnic, el fet de decidir-ho. Altrament serem com la xarxa d'un partit de tennis impossible: l'Administració a un cantó i els joves a l'altre, i per tot joc, pilotes fora de pista.

Pot l'Administració, en la diversitat d'interessos, i donat

que al . . . parla de renaixement, fer realitat allò que diu de l'Últim Sopar de Leonardo a Santa Maria de les Gràcies, a Mila, Gombrich: "tant d'ordre en aquesta varietat, i tanta varietat en aquest ordre"? Cal que ara la feina, per no perdre el fil culte, estigui presidida per un aforisme que manllevo de Nietzsche i que marca una manera de treballar. Oiu així: "Totes les coses durant molt de temps s'embeuen de raó fins al punt que sembla impossible que hagin pogut tenir el seu origen en la no-raó (...). El bon historiador, qué fa en el fons sinó contradir?"

L'Administració i el seu aparell poden tenir tota la raó. Però cal no oblidar -o millor, cal recordar de nou- que la seva raó d'esser és la no-raó de la complexitat d'interessos i desgs de la Societat Civil, dels joves. La tasca de polítics, tècnics i interventors socio-culturals és, en aquests moments, també dementir: la passió de negar perquè funcioni. I negar amb paraules senzilles. Paraules que, com recorda Horkheimer a Hora Foscant, son difícils: "ai, però, qui diu la veritat en paraules senzilles", terriblement necessàries en política juvenil per evitar plasmar l'últim aforisme també nietzscheà: "Algun dia es dirà de nosaltres que, navegant sempre vers l'oest, esperàvem arribar a unes indies desconegudes, però que el nostre destí era naufragar en l'infinit".

3.5. LA INTERVENCIÓ SOCIOCULTURAL DES DE LA SOCIETAT CIVIL:

M'he estés sobre l'Administració. No em sap greu, car en aquests últims anys ha estat l'espai on s'ha generat una nova dinàmica en la intervenció en l'àmbit dels joves i a tots ens interessa que, resituant allò que calgui, no tornem enrera. L'Ajuntament de Barcelona, aquí, s'ha guanyat un bon espai.

Ens cal, però, anar a l'arrel: la Societat Civil.

Avui parlar de Societat Civil és obligat. És tema de moda, però per més que massa sovint hom no sàpiga massa que es vol dir quan pronunciem els dos mots com una mena d'exorcisme contra la invasió de l'Administració i en favor d'un creixement de tot allò que sigui vida Privada/Pública. A vegades, quan hom llegeix aportacions en aquest camp, hom té la impressió que la Societat Civil és com una mena de nova religió que han descobert filòsofs i altres abstractes que, per motius diversos, ara els toca estar bé amb la ciutat/pais.

Peruq quedi clar: només tornarem a viure públicament quan els ciutadans ens fem la nostra ciutat a la nostra mida i amb el nostre esforç voluntari o professional, a partir d'organitzar-nos en grups, entitats cooperatives, moviments, sindicats, associacions, entitats, bandes..., cosa que ni política ni ciutadans ens creiem massa. I si creiem, no practiquem.

Avui, també, des de la Societat Civil, vivim en una mena d'epidèmia administrativista. Els polítics pensen que ells

poden canviar la societat. I els autònoms ciutadans responsables d'associacions que constaten la pobresa del teixit social associatiu cada dia més miserable, saben i pensen que necessiten l'Administració. La miren com si fos Lourdes. I el resultat m'alarmava: una onada d'estatalització ens ofega. Cal que reaccionem. I que reaccionem des de la Societat Civil.

El privat no és la maledicció, ni la cosa pública el mateix paradís. Les aportacions que s'han fet des de molts camps teórico-pràctics -sobretot la pràctica de la població que va descobrint que les úniques revolucions possibles són les mínimes revolucions del quotidià, una realitat que encara ens queda propera-, ens han de vacunar contra la bicica d'una Administració benefactora i redemptra de la societat, car, al llarg de la història, hem sap molt bé que la lluita pel poder polític que dirigeix l'Administració Pública -l'Estat- no ha estat, com ensenyava Ramoneda, ni més noble ni menys cruenta que la lluita pel poder econòmic.

Ara, amb unes esquemes en alts nuclis de poder municipal, ens cal tornar a recordar que la tradició del pensament d'esquerres critica l'Estat en les seves múltiples facetes d'Administració Pública, per ser un instrument adreçat, per definició a exercir tasques de control i repressió? Crure'ns que la bondat o la maldat de les activitats d'aquesta institució depenen exclusivament d'aquells que tenen a les seves mans el seu funcionament, és absurd i maniqueu. Les esquerres, en tot cas, han d'intentar desglaçar-lo. I, en certs temes s'ha iniciat un aiguamoll.

Però en l'ambient es respita, avui més que mai, que l'Administració ha d'ésser el motor de transformació primordial. Escreeu que des d'els poders públics es pot prometre i fer un demà millor. Que l'Administració és el motor de la societat. Ai!

L'Administració, cal reconèixer-ho, és una manera d'articular la societat. Es necessita. Però l'Administració ha de ser -tal com ens recorda gent que s'obstina a pensar- forma i no fons. Instrument i no protagonista. Mitjà i no finalitat. I per això cal, sempre, establir i resituar un equilibri precari entre Administració i Societat Civil que quan es concreta en el col·lectiu de joves és complicat i difícil. Però no per això més urgent i necessari.

Per tant, en polítiques juvenils, l'Administració ha d'ésser com un arc estilitzat. O si voleu, com una clau de volta gòtica que garanteixi la màxima unitat de les diferents -i sovint contradictòries- nerviacions de la societat. I ha de deixar espais ben amplis i ventilats perquè tots respirem. Ha d'ésser, també, funcional. Ha de complir amb eficàcia. I sense protagonisme. La Societat Civil encomana unes tasques de gestió a l'Administració que ha de complir com a servei. No com a amo. Entenc que dir això i practicar-ho, si més no en polítiques juvenils, ens portarà a concebre l'Administració no com un punt de partida de renovació col·lectiva, sinó com una manera de socialitzar l'Administració: fer-la més de tots. Creure que ens pot salvar és condemnar-nos a ser eterns adolescents.

La mateixa expressió "política juvenil" no està avui exempta d'aquesta plaga d'administrativitis aguda. Fixeu-vos: hem convertit el treball entre els joves en política i no precisament, en el sentit dels grecs. Parlem de política juvenil com parlem de política cultural, de política científica, de política de l'oci..., quan tot això és patrimoni de la Societat Civil, i en tot cas caldria parlar de cultura política...

No proposo, és clar, una marxa paral·lela d'Administració i Societat Civil. Ni un enfrontament. Cal el pacte. Un pacte de programació, gestió i avaluació que ens salvi de l'abisme que pot començar a obrir-se entre política i joves. Entre joves i una colla nova de tècnics en polítiques de joventut, que tramet missatges i projectes sense resposta. I, perquè no dir-ho, crea gestors d'associacions desconfiats i autosuficients, joves descontents i sempre a l'atac... Uns i altres cal que es retrobin en un projecte -un projecte/pacte que ha envellit, repeteixo- que faci efectiva una consigna tan precisa com la del pluralisme en tots els estats i tots els nivells. Un pluralisme i un pacte basat sobre una veritable renovació de les promeses del contracte social. En definitiva, que la Societat Civil recuperi la raó clàssica enfront d'una raó política que l'Estat va segrestar.

I no voldria acabar sense una nota alarmant: la impossibilitat de refer el teixit social juvenil amb instruments que s'han demostrat també arcaics i irrevitalitzables. Les associacions i entitats tradicionals que s'atribueixen, sovint, la veu de la Societat Civil, amb contadíssimes excepcions, són un engany.

Molts dels seus portaveus només expressen les seves dèries i fòbies com a refrenades per una col·lectivitat juvenil, inexistent, que els dóna suport. Ho he expressat en altres ocasions, i no em sap greu de tornar-hi: jo sóc civil. I un pel anàrquic. Però penso que el muntatge de l'associacionisme, la concepció del teixit juvenil urbà, la dinàmica de propostes i treball, l'organització d'activitats i estructures, passa molt de les propostes i estructures d'actuació i organització tradicionals, de molts caps i coordinadors moderns d'una certa Societat Civil anquilosada. Els joves, deia, passen i, si no hi posem remei, passaràn més encara de les institucions. De les Administrativistes i de les Civils.

Si no volem continuar propiciant una Societat Civil de l'Hamburguesa i una Administració Zelesta en un artificio cada vegada més invivable, aquest garbuix de traços sobre una paret encara toba d'experiències divers, pot suggerir-nos pistes i nous paisatges d'actuació.

Com humanista posmodern, és tot el que voldria en un àmbit com el que em toca analitzar, aportar i, tot seguit i pels que volen més concreció, fer unes quantes propostes que es deriven de tot això aquest garbuix de notes, intuïcions i constatacions.

4. CONCLUSIONS GENS PROVISIONALS: CARTOGRAFIA BÀSICA.

Poso per davant a totes aquestes conclusions, la informació que el diari El País, publicava el 27 de febrer del '83, diumenge de Carnaval per a és INRI, sobre els joves de la ciutat de Barcelona: "El 30 % dels joves barcelonès s'estan en atur, si es té en compte que la desocupació juvenil no registrada ascendeix a un 25 % de la població i que oficialment, els joves són el 18'3 % de la població activa barcelonina, segons un informe de la Comissió de Seguretat Urbana de Barcelona". En l'informe s'explica que el 42 % dels joves de Barcelona ocupen el seu temps lliure en la discoteca o en algun espectacle".

Les xifres parlen a cops de martell sobre la planificació dels programes d'intervenció sociocultural a la ciutat. Els qüestionen i ens obliguen a repensar i a reformular principis que creiem, sinó eterns, incombustibles.

A manera, doncs, de cartografia bàsica i sense entrar en el detall concretitzat, la lectura i profundització del que he anat treballant al llarg de les seves aportacions/entrevistes i de la reflexió sobre ciutat, societat, cultura i joventut que és obvia i l'aportació de materials per un nou estil d'intervenció metodològica que les fa cava i connecta aquests blocs de conclusions gens provisionals.

4.1. S'HA ACABAT EL MOVIMENT JUVENIL DELS SEIXANTA/SETANTA.

Moviment que va començar a gestar-se, tímidament en l'època del Romanticisme i va passar a ser un 'conflicte generacional' fins acabada la Segona Guerra Mundial on les incongruències que es donàren en societats avançades tipus U.S.A. i Nord d'Europa, van possibilitar que amplis col·lectius de joves adon

tessin postures de contestació i alternatives que van estructurar un moviment juvenil, que tenia en les manifestacions - de tipus cultural -llegeixis música, mística oriental, interès per la política, canvi d'estil universitari, droga com a eina de descoberta, viatges, ecologia, crítica política...-, els seus punts d'expressió i identitat, com ha descrit, com a testament d'una joventut fins els principis dels 80, José Luís Aranguren en Bajo el Signo de la Juventud.

Aixó s'ha acabat. Avui, l'establiment transnacional ha fet seves moltes d'aquestes aportacions del moviment juvenil, - les ha transformat en moda i ha substituït al moviment juvenil, buit de qualsevol proposta comú, per una exaltació de - lo juvenil, en una nova versió de la joventut, divino tesoro de Rubén Darío, que consagra un trencament insalvable entre - la importància que té en la societat tot el que sigui jove i els joves i les nul.les oportunitats de realització i participació que s'els hi ofereixen. En tot cas, una: consumir el que no produeixen.

Concretitzacions a Barcelona de tot aixó?: La vida cultural en estat de coma perpetu les associacions juvenils, el moviment d'estudiants, els grups d'expressió i creació, la manca de treball per a joves, la droga com a clau on agafar-se, la casa dels pares com a refugi, la privatització com a defensa... De col.lectiu actiu, la joventut ha passat a col.lectiu passiu i necessitat d'intervenció i serveis. Ens hem quedat sense joventut dinamitzadora en el sociocultural i sense proletarietat. En pot créixer un altre. Però aquell moviment, el nostre, s'ha acabat. Continuar intervenint com si encara existís, és en va. En tot cas intervindrem sobre un juvenil cadàver.

4.2. LA NOVA CULTURA DE LA POBRESA PROVOCA ACTITUDS VIOLENTES I RADICALS.

Hi ha qui pensa que els pobres estan en millors condicions per organitzar-se i crear la seva pròpia cultura: tenen - més temps, poden interrelacionar-se... No ho crec! Però - sí que penso que estem, a Barcelona, inaugurant, una nova cultura de la pobresa, per necessitat, amb una economia ca sera, de treball assalariat o su¹ergit per un benefici im mediat, amb un nivell constant d'escasses oportunitats per trobar un treball no qualificat, amb molt d'atur, amb sous cada dia més baixos i un fracàs evident en l'estructura ció d'organitzacions econòmiques, polítiques i socials - que ens ajudin a sortir d'aixó i , encara, la permanència i la insistència vergonyosa d'una taula de valors ambien tals que insisteixin en l'acumulació i consum de productes per superar la inferioritat personal.

A molts barris de la ciutat, en moltes capes de la població i en el 30% dels joves de la ciutat, hi ha una disminució, per aixó, del nivell sociocultural que ha fet un 'crac' des prés d'un temps d'empenta. Aquestes condicions, a més, im possibiliten que els joves prenguin opcions per adherir-se a sindicats, partits, associacions juvenils, els fa dissidents a tot el que sigui participació en equipaments públics i privats i potència una actitud crítica cap a les institu cions democràtiques i de govern econòmic i, evidentment, ge neren violència. Els joves, en una situació així, resten en família com estructura mínima d'organització, hi ha un dilu ït esperit de corpa de barri urbà , i individualment se senten marginats, indefensos i inferiors.

La sortida a aixó, com s'ha demostrat en algunes de les manifestacions últimes de joves a Anglaterra, en la vida quotidiana dels joves dels barris més castigats i en algunes experiències puntuals a Barcelona en debats i reunions, és la violència, primer personal, i com a revolta, i, a la llarga, en grup.

Per aixó no em sento gens catastrofista si assenyalo en aquests pròxims anys, si no es logra canviar l'increment de l'atur i s'estructura una intervenció en l'àmbit dels joves global i eficaç, la violència serà l'expressió cultural de molts joves.

4.3. ES NECESSITA UN PROJECTE GLOBAL I CIUTADA, EN L'AMBIT DE CATALUNYA QUE DONGUI RESPOSTES CONCRETES I AVALUABLES A LA SITUACIÓ ACTUAL DELS JOVES.

Cal, més enllà de l'àmbit de la Cultura i el Temps Lliure, tractar d'una manera global els problemes i les necessitats actuals dels joves, oblidant-nos l'antic sistema d'intentar trobar solucions sectorialitzades, tot apropant els mitjans i els programes de resposta allà on viuen els joves: els districtes i els seus barris, per concretar i discutir, directament amb ells, les possibles solucions.

Per fer aixó cal compro etre -hi les estructures necessàries de la Generalitat de Catalunya en les que tingui competència i les de l'Estat Central com a avaladors de les mesures que es prenguin i sensibilitzar tots els seus departaments per buscar i coordinar solucions, utilitzant les eines i recursos disponibles o nous que siguin necessaris, in-

sistint, però, que una política de joventut novés es pot portar a terme localment.

Projecte que no ha de limitar-se als proble es dels joves - que comencen a avorrir-se de la vida o d'aquells que, dins una estructura neofolletín policial estan en l'espiral de la droga, la delinqüència o la perillositat social. S'ha d'acabar amb aquestes visibns truculentes i injustes i cal estructurar un Projecte Global que dongui reposta als joves de Barcelona dins la situació de ruptura sociocultural generalitzada de la nostra societat, amb programes d'actuació que representin una política de millora i prevenció de la degradació de les condicions necessàries per una qualitat - de vida urbana, a la vegada que facilitin recursos per adequar-se professionalment en la nostra ciutat i recursos, - evidentment, que representin una millora en el consum i la creació cultural i a la participació sociocultural.

Un Projecte Global, doncs, que representi un intent seriós i coordinat de totes les administracions i les institucions en la Societat Civil, interessades, per fer un tall a un procés de desencant i manca de perspectives que arrossegueu fa masses anys. Un Projecte Global que tendeixi a aturar i a eliminar, progressivament, les causes que han provocat i segueixen provocant aquestes situacions de frustració real i que vagi creant, a la vegada, alternatives estables i no experiències efíteres, única manera de generar estímuls - nous entre els joves, tot intentant que, progressivament siguin els propis joves qui prenguin la responsabilitat en feina i la lluita per millorar la situació de derrota on es troben. I, és clar, que les Administracions i Institu -

IIIIIIIIII

IIIIIIIIII

IIIIIIIIII

cions Privades, facin un esforç real -no un discurs moral- per adequar les seves estructures i els seus recursos a tot allò que el Projecte de Joves necessita, tant en la legislació, l'economia com la mateixa intervenció.

4.4. BARCELONA NECESSITA UNA PROGRAMACIÓ CULTURAL EUROPEA.

Em manifesto absolutament contrari a tota programació cultural sectorialitzada per a joves. No respón a cap interès de l'àmbit dels joves i és paternalisme cultural. Avui a Barcelona, pel que fa a la programació cultural, necessitem oblidar-nos d'una certa carrinclomeria mediocre que ens han volgut fer empassar, per allò dels valors de Catalunya i els nostres clàssics, i fer una opció europea, sense deixar d'estructurar-nos en una identitat pròpia, dins de l'òptica de la cultura com a acte de consum, i com a acte productiu. Els joves, en la seva cultura i el seu temps lliure demanen i necessiten un teatre i unes exposicions, uns debats, unes manifestacions d'absoluta primera fila. M'agradaria baixar al detall i comparar la qualitat de la programació cultural de Barcelona amb la de París, Milà, Roma, Viena i Londres. Si es diu, des del poder polític i privat, que aquesta ciutat ha fet una opció de ciutat internacional, culturalment també ha de fer-ho. No ens podem quedar al marge dels criteris de difusió de la gran cultura europea i mundial, com hem quedat fins ara. En tot cas, fem una opció de Lyon, Dusseldorf, Torí i Sevilla. Que és una altra cosa.

Només una programació europea optimitzarà al pobre i adormit imaginari simbòlic i creatiu que en aquests moments, per -

la qualitat i l'extensió es va apoderant del cervell juvenil de la ciutat d'una manera especial i alarmant.

Ens cal, en definitiva, valorar el que fem, comparar-ho sobre el terreny, programar al llarg de l'any... i fer de Barcelona la ciutat cultural que, entre uns i altres hem deixat perdre.

4.5. CAL ASSUMIR I POTENCIAR TOT EL QUE ES CULTURA DE PARTICIPACIO. L'AREA DE JOVENTUT HAURIA D'INTERVENIR DES D'UNA OPTICA D'ANIMACIO/ACCIO SOCIOCULTURAL.

La gairebé totalitat dels sondèigs/entrevistes apunten, a Barcelona, per un bon pòsit de gent i d'idees que estructurin - el que, entre moltes altres denominacions anomeno aquí Cultura de Participació Sociocultural i que no és altra cosa que el desig l'interés i el resultat de grups de joves en muntar-se personal i col·lectivament la vida a Barcelona en les múltiples facetes possibles de producció, consum, difusió, aprenentatge..., culturals.

Aquest tipus de cultura urbana cal donar-li tot el suport que necessita i cal també deixar-la de contemplar com una cultura menor i supeditada a la Gran Cultura, la que deiem Patrimonial. Es en tot cas, dins d'una única cultura de Barcelona, l'altra: la que es fa i es cou en les associacions, els grups, les entitats, els equipaments privats i públics..., que necessita uns recursos tant importants com la Cultura Patrimonial i una gestió i planificació diferents: per districtes i barris i dins d'una òptica de ciutat. I que no s'ha d'entendre de cap manera com una simple difusió cultural.

Penso que una de les conclusions, fonamentals de l'àmbit de Cultura i Temps Lliure, es la d'arribar a estructurar, a nivell ciutat/zones, una proposta global teòrico/pràctica que tregui de la simple permisivitat, bona voluntat, i l'etern anar fent, aquesta cultura que avui és tant important, per la vida sociocultural del teixit urbà i dels joves com l'altre.

Per això, i perquè penso que en l'Ajuntament ja hi ha una Àrea de Cultura que ha de fer-se càrrec de tota la cultura patrimonial que va modificant i capgirant les perspectives en que ha funcionat fins el dia d'avui, proposo que l'Àrea de Joventut deixi de pensar la seva actuació com a circumscrita en el temps lliure dels joves, i, si ha de prendre un qualificatiu de marc d'actuació, prengui el de la cultura de participació o, en termes més tècnics, el d'Acció Sociocultural perquè és el que marca l'àmbit de la seva intervenció entre els joves de la ciutat: treballar en el territori concret, descentralitzadament, per trobar solucions concretes a partir de propostes d'actuació de grups i entitats o suggeriments per l'Administració i assumides i portades amb els joves.

Tots els joves de la ciutat, ultra consumir cultura, n'han de produir. Es el principi clau.

4.6. DINS D'AQUESTA PERSPECTIVA, CAL RESITUAR EL TEMPS LLIURE EN EL CONTEXT DE LA CIUTAT, EL TREBALL, LA CULTURA I ELS JOVES.

Aixó és, avui hem de fer una opció per un temps d'oci que optimitza les interrelacions i potencial de creació dels

grups de joves enfront d'un oci consumista i passiu com es capatòria alienadora. Opció que és cada vegada més necessària i urgent, perquè el temps de lleure serà cada dia més gran per la reducció de la jornada laboral com a conseqüència de l'automatisme i l'atur/oci forçat. I opció que cal prioritzar en bens i serveis adreçats, especialment, a aquells sectors de joves que s'ho passin pitjor.

I voldria fer unes quantes previsions:

- Els joves han de tenir possibilitats a accedir a totes les formes d'activitat del temps lliure que s'ofereixen als adults.
- Els joves han de tenir la possibilitat d'organitzar les seves pròpies formes d'activitat del temps lliure que, ben sovint, no passen pels equipaments i programes que els hi faciliten i prenen l'envoltori de boïte, pub, sala de jocs...
- S'els ha de facilitar recursos personals, infraestructurals i econòmics.

4.7. HEM DE TREBALLAR A PARTIR D'UN PACTE ENTRE ADMINISTRACIO I SOCIETAT CIVIL.

I aquí voldria fer referència al creixent protagonisme de les indústries culturals, com a resultats de la expansió del temps d'oci/lleure. Com s'integren aquestes indústries i la seva economia i propostes culturals en l'economia i la programació de la ciutat?

Tots estem cada dia més convençuts que a Barcelona li cal una activació econòmica si no volem caure en una ciutat on creixi

Ajuntament
de Barcelona

Avinyó, 7, pral.
Barcelona 2
Tel. (93) 301 12 21

la marginació i s'estructuri en ghetsos tancats i privatitzats de classe pobre, mitja i alta. Per aixó es necessita una urgent reactivació econòmica a nivell de tota la ciutat. Les - industries culturals, com ho pot constatar en U.S.A. i els països avançats, són un pol important que cal vetllar amb interés especial.

Ens cal en aquest punt, deixar arxivats alguns dels dogmes de l'esquerra i situar el privat en el lloc que li toca. I pactar-hi: ni cedir el protagonisme a les transnacionals del - sector ni continuar pensant i actuant com si el privat no existís. Té iniciativa i cal valorar-la. El Gran Privat transnacional i el de la petita i mitjana empresa.

I dins una altra escala, pactar i treballar, evident ent, amb grups, entitats, institucions privades amb vocació pública, sense competències envejes i ressentiments establint convenis i suprimint, per inoperants, tot el que sigui subvencions.

El tema de fons d'aquest pacte és, doncs, la cooperació: no - més posant en marxa mecanismes de cooperació social, el dis- - curs de la de ocràcia deixa de ser un discurs retòric i es - converteix en eines o mecanismes de participació que trenca- - ran l'opacitat mutua que hi ha entre Societat Civil Urbana i Administració. Per aixó és necessari el pacte, la sensibili- - tat, la solidaritat i la transparència política i administra- - tiva per descentralitzar la gestió pública i per crear meca- - nismes de participació.

Si la cultura de la ciutat s'ha de fer a través del mestissat ge com cada dia sembla més obvi, aixó es fa afavorint les in-

INIA

INIA

INIA

dústries autòctones, païnt les aportacions transnacionals - programant entre Administració i Privat... Com la cultura - llatina d'Europa, la cultura urbana torna a ser transnacional i transurbana i no per aixó ha de deixar d'esser d'aquí.

4.8. CAL CANVIAR L'OPTICA DELS SERVEIS PERSONALS COMUNITARIS.

Breument. Amb una situació urbana com la nostra, amb la llei de règim local a favor o en contra, és igual, Barcelona ha fet l' opció de donar més serveis personals comunitaris, amb una intervenció programada i avaluable i coordinats. No pot ser que alguns serveis semblin més aviat, per la repartició entre les àrees, un mapa d'Àfrica que una programació eficient d'una empresa pública que opera amb 14.000 funcionaris sobre una ciutat. Cal tenir clar que, amb la crisi n'hi ha més necessitats. I hi ha més demandes. I ha d'haver una altra gestió. I uns recursos, tan importants com els que es dediquen en altre tipus de serveis d'infraestructura urbanística, per posar un exemple. Uns Serveis Personals, però que siguin comunitaris, coordinats i estructurats com a pla municipal d'intervenció. I evitin, en especial, les repeticions.

4.9. CAL PENSAR ALGUNES IRRUPCIIONS NOVEDOSES PER MANTENIR, EN LA BARCELONA QUE MARXA UN NOU OPTIM ESTAT SIMBOLIC D'IDENTITAT CIUTADANA.

Aixó és, l'Àrea de Joventut, anyalment hauria de ser motor de motivació public per a alimentar i optimitzar l'imaginari simbólic dels joves de la ciutat a partir d'algunes-poques-campanyes, actes, activitats..., especials i molt ben estructurades. S'han d'estructurar programes encaminats a reforçar el simbólic de la ciutat de Barcelona en l'ideari d'espais/ciut-

■■■■■■■■■■

■■■■■■■■■■

■■■■

tats que, en aquests moments fascinen als joves: Berlin, Nova York... Barcelona ha d'ésser espai simbòlic per els joves de la ciutat. I aixó es fa amb programes d'actuació que uneixin el transurbà amb la identitat local a partir d'aquells desitgs; més o menys manifestos, que es vagin detectant en l'anàlisi, constant, de la sociocultura juvenil de Barcelona. I ha d'ésser, també Barcelona, una ciutat simbòlica per els joves d'Europa. Cal, doncs, treballar en una doble direcció.

4.10. HEM D'INTERVENIR, D'UNA MANERA ESPECIAL, EN L'ESCOLA I EN ELS EQUIPAMENTS DEL LLEURE.

Especialment en el temps del BUP, COU i FP. Si l'ensenyament encara es productivista i no té present l'impacte de l'oci i la cultura de la participació -de l'homo ludens gairebé oposat a l'homo faber- al pensar en una intervenció o en l'àmbit de l'escola per potenciar aquest homo ludens en l'entorn urbà que li és propi: Barcelona. Avui dia cal aprendre a usar, des de l'escola, la infraestructura cultural i recreativa de la ciutat. Cal saber -quina és, que representa, perquè serveix...

I cal, també, anar estructurant quina és la funció ciutadana dels equipaments pel lleure, mantinguts en aquets moments més per una bona voluntat política d'experimentació, en molts casos, que per unes necessitats reals on els adolescents/joves fan un aprenentatge que els ajudi a estructurar-se en el saber estar presents en l'entorn i actuar, car s'hi plantegen plataformes d'acció en i sobre la realitat urbana circundant, plataformes d'associació i participació en grups, activitats, associacions..., i s'hi faciliten elements per que cadascun estructuri pau

tes d'anàlisi de la societat urbana en l'oci, la convivència, la cooperació... En concret: facilita estris, com espai públic, per capacitar-nos per la relació/veinatge, la participació..., tot ajudan-nos, amb elements de la propia realitat a construir un present propi social i cultural per interpretar la Barcelona d'avui i la dels - pròxims anys.

4.11. L'ÀREA DE JOVENTUT S'HA D'ESTRUCTURAR COM UN CONTINUM.

Que vull dir? Si no s'estructura l'intervenció sociocultural com un continuu., les edats pont, absolutament bàsiques en els processos d'aprenentatge cultural i d'ús del temps lliure ciutadà, com son les de 14/16 anys, ens queden sempre penjades tant en les associacions com en les intervencions directes de l'Administració. Notés en la mesura que pensem en un continuu ininterromput, de nens a joves/joves, superarem una crisi que s'arrossega de fa molts anys a la ciutat. En cas contrari, cal pensar una Àrea d'Infancia que englobi ensenyament, sanitat, lleure..., de nens i nenes.

4.12. NECESSITEN UN CENTRE D'INFORMACIÓ CULTURAL I DEL LLEURE

Havia d'ésser una de les primeres conclusions, no no és d'aquest àbit, sinó de tot el Projecte, per a joves de la ciutat de Barcelona. A una ciutat com la nostra els joves volen i necessiten tenir informació a rà. Tota l'informació. I servida amb les més noves tecnologies. Un centre d'informació de recursos, d'activitats, de possibilitats, d'adreces, d'equipaments, d'organismes, de documentació..., com el que en aquests moments disposen les grans ciutats d'Europa on l'informatització de l'informa

ció s'està afiançant com un dels serveis prioritaris que volen i necessiten els joves dels vuitanta i pico.

4.13. UNA RECOMENACIÓ SOBRE ESTRATÈGIA: TRANSVERSALITAT, SINGULARITZACIÓ I NOUS PACTES/ALIANCES.

Si aprofitem allò que ens pot ensenyar la història dels anys seixanta/primers setenta i el fracàs que els va seguir, pel que fa a maneres d'intervenir, motivar i actuar, cal reconèixer que hem sigut ingenus, desordenats, cecs i il·lusionats, però també, i ben sovint, visionaris i portadors de futur. Per això penso que podem extraure, de tot això, noves formes d'intervenció i organització que seguint un esquema de Felix Guattari, concretament en:

- Les noves pràctiques d'intervenció, associació i acció sociocultural no han d'establir, entre elles, relacions de jerarquització. Es desenvolupen amb un principi de transversalitat,

per incidir a caball entre grups socials i interessos heterogenis. Per tant, el caracter transversalista de les noves pràctiques socioculturals refusen totes les disciplines autoritàries, els ordres de prioritats decretats des de dalt, les referències ideològiques obligades... I quan calguin centres de decisió, necessaris i desitjables, aquest han d'usar les més complexes tecnologies de comunicació que permetin la màxima eficàcia.

- Una de les principals finalitats de les noves pràctiques socioculturals ha de ser la de desenvolupar, més que salvaguardar, processos de singularització col·lectius o individuals. Això es, han de valdre la pena de ser viscuts i han de ser viscuts com quelcom que val la pena. No és partint de te es interessants, nous, que parteixen d'una i activitat desident, portada per grups/subjecte, ens per

metrà anar reconquerint el terreny que s'han venjat les subjectivitats prefabricades per mass-media i els equipaments del capitalisme new-look. Ens calen subjectivitats cooperants i compromeses.

- Aquests dispositius transversals i singularitzats no han de tenir cap pretensió de perennitat. Son precàriament efícers i necessiten d'una constant renovació per-que depeneu, ésclar i sobretot, d'un movi ent social de gran amplitud i de llarga durada. Aixó ens portarà a la necessitat d'establir aliances noves i aplees que e s hi estalviarà l'enfronta ent mortal de viure com a minories asetjades.

No veig altra forma per canviar l' i l'arcaisme dels nostres mètodes i poder enfrontar-nos, positiva ent, amb la pasivitat i la desmoralització que ens immobilitzen.

4.14. CAL TREBALLAR AMB ANIMADORS SOCIOCULTURALS I INTERDISCIPLINARIAMENT.

Tota aquesta intervenció cal dissenyar-la, pactar-la, estructurar-la i planificar-la. I comptar que aixó novés es pot fer si es treballa interdisciplinariement: entre els arees unicipals, amb tots els nivells de l'Adminis-tració i, en el territori, amb tots els que intervenen amb joves: educadors, , animadors...

Voldrie aquí, donar un toc d'alerta en la confussió que hi ha entre animadors voluntaris i tècnics/professionals. Penso que el punt fort d'intervenció en l'à bit dels jo-ves s'adreça a motivar per l'acció i, ban especialment, s' a que surgeixen grups de joves que s'organitzen i dissenyin, que agafin à bits de gestió... Que siguin, en una paraula, animadors voluntaris de grups, equipa-ments, situacions, activitats.

IIIIIIIIII IIIIIIIIIII IIIII

Però per fer això falten ani adors tècnics/professionals: jo
ves/adults, personalment voluntariosos, tècnica ent molt pro
fessionals i salarialment re unerats segons el temps que s'
hi dediquin, car és la seva ocupació. Només en la mesura en
que l'Administració i la Societat Civil s'adoni que manquen
motivadors, coordinadors, dinamitzadors..., tan importants
avui com els mestres, haurem avançat en la motivació i l'es
tructuració d'un pla d'intervenció sociocultural amb perspec
tiva de futur. Cal dir-ho sense embuts: sense tècnics, sense
aniradors, els plans d'intervenció són papers amb idees: pro
jectes.

4.15. NOMÉS DES DE LA CULTURA CANVIAREM BARCELONA: AQUESTA ES LA
QÜESTIO!

Malgrat pugui semblar tot el contrari, malgrat les tesis que
posàven l'accent en l'economia o la política, malgrat..., no
rés amb la cultura entesa com a canvi d'actituds i de valors
de models de comportament socials i individuals, entesa més
com a sociocultura que com a patrimoni, entesa més com a es
til de viure adaptat al medi tot intervenint-hi per fer-lo -
més humà, social i creatiu..., canviarem Barcelona. Aquesta
és la qüestió. I per això demano al Projecte Jove que con--
prengui la cultura dels joves no com a programes d'activitats
i serveis, sinó com a estructura profunda que, per obvia -
massa sovint l'oblidem.

4.16. UNA RECOMENACIÓ FINAL: FEM REALITAT, A BARCELONA, LA PROPOS-
TA DEL DOCUMENT DE BREMEN SOBRE CIUTAT I CULTURA.

Preparada per vint-i un municipis i sota el lema 'Noves res-
postes als problemes culturals', les resolucions de Bremen -

Ajuntament
de Barcelona

Avinyó, 7, pral.
Barcelona 2
Tel. (93) 301 12 21

sobre Ciutat i Cultura són una aportació bàsica per estructurar, a nivell ciutat/Barcelona, una cultura europea, en el local, que combat l'uniformització i la supreràcia de la cultura del plàstic i l'hamburguesa, posant l'accent en la participació, la descentralització, la iniciativa individual i col·lectiva, l'aportació cultural dels immigrants, els joves, la incidència cultural del turisme i la financiació de les activitats culturals. Per aixó proposar un debat a partir d'aquest document que té per nord la ciutat i la cultura i que Barcelona sigui, en la seva intervenció en l'àmbit dels joves, una de les ciutats europees significatives per la imaginació, encert i eficàcia amb que fa realitat local les seves propostes que, ben segur, són les mateixes que a partir de l'anàlisi de la nostra realitat, del que hem fet i cap on volem anar, són germanes a les de la Barcelona que marxa.

5. POST SCRIPTUM

Quan canvien les bases econòmiques de Barcelona, canvia la cultura. Aquesta és, per a mí, la primera gran constatació: canvia la cultura dels joves, l'atur, la manca de perspectives de futur..., ha fet que canviessin els pressupostos on amb l'Enric Truñó i en Miquel Lumbierres i un petit grup vàrem edificar l'Àrea de Joventut de l'Ajuntament de Barcelona, que ha sigut per mí, una escola i un espai de treball en comú com pocs he trobat en altres indrets: el temps que hi he treballat m'ha ensenyat moltes coses!

Ara, però, com que no volem treballar a cegues, hem de tornar, amb tot el bagatge, a tornar-nos a deixar, a contagiar pel llenguatge, per la manera de fer i expressar-se dels joves de la ciutat perquè són diferents: alguns, molts, són nous. D'altres són més grans. Molts ja no són joves. I aquest llenguatge és una cosa molt tonta, inclús simple, que cal entendre i fer servir. Però, ep, quan parlo de llenguatge dels joves urbans, no vull dir una descripció exterior; alló del nas, els ulls i la boca de les novel·les. En tot cas, seria de l'Ulisses de Joyce: m'interessa la paraula interior dels joves. Més que com són, vull anar al dins. Perquè allà es cou la cultura i el temps lliure. I no sempre, aquest llenguatge és tan fàcil i s'obté en dades: cal contagi!

Es a partir d'aquest llenguatge interior que he escrit aquestes pàgines. N'estic convençut. Alguns, no en sap cap greu, hi trobareu repeticions, coses que us sonen, texts que us recorden... No hi fa res. He volgut parlar un vocabulari comú, de clixés, amb idees que sonin. Tot plegat la creativitat no és altra cosa que una combinatòria funcional.

Ajuntament
de Barcelona

Avinyó, 7, pral.
Barcelona 2
Tel. (93) 301 12 21

Voldria -m'agradaria-, finalment, que el pla d'intervenció en la cultura i el temps lliure dels joves, que s'estructuri, amb aquestes aportacions i altres, fos pensat amb alguns - dels elements que corren en la profunditat d'aquestes pàgines: m'agradaria que fós un pla transitiu de verb transitiu. Massa sovint s'estructuren plans intransitius. I és un error garrafal! M'agradaria també, que entenguessim que un pla, i un pla escrit, manifesta - només manifesta- allò que sabem i que som capaços de formular com intervenció. Només allò que projectarem és el que serem capaços de fer! Per aixó cal dissenyar-ho molt bé i fer-lo públic.

Res més. Quan el divertit i sarcàstic Quevedo s'en volia enriure de les pedanteries d'en Góngora, va fer uns versos en els que es profava de les paraules modernitat que usava en la seva escriptura. Una d'aquestes era la paraula JOVE. Malgrat avui ja no hi hagi el mig somriure de fa cinc anys en tot el que sonava a política juvenil, voldria acabar amb - góngora: jo vull trobar en aquesta paraula i la realitat que representa la pedra de toc per dir i dir-me coses noves, socialment, culturalment i a b política.

Al tombant dels vuitanta, a Barcelona, encara és així, perquè, en els seus joves, Barcelona marxa.

TONI PUIG
Barcelona, 18 de febrer
del 85,
dilluns de Carnaval.

SOCIABILIDAD Y DISOCIABILIDAD JUVENIL

El tema propuesto estaba enunciado de la siguiente forma: "Cultura, tiempo libre y disociabilidad juvenil". Me ha parecido mejor centrar estas reflexiones en las manifestaciones de sociabilidad y disociabilidad de los jóvenes y en particular de un sector de ellos, la juventud excedente suburbial-marginal. Excedente por cuanto que el sistema productivo parece no necesitar de ella, por lo menos al modo como históricamente venía necesitando de los obreros; suburbial, que es calificativo con referencia a lo cultural y urbano; y marginal porque, como consecuencia de las dos condiciones definidas anteriormente tiende a desenvolver su actividad fuera del mundo institucional y de los valores que prevalecen en el conjunto de la sociedad establecida.

Excedente, suburbial, marginal son instrumentos abstractos y por consiguiente difícilmente las realidades concretas se ciñen a estos conceptos al cien por cien. Por otra parte los comportamientos, actitudes, la ideología y la práctica de los jóvenes marginales no se dan en nuestra realidad social únicamente en los sectores definidos de la juventud de las grandes ciudades que casi físicamente y por percepción directa podemos calificar como tales. Jóvenes que trabajan, ó jóvenes que viven en pequeñas ciudades de comarcas, ó jóvenes que están aparentemente integrados familiar y vecinalmente ofrecen muchas veces también en sus conductas, o en parte de sus condiciones existenciales, notas muy claras de marginalidad.

En estas páginas pues, no queremos tratar de los fenómenos de sociabilidad o disociabilidad en la juventud en general. Queremos ceñirnos a esas conductas y actitudes en un grupo muy concreto o lo más concreto posible, el de la juventud marginal. Este es el momento de advertir que en los últimos cuatro ó cinco años no hemos encontrado bibliografía claramente referida al tema. Comúnmente encuestas y estudios diversos se refieren a la

juventud en general ó bien a aspectos muy concretos de la marginalidad (delincuencia juvenil, tratada en general o respecto a realidades locales concretas). Otras veces se refieren a la psicología o patologías individuales y afectan naturalmente al tema. Pero el proceso que viene advirtiéndose en los últimos veinte años y muy particularmente en los últimos diez, de aumento cuantitativo de la marginación joven, sus orígenes, sus causas, sus condiciones y las consecuencias sociales y políticas de estos hechos; su cuantificación y propuestas de tratamiento social, éstas materias no he tenido la fortuna de encontrarlas especialmente tratadas. Para la reflexión sobre ellas, además de todas las bibliografías generales para temas de juventud, es necesario espigar continuamente en las informaciones cotidianas de prensa, revistas, memorias diversas, que van desde la información económica hasta las páginas de sucesos. Desde aquí pido ayuda para mejorar mi situación.

La sociedad como naturaleza

El conjunto de valores y creencias que permiten nuestra convivencia ordenada y pacífica, cotidiana y estable, tiene en nuestra civilización mucho menos arraigo social del que a primera vista se pueda suponer. La organización social mediante un entramado institucional con raíces en la conciencia social e individual y que permite esa convivencia ordenada, es muy débil y para convencernos de ello bastaría una meditación objetiva sobre lo que hemos visto a lo largo de este siglo tanto en España como en la mayoría de los países de nuestro entorno geográfico y cultural. No me refiero al arraigo que puedan tener los comportamientos democráticos en particular, sino a algo previo, a una convicción extendida sobre la validez y la existencia práctica de normas aceptadas por todos que aseguran nuestra forma cotidiana de vivir en comunidad.

Cuando nos levantamos por la mañana en la convicción de que la calle existe y de que por medio de ella nos encaminaremos al trabajo incluimos en esa creencia que al circular bajo un semáforo verde ningún conductor transversal cruzará el suyo que, precisamente, deberá brillar en rojo. A ese tipo de convicciones con vigencia práctica me refiero.

Cuando para apagar la sed pedimos una cerveza en la barra de un bar realizamos un acto natural y humano; cuando pagamos la cerveza no realizamos un acto natural sino humano y social que además corresponde a una serie de comportamientos institucionalizados. Pues bien, veamos un tercer ejemplo:

Al finalizar un concierto de Rock en el Polideportivo Municipal de Barcelona se forman largas hileras de jóvenes ante los indicativos de las distintas paradas de autobuses. Al llegar uno de los vehículos, la cola comienza a moverse tranquilamente. Los muchachos suben al autobús y van pasando impertérritos junto al conductor que es también cobrador, sin el menor gesto intencional de pagar. Completo el coche, se cierra la puerta y se pone en marcha hacia el barrio, mientras en su interior reina la más sedante somnolencia y brillan, a intervalos, las puntas encendidas de algunos porros y cigarrillos. Ha quebrado un comportamiento institucionalizado; se ha satisfecho una necesidad natural.

Para las clases medias y para los trabajadores arraigados en la estructura social la ciudad además de un marco físico es una forma de organización social que puede percibirse desde los niveles más primarios (la regulación semafórica) hasta los más elevados, dependiendo esto por supuesto de la ilustración de los individuos pero más aún del nivel de poder en el que se mueven. Así las élites financieras o las personas que están en la cumbre de los partidos políticos o de las grandes entidades comerciales o industriales tienen de la ciudad una visión mucho más orgánica (como mercado o centro de producción ó como confluencia de lo anterior con la satisfacción de todo orden de necesidades). En general, sin embargo, no es tanto la visión de la ciudad que se tenga como la convicción en la vigencia práctica de las normas que regulan lo que hace que la gente pueda desenvolverse en ella normalmente su vida sin mayor número de sobresaltos que los estadísticamente previsibles.

Pero la ciudad puede verse también únicamente como el marco físico de satisfacción de las necesidades y no tan sólo de las más primarias, sino también de las que precisamente se generan en su seno en una cadencia indefinida que es lo que la hace más apetecible que el marco

rural. Esta es la visión propiamente marginal del medio urbano. En ella no es tanto que las instituciones se ignoren o que no existan, sino que éstas se ven en negativo o invertidas, es decir, como poderes impuestos precisamente para evitar la satisfacción de esas necesidades. La confrontación con esos poderes no siempre tiene que ser violenta para definir un comportamiento marginal (que si lo hace en esos términos deviene ya en delictivo) sino que puede realizarse mediante otros medios que en cualquier caso parten del principio de adversidad de tales poderes-instituciones.

En resumen, se da en los jóvenes marginales una cierta visión de la sociedad como naturaleza, que se concreta en comportamientos generalizados que solemos ver como disociabilidad. Por el contrario, y también en términos generales, se da en los jóvenes integrados de cualquier clase social, pero particularmente en las clases medias, un conjunto de creencias fuertemente arraigadas que se refieren al valor positivo de las relaciones sociales institucionalizadas. Naturalmente no se dan estas actitudes, ni en uno ni otro lado, en forma absoluta. En particular, en la práctica marginal, la institución familiar sigue teniendo una vigencia real, si bien hay que buscar en su crisis uno de los orígenes de esa disociabilidad o visión natural de las relaciones humanas.

Ver la ciudad como una selva en la que hay que sobrevivir o verla como un entramado de relaciones en las que se aspira a incidir para seguir viviendo o prosperar, tiene enorme importancia para la convivencia humana y para calibrar la resultante de bienestar colectivo que pueda derivarse de una u otra actitud. Pero no sería legítimo deducir de ello calificaciones morales, positivas o negativas, para quienes están en una u otra actitud. Es importante no confundir los planos en beneficio precisamente de la convivencia y del mayor bienestar común. Reclamar un objeto por la fuerza o mediante escrito fundado en un Juzgado es determinante para el nivel de convivencia pacífica entre los ciudadanos pero en sí mismo nada predica en cuanto a la condición moral del sujeto una u otra actitud.

Bien, esa ténue, liviana y frágil capa de convicciones que permiten la convivencia cotidiana en forma ordenada e institucionalizada, que es el resultado de muchos siglos de cultura en una misma dirección, pero -

plagados de crisis y de frustraciones, es precisamente lo que quiebra, o -
tiende a romperse en el seno de los grupos marginales. Y un sector dilata-
do, por nadie cuantificado, de la juventud de nuestras ciudades se encuen-
tra en un claro proceso de marginación con todas las consecuencias de dis-
locación de las relaciones sociales institucionalizadas.

2.- "¡ Ya se integrarán !..."

- "Si pueden ..."

Al analizar la situación es bueno tener presente la distinción
entre confrontación generacional y conflicto social. La integración social
de los jóvenes no siempre transcurre por caminos apacibles y depende casi
siempre del nivel de contradicción en que se desenvuelve la sociedad adul-
ta. Si ésta presenta grietas importantes entre sus valores afirmados y su
práctica, suele verse contestada generacionalmente. (1)

La confrontación generacional es en cierto modo cíclica, anun-
cia cambios en determinadas estructuras ideológicas o sociales. Cambios -
que de alguna manera están desarrollándose ya en el mundo adulto.

Así pueden verse determinadas actitudes de los jóvenes de cla-
se media o del sector de jóvenes procedentes de la clase trabajadora que -
básicamente están o aspiran a integrarse socialmente. Esas actitudes gene-
ran o se expresan en forma de "subcultura", radicalización no siempre cohe-
rente de ciertas proposiciones expresas o latentes en el mundo adulto.

Pero cuando la confrontación no es sólo generacional sino que
expresa intereses materiales contradictorios, como es el caso de los jóve-
nes marginales, (en el grado que constituyen el excedente humano del siste-
ma productivo) las actitudes mentales presentan vertientes de clara hosti-
lidad o contradicción con los valores de la sociedad adulta establecida, y
presentan también por contra, cierta coherencia interna de la que carecen
las posturas generacionales en otras capas sociales. Coherencia que por su
puesto no llega a formularse en ningún tipo de "teoría" ó "ideología" alter-
nativa: se trata de una "contracultura" práctica, no formulada por nadie pe-
ro con efectos políticos indirectos que afectan a toda la sociedad.

(1).- De interés la primera parte del capítulo 7, de Miguel Beltrán Villal-
ba, en "Informe sociológico sobre la Juventud Española, 1962/1982".
Fundación Santamaría.

La recesión económica no está en el origen de la formación masiva del grupo marginal, sino más bien juega el papel de cierre de la trampa. El origen en el tiempo de estos grupos, y en particular de la juventud marginal, es tá precisamente en los momentos de expansión económica según el modelo de cre cimiento industrial y consiguiente desarrollo vertiginoso de las ciudades nutridas de masas procedentes del medio rural.

Tanto la ciudad griega como el burgo comercial se definen precisamente frente al mundo natural agrario como el estricto espacio humano institucionalizado, en que "lo natural" queda a las puertas del recinto urbano. Evidentemente también en el medio rural están enraizadas creencias y convenciones que permiten la convivencia social, pero en él la familia, como primer escalón de la socialización, tiene un valor decisivo y con dificultades es superado por otro nivel superior basado en la vecindad. Todavía en muchos pueblos la escopeta de caza viene a ser para algunas conciencias la última instancia jurisdi cional en los conflictos de lindes o de las aguas.

Con un crecimiento constante pero mantenido y equilibrado la ciudad - puede seguir asumiendo la función de lograr la convivencia institucional que prefigura el estado. Pero el desarrollo económico intenso en relativamente - breves periodos comporta la incorporación inasimilable, al menos de inmediato, de masas de procedencia rural que carecen de la específica visión de la fun- ción civil que la ciudad supone. Esto no implica ninguna situación dramática o de confrontación a corto plazo: el inmigrante se siente empujado hacia el - futuro colectivo en el clima general de trabajo y prosperidad que la ciudad - le ofrece. En esta situación es posible que ni siquiera sienta como defectiva la grave amputación familiar y vecinal que ha sufrido ni las consecuencias de la ruptura súbita del conjunto de las creencias y convenciones que le daban - su ser social en el mundo rural. Es indudable que en el caso de España la in- migración masiva a las ciudades de los años cincuenta y sesenta tuvo conse- - cuencias políticas muy importantes, que aquí no consideramos; pero en lo que se refiere estrictamente a la incorporación o integración social el proceso - discurrió por cauces que ahora, con la distancia temporal con que contamos, - nos parece fundamentalmente tranquila. A la marginación social fueron a parar aquellos que no pasaban el listón mínimo establecido y no hay inconveniente - en verlo bajo el prisma del fracaso individual.

Pero los hijos son otra cosa. Ya no pretenden, como quizá más o menos subconscientemente intentaban sus padres, mantener vigentes cuadros convencionales de convivencia de origen rural. Nacen o crecen ya desprovistos de las concepciones institucionales en que todavía podían resguardarse aquellos, pero la ciudad no puede ofrecerles todavía ninguna prueba práctica de la utilidad de sus valores cívicos. Repasar las condiciones materiales, de servicios, de comunicación, de educación, de esparcimiento, etc... de nuestros grandes polígonos de absorción en que crecieron los nacidos entre los años 1950 y - 1970, hijos de inmigrantes, nos libraría de cualquier argumentación en este sentido. Son pues las mismas condiciones del crecimiento económico y urbano consiguiente y no la crisis y la recesión económica lo que está en la base de la marginación social de muchos jóvenes y de sus comportamientos disociales.

Pero la recesión económica sobrevenida actúa, decimos, como un cierre a esa situación (2). Sus padres pudieron escapar de la estrechez, de la miseria; se marcharon a Barcelona, a Madrid o a Alemania. Los hijos no tienen por ahora ninguna salida. La crisis de los años treinta nos dejó en las ciudades de América y de Europa determinados ghettos permanentes que nos parecen hoy pequeños y sobrellevables. Estos diez años últimos están dejando situaciones similares en los cinturones industriales de las grandes ciudades, pero cuantitativamente más importantes.

3.- Una sociabilidad sin refuerzos institucionales.

En las capas sociales más estructuradas las relaciones personales cuentan permanentemente con un apoyo institucional subyacente (familia, partido político, centro de trabajo, asociación vecinal, cultural o recreativa, etc...). Estos apoyos institucionales proporcionan una cierta seguridad subjetiva en el sentido colectivo o social de esas relaciones que, además, cobran así una finalidad con proyección en el tiempo y son también por su estabilidad relativa una garantía de seguridad.

En el medio marginal tales apoyos no existen (salvo el más primario familiar en lo que a los jóvenes se refiere y que tiende también a debilitarse en los niveles más adultos). Quizás sea por esta situación por lo -

(2).- Un significado representante de la banca acaba de decir lo que el niño del cuento: que el rey va desnudo: "La economía puede marchar bien aunque, lamentablemente, haya mucho paro."

que la relación personal directa es más sentida que en el mundo establecido requiriéndose de las personas toda la dosis de permanencia, seguridad y garantía que en la sociedad establecida facilita el entramado institucional. Expresiones como "colega", que hace referencia a identificación en la acción y en el objetivo a alcanzar, o todavía más palabras como "tronco" que implica una identificación casi biológica, son indicativas de esa exigencia. Sin idealizar el alcance de estos términos es cierto que a través de ellos y otros similares podemos orientarnos hacia los elementos operativos de sociabilidad vigentes en la marginación social, especialmente en la más joven.

Para bien o para mal esa sociabilidad, basada en la visión natural de la sociedad, tiende a concretarse en clan, banda, "vasca", grupos informales fundados en la garantía personal, más o menos jerarquizada, y en ciertos valores sencillos y primarios en los que el sujeto se reconoce y por los que puede hacerse valer en el grupo. Estos valores elementales pueden referirse a cosas simples como la musculatura, el tatuaje, la indumentaria, la música que se conoce, etc... que seguramente enmascaran aspiraciones que el sujeto está radicalmente impedido de expresar.

4.- Algunos principios prácticos. Ocio y Cultura.

Frente a la marginación social y a la más joven en particular - caben tres actitudes:

a).- Negarla material y formalmente ("En la América de Reagan no existen los pobres"). No nos extendemos en esta concepción.

b).- Aceptarla materialmente pero negarla formalmente. Es decir, reconocer que existe, que implica necesidades concretas y tratar de crear servicios para esas necesidades concretas. Pero sin conocer su dinámica interna (sin aceptarla en ningún grado) y brindando los servicios desde la óptica de la sociedad integrada (es decir, desde las necesidades que la sociedad integrada siente como resultado de la existencia de la marginación).

c).- Aceptarla material y formalmente. Esto no supone la compla
cencia en la existencia de la marginación, esto no supone que no deba des-
arrollarse una política global tendente a reducir el máximo ó incluso a eli-
minar la marginación. Pero comporta el realismo de admitir la existencia de
la marginación real como resultado del sistema social y económico vigente y
de sus condiciones más actuales. E implica no sólo la pretensión de atender
las necesidades materiales que presenta sino hacerlo además partiendo de la
lógica interna del grupo social al que se dirigen esos servicios. El resul-
tado sería más una "dignificación" de la marginación que su eliminación, -
con la consecuencia de atenuar las contradicciones que se presentan entre -
sociedad integrada y sociedad marginal, es decir, con un objetivo de mejo--
rar la convivencia social en términos globales.

En concreto, y refiriéndonos a la acción que pueda desarrollar
la adminsitración local en Barcelona, y en particular los servicios para la
juventud en el campo de tiempo libre y la cultura, en relación con la juven-
tud de los barrios en proceso más o menos claro de marginación, se pueden -
apuntar aquí algunas sugerencias:

Sobre la base del rechazo, o del recelo como mínimo, a las rela-
ciones institucionales parece conveniente aprovechar las posibili-
dades -- reales de relación que presentan los jóvenes suburbanos. La figura del edu-
cador de calle, que ya está experimentada en relación con niños y adolescen-
tes, podría desarrollarse en dos sentidos. En primer término su función po-
dría derivar desde lo propiamente educativo a lo que suele entenderse por -
animador. Pero entendida esta tarea como una misión consular: alguien que -
enlaza dos mundos, dos culturas, dos países. Y que basa su acción, por un -
lado en el poder de lo que representa pero por otro lado en su prestigio -
personal en el medio. El otro desarrollo de la figura de educador se refie-
re a la edad: el trabajo con niños o adolescentes debe continuarse con los
jóvenes por lo menos hasta la edad militar en los chicos y similar en las -
chicas. Esto es más difícil aparentemente, pero cabría experimentar sus po-
sibilidades ejerciendo esa función consular a que nos referimos que tiene -
más de introductor y traductor que de organizador propiamente dicho. Más -
que intentar asociar debería intentar relacionar.

La segunda sugerencia se refiere al medio material en que las relaciones se concretan. Hay que tener en cuenta que el joven suburbial se socializa en el grado en que lo hacen en la calle mientras es niño y en determinados lugares más tarde. De él no parte ni partirá la idea de fundar un club o una asociación. Sin rechazar la relación que pueda nacer en la escuela o centro educativo, en el grado en que sea operativa, hay que reparar en los lugares y en las actividades (o inactividades) que espontáneamente aglutinan a estos jóvenes. La ciudad está llena de garitos, billares, tugurios, discobares o discotecas en los que se relaciona este personal. Se trata o de imitar el medio o de aprovecharlo en algunos casos.

La tercera sugerencia se refiere a la admisión o tolerancia o selección de los valores elementales y primarios que hacen cristalizar un ambiente. Esta selección de valores es lo más importante y lo más delicado. De esta tarea depende que los servicios se presten desde la sociedad establecida para la sociedad establecida o desde ésta para la marginación social. Detrás de cada interés primario hay unas determinadas posibilidades de desarrollo de esos valores: en la estética, en la música es más evidente. En otros campos, incluido el de los negocios, se presentan más dificultades. Pero en cualquier caso rebajar la tensión que para nuestras ciudades representa y va a representar una marginación social consolidada y endurecida sólo será posible mediante esa dignificación de lo marginal a la que antes nos referíamos. Para ello las dificultades no son tanto financieras como políticas.

Sería de gran interés elaborar un programa para la juventud suburbial en la línea de lo que hemos insinuado.

J. I. Urenda

¿SOLNIS JOVES PER A UNA CIUTAT VELLA?

"No apedaceu els vestits vells
amb retalls nous..."

(Dels evangelis, no sé ben bé on)

Maragall --s'entén: l'avi-- deia que tot allò que no resisteix la rialla trasbalsadora d'un grup de joves... és ja caduc, destinat a la mort. Chesterton, per la seva banda, insistia en la paradoxa: allò que és jove sempre sembla a punt de morir. (Allò que és mort, ben al contrari!, fa la sensació d'estabilitat: "Oh, muertos inmortales!", de què parlava D'amaso Alonso).

Convidat a comentar el "projecte jove" per a la Barcelona de 1985 sento la inefable temptació de disfressar-me de pseudo-jove, de començar a insultar els vells ("els legisladors sempre són vells per poder prohibir allò que ells ja no poden fer", que deia Txècov) i de col.laborar així a perpetuar el mite segons el qual els joves són innovadors, destructors, apocalípticament iconoclastes... Sento la temptació però no tinc la barra de sucumbir-hi. Entre altres coses perquè recorde que Reagan ha estat elegit gràcies al suport dels joves (sense el qual no hauria guanyat les eleccions) i que hi ha avui per avui unes poderoses joventuts, pretesament nacionalistes, que han donat el suport electoral a Jordi Fojol, síntesi de tòpics afalagadors per a una falsa concepció jove del món. I, més encara, que els poetes més joves de Catalunya són --i ho sento!-- J.V. Foix, "Pere Quart", Vicent Andrés Estellés i Joan Brossa, quartet joveníssim que deu sumar, si no vaig massa errat de comptes, 300 anys.

I aquest és, justament, el primer punt que volia suggerir: que l'any internacional de la joventut, que la celebració del projecte jove i barceloní, serveixin per revisar els tòpics que circulen sobre la joventut. ¿A benefici de qui? ¿Cui prodest?, que deien els llatins. O bé: Nemo gratis mendax. La mentida barroera dels tòpics

aplicats a la joventut... ¿a qui serveix? Naturalment, a qui vol impedir que els joves deixin de ser-ho, a qui vol convertir els joves en carn fàcil de canó o d'eslògans, a qui --simultàniament a l'afalac-- legisla contra els joves, els discrimina, ramat afa-lagat i fàcil. "Apprenez que tout flâter vit au dépens de celui cui l'écoute...", que deia l'immoral (i lúcida) La Fontaine.

És una primera proposta... que segurament ens ajudaria a tots a mi-rar amb més respecte les problemàtiques dites juvenils. Per exemple: un dels tòpics amb més prestigi, d'entre els aplicats als joves, és el de la joventut com l'edat de la plenitud daurada: "juventud, di-vino tesoro... que te vas para no volver..." Recordo que el tòpic em revoltava de jove. Perquè jo, que havia estat un infant feliç (i que enyorava la infància que se m'escolava de les mans) vivia insatisfet (tot ho trobava a mig fer!) la joventut. La literatura, també en aquest cas, ens ajuda: enfront de la imatge dels joves que trenquen tota mena de motlles... ¿quina impressió us fa el Tonio Kröger de Mann o el "jove" Törless de Musil? Crec que també els psicòlegs ex-pliquen la multiplicitat d'angúnies (d'incerteses físiques i psi-cuïques, d'estats de vigília, de sensació o sensacions d'insegure-tat) que encerclen el jove-jove. ¿No seria bo que metges i psicòlegs elaboressin una mena de manual "per a joves menopàusics", és a dir: un manual per a joves que no responen als tòpics dels anuncis de pan-talons, de begudes ianquis o de motos amb més soroll que velocitat? Això alliberaria molts joves del complex de "peça única", d'excepció contra la regla de la joventut conqueridora que tan bé va saber uti-litzar un tal Adolf i que tan bé va saber cantar el canonge mallor-quí Costa i Llobera (quan comparava --i ja és casual!-- els joves amb les àguiles impetuoses). (Primera feina, per tant: l'exercici potser no resultarà del tot fàcil!)

Segon: Projecte jove de Barcelona. Deixant al marge la indefinició del terme Barcelona (potser el FC?, potser la Caixa de?, potser "la

Gran" --és a dir: aquella que aplega vint-i-tants municipis subordinats, conquesta ~~x~~ prematura d'una guerra mai no guanyada?--, potser la que té governador civil?, potser la ciutat electoral, en sentit estricte?), crec que el projecte jove hauria de començar per fer demografia: en efecte, seria útil, per a tots, saber on viuen els joves barcelonins, quins són els barris amb una població jove més poderosa i quins els barris més caducs. I això no és un joc: les actuacions (¿municipals?) posteriors hauran de respondre a les dades ofertes per la demografia, la més "demagògica" de les ciències socials. Per exemple: les instal·lacions joves, les actuacions de locals per a joves, els projectes per a joves... ¿han tingut, tenen o tindran en compte aquesta visió ferotjament objectiva de les dades del padró? És important que sigui així... si no volem desorientar-nos més tard (quan apliquem polítiques específiques per a joves: per exemple, per a joves en atur, sense feina). La publicació d'un mapa de la Barcelona --demogràficament-- jove davant de la Barcelona --demogràficament-- senil incrementarà, segurament, la passió col·lectiva per conèixer la Barcelona jove (i per destinar-hi més recursos, humans, de serveis, de projectes, econòmics). Miro d'explicar-m'ho mitjançant un exemple: una política de biblioteques (objectiva, s'entén) ha d'estudiar la població com ~~ixixixixi~~ l'estudiarà el cap de programació d'una cadena moderna de supermercats: sabent-ne les necessitats objectives. L'actual xarxa de biblioteques --com en d'altres instàncies, la xarxa també és trinitària (Diputació, Generalitat, Caixaes)-- ¿respon científicament a l'estudi de la població? La política de locals per a la pràctica de l'esport juvenil... ¿ha estat pensada d'acord amb aquests criteris?

Tercer: el jove i les lleis. Per a mi, tot el projecte juvenil quedaria més que justificat si el conjunt d'actes programats per a l'any de la Joventut (segons el calendari xinès no sé a quina bèstia correspon) desemboquessin en un congrés d'advocats (joves o no) i de diri-

gents juvenils que estudiés la legislació actual i la seva relació amb la joventut. Per exemple, tota la legislació penal. Crec que el dret comparat podria suggerir-nos d'altres polítiques més sàvies... que no marquessin tant el jove delinqüent... o d'altres sistemes carcelaris menys abocats a l'aprenentatge de l'alta delinqüència. Suposo (llec absolut en la matèria) que hi ha lleis discriminatòries per a la dona jove i múltiples drets que el jove-jove segurament no coneix (i que hauria de conèixer). Em fa estrany que una persona com jo, tan poc respectuosa d'allò que ha estat legislat, trenqui llances a favor d'una revisió de les lleis aplicades als joves. Però és que sospito (i em remeto als doctors de les esglésies dels juristes) que es tracta d'un punt fonamental (que ha de ser prèviament resolt si volem descobrir altres jungles). Les conclusions d'aquest Congrés... ¿no haurien de ser elevades al Parlament de l'Estat i al Parlament de Catalunya? Un debat parlamentari sobre les lleis que amparen els joves (altres diran: que amparen la societat contra els joves) resultaria un acte d'una honestedat exemplar. Que el projecte jove acabés amb una legislació revisada i amb jutges especials per a casos que impliquen gent jove i delictes juvenils... convertiria Barcelona en la (zona, ciutat, província o àrea) "reserva" exemplar d'una nova política a favor dels joves.

Quart (i en part relacionat amb el punt anterior): l'objecció de consciència. Tothom es posa d'acord quan diu que els joves estan a favor de la pau, que els joves viuen intensament l'antimilitarisme, que s'oposen a la política de blocs. Doncs bé: a mi se'm fa un nus al coll cada vegada que un jove em pregunta què ha de fer per evitar de fer la mili, per ser un objector de consciència com Déu (s'entén: el dels pacifistes, no el de les guerres santes) mana. De veritat que responc sempre per aproximació... i sort encara si tinc a l'agenda adreçats d'amics que em resolen la controvèrsia! Estic escrivint aquestes notes des d'Alemanya, a començaments de febrer del 85: aquesta

dies la premsa parla, un cop i un altre, del debat parlamentari sobre el tema del servei militar alternatiu (o servei civil): sobre la seva durada, especificitats, fronts de treball, sou, etc. Consideraria important que també el nostre parlament aprofundís enguany tots aquests punts. I ja que la Constitució ens deixa ser objectors... que la pràctica de l'objecció de consciència resulti cada cop més senzilla, més útil per a la societat. Potser resultaria com una lliçó magistral dels qui ens sentim profundament antimilitaristes. ¿Us imagineu que fos possible arribar a escriure amb lletres grosses: BARCELONA, LA CAPITAL DELS OBJECTORS DE CONSCIÈNCIA, i que a Barcelona hi hagués una oficina permanent d'informació, assessorament jurídic i propaganda a favor dels qui no velen vestir-se amb l'uniforme de soldats?

Cinquè: el cost del lleure.

¿No podríeu encarregar un petit estudi sobre el cost d'un week-end qualsevol a Barcelona? La gent s'esgarrifa quan parla de la tendència juvenil a birlar, pispar o sisar. Jo m'esgarrifo del cost del lleure. Sempre ha estat un misteri --a casa anàvem justos i érem molts germans-- el de saber com la majoria de gent jove es pot finançar el temps d'oci. (Sempre he tingut la butxaca foradada... però de jove la hi tenia farcida d'engrunes i d'enveges d'altri). L'estudi en qüestió ens demostraria, entre altres coses, que és del tot imprescindible la potenciació d'alternatives de lleure (locals, reduccions per a espectacles, espais de lleure gratuït, tant si el lleure és "decent" com si no ho és tant) per a gent jove que depèn (i cada cop més) del salari familiar (i cada cop més, ja que la crisi econòmica ha fet abortar intents positius de recerca d'autonomies econòmiques a les cases amb més d'un sou). Aquest del lleure sempre m'ha semblat un capítol per a la pràctica del fariseïsmes il.lustrat: en parlem com si n'ignoréssim els mètodes, les pràcti-